

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yükselen Ates

SANDRA
BROWN

Only

Zeynep

ÖZEL FİYAT

SANDRA BROWN

YUKSELEN AZES

(Temperatures Rising)

Tarama: Only
Düzenleme: Zeynep

BİR

Kömür gibi gözler. Parlak saçlar. Zarif bir vücut. Scout Ritland, balo salonunun diğer tarafında gördüğü kadına dair ilk izlenimlerini zihninde özetledi. Fevkalade bir kadındı, kesinlikle dikkat çekiciydi.

İkisinin arasında, kendi kendilerini kutlamaktan sarhoş bir grup papaz ve en ağır içiciyi bile kendini Pasifik'in dalgalarına çıplak atlatacak kadar sarhoş eden bir tropikal meyve kokteyli vardı.

Scout çok da sarhoş değildi ama kulaklarında hoş bir vızıldama hissediyordu. Bu vızıltı, bu gece resmi olarak muhteşem bir açılış yapmanın mutluluğu içindeki görkemli tatil yeri Mercan Kayalıkları'nın peyzaj yapılmış yerlerini çevreleyen ormandaki gece kuşlarının cıvıltıları kadar yüksekti.

Sert kokteyl, çekingenerin buzlarını eritmeye, ahlâk kurallarını bastırmaya ve daha önceden sahip olunmuş cinsel eşitlik hakkındaki düşünceleri alt etmeye meyilliydi. Gözleri alkolün verdiği taşkınlıkla ve aşın milliyetçilik hislerinden donuklaşmış olan Scout dar, beyaz bir elbise içindeki kadına dikkatle baktı. Bir nebze bile pişmanlık duymadan, kadına sadece bir seks objesi gözüyle bakıyordu.

Parrish Adası'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi olmuştu. Güney Pasifik haritasındaki noktalar zincirinde bir nokta olmaktan ileri gitmeyen bu yer sarhoş ediciydi. Güzel kokulu çiçekler, incir ve Hindistan cevizi ağaçlarıyla dolu, kuzeyli Amerikanların tantanasından uzaktı.

Scout, sadece birkaç saat önce, sonunda adanın çekiciliğine teslim olmuştu. Aylar öncesinde buraya varışından beri ilk olarak otelin istiridye pembesi duvarlarının ötesine bakmıştı. O ana kadar zamanının çoğu, enerjisi ve düşünceleri tüketilmişti, bu yüzden bu el değmemiş adanın ve sevecen insanların tadını çıkarmaya fırsatı olmamıştı.

Adanın yerlilerinden özellikle biri, beyaz elbiseli kadın. Kahretsin, göz kamaştırıcı güzellikteydi. Çok ilgisiz ve soğuktu. Hatta saçma bir kibirlilik içindeydi. Adamın bakışlarını fark etmiş ve soğukça kendine değer biçerek kafasını çevirmişti. Daha sonra adam hakkında hiçbir şey ilgisini çekememiş gibi, o zamandan beri büyük bir titizlikle adamı görmezden gelmişti.

Scout'un içinde bir merak oluşmuştu. Otelin henüz inşa halinde olduğu zaman onu hiç etrafta görmemişti, o zaman otelin çalışanı değildi. Bir çalışanın karısı olabilir miydi?

Bu aşırı can sıkıcı bir düşünceydi. Az önce boşalan bardağıyla beraber bu düşünceleri de kafasından attı. Eğer evliyse, kocası neredeydi? Hangi akıllı başında erkek, sevdiklerinden ve evlerinden aylardır uzakta olan adamlarla dolu bir odada, bu görünümüne sahip bir kadının sarhoş halde ortalıkta dolanmasına izin verir ki?

Hayır, Scout kadının evli mi yoksa ciddi bir ilişkide mi olduğunu merak etti. "Sahipli" bir görünümü yoktu. Peki o zaman kimdi bu kadın, kadını gözünden kaçırmadan, büfe masalarından birinin üzerine dizilmiş egzotik yemeklere ilgisizce bakarken bu konunun merakı içindeydi.

"İyi iş çıkarmışsın Bay Ritland," diye yorum yaptı yanından gecen birisi.

"Teşekkürler."

Otelin büyük bir kısmı sakin kıyı gölünün suları üzerine inşa edilmişti. Bu mucizenin mühendisliğini, bir mimarla birlikte çalışarak yapmıştı. Ustaca gayreti sayesinde zaferden payını alıyordu. O kadar çok el sıkışmıştı ki artık eline kramplar giriyordu. İyi bir iş çıkarmasını tebrik ederken vurdukları için omzu ağrıyordu.

Meyve kokteylinden çok başarının sarhoşluğuyla sendelerken kalabalığın içine doğru yürümeye başladı. Gittiği yön, dışarıya açılan yüksek ve kemerli çıkışın altında duran kadındı.

Konuşabileceği kadar yakınına geldiğinde, kadın bir anda döndü ve dosdoğru ona baktı. Scout

birdenbire olduğu yerde donup kaldı. Çabucak bir nefes aldı.

Kenarları hafifçe kalkan badem şeklindeki gözleri, sandığı gibi koyu kahverengi değil maviydi. Neon mavisi. Heyecanlandırıcı ve afallatıcı bir mavi.

"Scout, nerelerdeydin? Gitmeden seni yakaladığıma sevindim."

Arkadan dirseğı kavrandı ve onu arkasına döndürdü. Bakışlarını olabildiğince uzun süre kadının bakışlarına kilitli tutarak, isteksizce gözlerini vücudunun döndüğü yöne çevirdi. "Bay Reynolds." Kendine doğru uzanmış eli sıkı.

"Corey," diye düzeltti otelin müdürü. "Mükemmel bir iş çıkardın. Bunu duymaktan hala sıkılmadın mı?"

Scout kafasını salladı ve alaycı bir şekilde güldü. "Asla."

"Ne kadar memnun kaldığımızı söylemeye bile gerek yok. Bunu, kurumdaki herkes adına söylüyorum."

"Teşekkürler efendim." Scout'un cesareti, yüksek miktarlı çeklerini imzalayan bu adama karşı kaba olmaya yetmedi ama omzunun üstünden çabucak bir bakış attı. Kadın ortalıktan kaybolmuştu. Kahretsin!

"Kolay bir proje değildi." dedi Corey Reynolds, "Özellikle inşa sırasında karşılaştığın bütün zorlukları düşünecek olursak."

"Yerlilerin projeye karşı tavırlarından mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Scout. Diğer adam başını salladı. "Mühletin son gününden ve sekiz saatlik çalışma gününden kesinlikle anlamıyorlar." dedi Scout pişmanlıkla. Fazla mesai dürtüleri onları asla kutlamaların cazibesinden kurtaramadı ki bu kutlamalar ayda yaklaşık on kere yapılıyor. Aslında bu beni hırsızlık kadar rahatsız etmedi. Malzemeler konusunda bütçeyi aştığımız için tekrar özür diliyorum."

"Malzemelerin kaybolup durması senin hatan değildi. Hırsızları yakalamak için düşünebildiğin bütün yolları denediğini biliyorum."

"Düzenbaz alçaklar," dedi Scout nefes verirken. "Kaç gece uyumadım nöbet tuttum hatta. Boş yere beklediğimi düşünüp yatağıma döndüğüm gece yine soyulduk."

Gözünün kenarıyla etrafta bir beyazlık yakalayan Scout gözlerini terasa çevirdi. Ay ışığı, sıcak ve güzel kokulu hava dışında hiç bir şey yoktu. Hâlâ orada, tropikal bahçelerin gölgelerine saklanmış dolaşüyor muydu?

"...kendi kendine?"

"Nasıl?" Bay Reynolds ne sormuştu? "A, evet. Hayır, burayı çevreleyen alan dışında adanın hiç bir yerini görmedim. Eve dönmeden bir hafta kadar tatil yaparım diye düşündüm."

"İyi fikir. Nikâhtan önce kendine dinlenmek için biraz zaman tam. Nikâha daha var yanılmıyorsam."

"Gelecek ay sonlarında."

Bay Reynolds gülümsedi ve "Bayan Colfax nasıllar?" diye sordu.

Corey Reynolds, Jennifer'la Reynolds Grup' un merkez bürosunu açtığı Boston'da bir yemekli davette tanıştırmıştı. O sırada Mercan Kayalıkları tatil köyü sadece mimari bir sunumdu. Müdürün, nişanlısının ismini hatırlamış olması Scout'u sevindirdi. Jennifer'ın bıraktığı ilk izlenimin iyi olacağına her zaman güveniyordu.

"Mektupları iyi olduğunu gösteriyor," diye cevapladı.

"Hâlâ güzel mi?"

Scout ağzını yayarak gülümsedi. "Çok."

Nispeten yaşlı adam gülümsedi. "Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakacak kadar güvenen genç bir adamsın."

"Oradan ayrılmadan önce bir anlaşmaya vardık. Ben uzaktayken onun her gece evde yalnız ba-

şına oturmasını bekleyemezdin. Cinsellik olmadığı sürece birileriyle çıkmakta özgür."

"Sen sadece güvenmiyorsun, ayrıca cömertsin. Yine de Jeniffer'ın, nişanlısının tekrar Amerika'da olması için istekli olduğunu biliyorum."

Scout omuz silkti. "Yaz boyunca bir kaç haftalığına Avrupa'ya gitti. Halasına antika dükkânında yardımcı olması onu meşgul etti."

"Ya?" Reynolds kibarca ilgilenerek sordu, "Orda ne yapıyor?"

"Amatörce ilgilenmek, akla gelen tabir bu." Jeniffer bir sürü şeyle ilgileniyordu; antika, müzik, moda.

"Benim karım da amatör olarak bazı konularla ilgilenir. Tabi alışveriş yapmazken/" diye ekledi Corney Reynolds gülerek. Bardağındaki kokteylden bir yudum alarak sordu, "Harikalar, değil mi?"

Scout, Bay Reynolds'ın bakışlarını takip etti. Kanepelerin servisini yapmak üzere o gece için tutulmuş adanın kızlarından birini izliyordu. Estetik bir şekilde kıvrak vücudunu saran çiçek desenli kısa bir etek giymişti. Adanın çoğu kadın gibi o da, parlak siyah saçları, kıvılcım saçan koyu renk gözleri ve yüzündeki gülümsemeyle zarif ve hoştu.

"Evlenmek üzere, biriyle nişanlı olsam da," dedi Scout, "Parrish Adası'nın doğal kaynaklarından birinin hoş kadın nüfusu olduğunu fark etmedim değil."

Reynolds dikkatini tekrar Scout'a yöneltti. "Tatilin sırasında bu adada ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kendimi kaybetmeyi. Gecikmelerden, yavaş çalışan işçilerden ve telefondan kaçmayı. Balığa gitmeyi. Belki de biraz ava çıkmayı. Sörf tahtası olmaksızın dalgaların üstüne uzanmayı. Kumsalda yatıp, gerçekten hiç bir şey yapmamayı." Eğildi ve ekledi, "Eğer güzel ve üstsüz bir yerli kız tarafından kaçırılırsam, beni yakın bir zamanda aramaya çıkmayın."

Corey Reynolds sessizce güldü ve Scout'un sırtına vurdu. "Seni çapkın. Espri anlayışım sevdim." El sıkıştılar ve Corey Reynolds Scout'un mühendislik başarısını tekrar methetti. "Boston'a döndüğümüzde seni tekrar göreceğim. Seninle bazı gelecekteki projeler hakkında konuşmak istiyorum. Sen, güzel Jennifer ve ben yakın bir zamanda öğle yemeğine çıkalım."

"Bu çok hoşumuza gider efendim. Teşekkürler."

Yaşlı adamın uzaklaşmasını izlerken heyecanına zorla hakim olabiliyordu. Reynold Grup'un bir parçası olmak istemiyordu. Karakteri ortaklık durumuna uygun değildi. Bu çevreyi boğucu buluyor olabiliirdi ama bu grupla kesinlikle bir kontrat daha yapmak istiyordu ve Corney Reynolds'm aklında olan da bu gibiydi.

Mercan Kayalıkları tatil köyü projesi, Scout'un başladığı ilk büyük işti. Karar mertebelerinin akıllarındayken, bu başarıyı kendi yararına kullanmasının önemini biliyordu.

Corey Reynolds'la konuştuktan sonra kutlaması gereken bir şey olduğunu daha da güçlü bir şekilde hissetti. Gümüş bir tepsi getiren garson kızdan bir bardak daha kokteyl alarak kemerli geçitten geçerek ilerideki terasa doğru yöneldi. Geniş otelin dış duvarları, renk renk çiçek salkımlarının ağırlaştırdığı sarmaşıklarla süslenmişti. Otelin iç ve dışını dekore ederken hiç bir masraftan kaçınılmamıştı. Doğuya özgü saksılar içinde aşk merdivenleri ve dekoratif palmyeler. Canlı mabet ağaçları budanmış haliyle mükemmeldi. Taştan yapılmış fenerlerin içinde yanıp sönen, parıldayan ateş böcekleri gibi, bahçelerin içindeki dolambaçlı patikalara stratejik biçimde yerleştirilmişti.

Asıl terastan, geniş ve kısa basamaklar başka bir bölüme iniyordu. Bir patika sağa, insan yapımı şelaleleri ve gösterişli çeşmeleri olan üç kademeli havuza doğru kıvrılıyordu. Diğer patika ise, kumun çimenleri kısacık kesilmiş park ile kıyıya nazikçe vuran dalgalar arasında solgun sarı bir şerit gibi durduğu kumsala iniyordu.

Mahremiyet arayışındaki eğlence düşkünleri balo salonundan ayrılmışlardı. Bir grup Asyalı adam, içkileriyle beraber aşağı terasta bir masada iş konuşuyordu. Bahçedeki bir palmyenin altında birbirleri dışında herkesi boş vermiş bir çift öpüşüyordu. Diğer bir çift, üstlerinde hala gece kıya-

fetleri, ayakkabıları ellerinde sallanarak, kıyıya vuran dalgaların içinde el ele yürüyorlardı. Mehtabın aydınlatdığı manzaranın ortasında tek başına biri durdu. Scout, hipnoz altındaymışçasına, ona doğru basamaklardan indi. Karanlığın içinde, beyaz elbisesinin üzerindeki ay ışığı kadını bir deniz fenerinin ışığı gibi görünür kıldı. Kadın, yüzü okyanusa dönük, sanki onunla sessiz ve kutsal bir üslupla konuşmuşçasına gözlerini suya dikmiş, hareketsiz duruyordu.

Scout, müthiş bir elbise, diye düşündü yaklaştıkça. Jennifer bu elbiseyi beğenmezdi. Çoğu İngiliz kadını da beğenmezdi. Acı verici şekilde basit ama bariz şekilde de seksi bir elbiseydi. Kalçasına doğru derin bir yırtmaç vardı. Omuzlarından birini, daracık elbisesi tamamen çıplak bırakıyordu. Hafif rüzgâr göğüslerinin ve kalçalarının biçimini açığa çıkaracak bir şekilde kumaşı şekillendirdi.

Scout'un düşünceleri rahipleri görevde tutan düşüncelerle aynıydı.

Bir an, Jennifer yüzünden, suçluluğun bir bıçak gibi saplandığını hissetti ama o dünyanın öbür uçundaydı. Bu ada Jennifer'dan ve Bostondan, başka bir gezegen kadar uzaklaşmış göründü gözüne. Orada uygulanan davranış kuralları ve prensipleri burada, yünlü bir paltodan daha gerekli değildi.

Aylardır hiç durmadan çalışmaktaydı. Bir gecelik mutluluğu hak etmişti, değil mi? Dünyanın en egzotik noktalarından birinde yaşamaktaydı ama oranın zevklerini test etmeye bir kere bile fırsatı olmamıştı.

Aklında sürüyle bahaneler geldi, ama onlar olmaksızın bile harekete geçebilirdi. Aylardır cinsellikten uzak durması, içtiği ağır likör, tropikal ortam ve güzel bir kadın karşı koyamayacağı güçlü bir afrodizyak birleşimiydi.

Scout'un yaklaştığını duyan kadın, kafasını çevirip ona nefes kesici mavi gözleriyle sert bir bakış daha attı. Gecedен daha karanlık saçları ensesinde topuz yapılmış ve iki beyaz çin gülüyle süslenmişti. Taktığı tek takı kulaklarındaki inci küpelerdi ve her inci bir misket büyüklüğündeydi.

Ne kadar kusursuz olurlarsa olsunlar cildinin parlaklığıyla yarışamıyorlardı. Cildi yumuşak, pürüzsüz ve inanılmaz derecede kusursuzdu. Bunu gösteren birçok şey vardı. Boynu, göğsü ve göğüslerinden birinin kıvrımı. Bacakları... Yüksek topuklu sandaletlerinin altından çorap giymemişti. Ayakları bile tatlıydı. Elleri de öyle. Bir elinde küçük, saten bir gece çantası taşıyordu.

Böyle bir güzellik, nadidelik, mükemmellik. Scout' un kalbi şehvetle çarpıyordu.

Bir heykelin yanında duruyordu. Heykel putperestlerin bir Tanrısını muzipçe gülümseyen ve abartılmış erkeklik organıyla gösteriş yapan bir şekilde betimliyordu. Scout heykeli yerine koydukları günü hatırladı. Çalışma yerinin alay konusu olmuştu. Bir dizi şaka yapılmıştı ve her biri, bir öncekinden daha müstehcendi.

O anda, heykelin cüretkâr bakışlarının kendisini hedef aldığına yemin edebilirdi. Sanki bu küçük şeytan onun fiziksel durumunu biliyor ve bundan inadına zevk alıyordu. Puta doğru başıyla işaret ederek kadınla konuştu.

"Arkadaşınız mı?"

En iyisini umuyordu ama biraz da ters cevap alacağını düşünüyordu. Parlatılmış ve boyanmış dudakları bir gülümsemeyle aralandığında her şeyi gibi kusursuz olan dişleri ortaya çıktı, Scout'un kalbi hızlandı.

"O herkesin arkadaşı. Bir erotizm Tanrısı."

Bu iyi. Dil aramızda engel olmayacaktı. İngilizce konuştu. Aksanlıydı ama güzeldi de. Arkadaki dalga sesleriyle birlikte sesi kısık ve yumuşaktı

Scout alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tahmin etmeliydim. Adı ne?"

Kadın söyledi. Scout kaşlarını çatı. "En az on iki hece ve hepsi ünlü harf." Vardığından beri yerli lehçede bir kaç kelimeyi iyice öğrenmişti ama hepsi de inşaatla ilgiliydi. "İşine dön" pek de kadına söylemek istediği cümle değildi.

Doğru kelimeleri bilse bile aklında olanı ona söyleyemezdi. *Bu küçük adamın tahrik olmasında benim*

hiç etkim yok. Kaya gibi sertim bebeğim ve sebebi sensin. Sana mı bana mı gidelim? Bu kelimeler bir sohbeta başlamak için pek de uygun görünmüyordu.

"Adım Scout Ritland." Elini uzattı.

Kadın da elini uzattı. Eli güzel, küçük ve yumuşaktı. "Chantal duPont." Elini geri çekerken ekledi, "Sizinle tanışmak bir zevkti Bay Ritland." dedi ve gitmek üzere döndü.

Kadının büyüleyici gülümseyişi ve ellerini ellerinde hissetmesinden sonra kendine gelmesi için Scout'a biraz zaman gerekti. Kendine geldiği zaman, tatil köyünün olduğu bölgeye çıkan çakıl ve kum patikada ilerleyen kadının yanında yola koyuldu.

"Otelde mi çalışacaksınız?" diye kısa süren konuşmalarını uzatmaya çalıştı Scout.

Kadın mutlu bir şekilde ona baktı. "Hayır, Bay Ritland." dedi.

"O zaman partide ne işiniz vardı?"

"Davetliydim."

Kadını durdurmak için kolundan yakalamak zorunda kaldı. Kadın adamın yüzünü görebilmek için döndü. Ay ışığı, üstlerindeki ağaçların arasından kadının yüzüne büyüleyici gölgeler kondurdu. "Kabalık etmek istemedim." diye açıkladı. "Tabi ki davetliydiniz. Sadece sizi etrafta görmedim ve ne yaptığınızı—"

"Zaten alınmadım." diye yavaşça sözünü kesti.

Scout kadına dikkatle baktı ve yüzünün, gözlerinin, dudaklarının zarafetiyle büyüledi. Elleri hala kadının kolundaydı. Hiç bu kadar yumuşak bir tene dokunmamıştı. Kadının bakışları aşağı indi ve anlamlı bir şekilde bakarak ellerinin hala kendisine dokunmakta olduğuna adamın dikkatini çekti.

Kadının kolunu tuttuğu elini üzümlere gevşetti. Ancak elini çektiği zaman diğer elinde hala bir bardak kokteyl durduğunu fark etti.

"İçmek ister misiniz?" kendini biraz gülünç hissederek sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Sizi suçlayamam. Bir atın tekmesinden bile daha sert."

Belli belirsiz gülümseyerek elini bardağa uzattı ve bardağı dudaklarına götürdü. Yan gözlerle adamı izlerken kokteyli bitirdi, sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve her damlayı yaladı. "Siz müsaade etmedikçe bir şey olmaz, Bay Ritland." Kadehi uzattı ve patikadan çıkarak ormana girdi.

Scout arkasından şaşkın şaşkın bakakaldı. Bu kadar likörü bu hızla içmek, en alışık adamı bile yere sermeliydi. Anne sütü içer gibi içmişti ve hala ayakta duruyordu. Sadece bu değil, bir de karanlık ormanın patikalarında gecelen ortaya çıkan yırtıcı hayvanlar gibi sessiz ve ustalıklı ilerliyordu. Geçtiği yerdeki yapraklar bile neredeyse kımıldamıyordu. Scout bunları düşündükten hemen sonra kadını asmaların arasından geçerek gözden kayboldu.

Bardağını otlarla sarılmış patikaya attı, yoğun yaprakların arasından smokinine aldırış etmeden kadının peşinden gitti. Bir böcek kulağının yanından sanki bir mermi gibi vızıldayarak geçti, önemsemeyen onu savuşturdu.

"Chantal?"

"Qui?"

Scout eğildi. Neredeyse başa baş duruyorlardı. Kadın ağaçlardan birinden ruhunu almış gibi duruyordu. Kendini budala gibi hissederek beceriksizce papyonunu çözdü. "Nesin sen? Peri falan mı?"

Sessiz ve kışkırtıcı bir şekilde güldü. "Tamamen insanım. Etten kemikten. Aynı senin gibi." Scout kırmalı gömleğinin yaka düğmesini gevşetti ama sonra parmakları durdu kaldı. Yine kadının olağanüstü nadirliğine kapıldı. Bakışları, kadının parlak saçlarında sonra yüzünde, zarif boynu boyunca, iri göğüslerinin üzerinde ve daha sonra aşağı doğru baştan çıkarıcı vücudunda gezindi.

"İnsan, evet. Et ve kemikten. Kesinlikle." Burun buruna gelmek için bir kaç adım daha attı. "Ama sadece benim gibi? Kesinlikle hayır. Daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun."

Gerçek olduğuna emin olmak için kadına bir kere daha dokunmak zorunda kaldı. Önce göğüslerinin kıvrımına dokundu, elbisesinin yakasındaki pürüzsüz yükselti neredeyse omuzlarının hizasındaydı. Dokunmak da bakmak kadar harikaydı. İşaret parmağını yavaşça üzerinde gezdirdi. Sonra parmağının ucunu kadının boynunda aşağı yukarı gezdirdi ve sonra zarifçe düzgün çenesine dokundu.

Elleri boynuna doğru dolanınca, kadın gevşedi ve dudaklarını adamın ilk yumuşak yavaş öpüşüne teslim ederek başını yavaşça geri bıraktı.

Meyveli kokteyl nefesinde çok tatlıydı. Kokusu aklını esir aldı, vücudunu harekete geçirdi ve tutkularını kışkırttı. Dili kadının dudaklarında gezindi. Kadının kendisi kadar büyüleyici olan adını fısıldadı.

Karşılığında, kadın elini adamın ceketinin içine soktu ve kaslı göğsüne dokundu. Dudakları kadınınkinden ayrıldı sonra tekrar sertçe birleşti, kadının belini diğer koluyla kavrarken uzun uzun öpmeye başladı.

Vücudu adamın vücuduna uymak için itaat ederken, nemli kumlar kadar yumuşaktı. Scout kadının göğüslerinin sertçe baskısını, kadınlığının nefis zarafetini, kalçalarının yumuşaklığını hissetti. Şehvetle aklı başından gidiyordu. Bir elini kadının göğsüne doğru götürdü ve elbisesinin içinden göğüslerini okşadı. Yumuşak kumaşın altından parmaklarının yuvarlak hareketleriyle kadının göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Dili açlıkla kadının ağzını araladı. Dudaklarının tatlılığını hissetmek için dilini geri çekerek, sonra yine ağzının o karanlık, tatlı oyuntusuna girerek tekrar tekrar kadının tadına vardı.

Kalbi acıyla dövülüyordu. Erkeklik organı her kalp atışıyla sert ve kaim bir hal alıyordu. Onu kadına doğru bastırdı, Kalçalarından tuttu ve sertliği hakkında ne düşüneceğini merak ederek ve hoşnutlukla karşılaşmasını umarak kadını öne doğru eğdi.

Kadının eli belinin hizasında vücutları arasında adamın fermuarını ararken adam zevkle inledi.

Adam karnında sert soğuk bir şeyin baskısını hissedince şaşır kaldı. Adam olayın farkına vardıkdan çok zaman geçmeden kadın adamdan kendini kurtardı ve dokunma mesafesinden geriye çekildi.

"Kahretsin! Neler—"

Bakışlarını tabancaya ve karnına doğrultulmuş namluya doğru indirince soru dudaklarında donup kaldı.

Scout ağzı acık bakakaldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Size tabanca doğrultuyorum Bay Ritland." Aksanlı konuşmasıyla soğukkanlılıkla konuştu. "Ve dediğim her şeyi yapmazsanız sizi vurmaya hazırım."

Kadının yüz ifadesi ölümüne ciddiydi ama Scout kadının tehdidini duyduğu gibi anlamakta zorluk çekti. Kadını tarif edebilecek bir sürü sıfat vardı ama tehditkâr bunların içinde değildi.

Kahkahayla sordu. "Vurmak? Ne için? öptüğüm için mı ?

"Bir sahil fahişesi gibi öpülüp ellenmek istediğim gibi yanlış bir düşünceye kapıldığınız için."

Ellerini beline koydu. "Beni burada böyle tahrik ettikten sonra ne düşünmem gerekiyordu?" "Ben seni *tahrik* etmedim." "Bok etmedin." Öfkeleniyordu. "Beni takip ettin. Ben cesaret vermedim." İşin eğlencesi kaçmıştı. "Bu küstahlık saçmalığını bana yapma, prenses. Seni takip etmemi kendin istedin. Geri çevirmek dediğin davetti. Öpüşmek ve her şey hoşuna gitti," Göğüslerine ve belirgin haldeki uçlarına muzipçe bakarak konuştu. "Ben tam olarak aksini düşünürken öyle olmamış gibi davrananlasın."

Kadının gözleri tehlikeli bir şekilde parlaklaştı ve bir asker gibi dik duruma geçip konuştu.

"Bunun senin öpmele alakası yok."

"Ne o zaman?"

"Yakında öğreneceksin. Arkanı dön ve yürümeye başla."

Etraflarını çevreleyen zifiri karanlık içindeki ağaçlığa dikkatle bakarken tekrar kahkaha attı.

"Klişemi affet ama burası bir orman."

"Yürüyün Bay Ritland."

"Asla."

"Size bir silah doğrulttuğumu ve ne dersem onu yapmanızın akıllıca olacağını hatırlatmam mı gerekiyor?"

Küstahça gülümsedi. "Gerçekten çok korktum." Dalga geçer gibi fısıldadı. "Bir tanrıça gibi görünen ve pahalı bir fahişe gibi öpüşen bir kadın çok tehlikelidir, evet. Ama tercih ettiğı silah tabanca değil."

Öfkeden deliye dönmüş şekilde bağırdı. "Ne cüretle-"

Scout silaha doğru bir hamle yaptı. Silahın kontrolünü almak için boğuşular.

Chantal silah elinden gidince küçük, şaşkın bir çığlık attı. Birbirlerine kuşkuyla bakarak donup kaldılar. Scout sendeledi ve kalçasına baktı. Kanlar boşanıyordu.

"Beni vurdun," dedi ahmakça zaten belli olduğu halde. Sonra öfkeyle bağırdı. "Beni vurdun! Beni cidden vurdun!"

Ertelenmiş acısı sonunda adamı çarptı. Bir beysbol oyuncusunun yakalayıcının eldiveninin tam ortasına isabet ettirdiğı vuruş gibiydi. Etrafında flaşlar patlıyordu sanki. Yarasına baktı, kadına baktı, öfkeli bir hayvan gibi bağırarak kadına saldırdı.

Bu sefer acı kafasının içinde patladı. Süngerimsi ormanlık alana yıkıldı. Kafasının üzerinde, ağaçların arasından, renkli ışıkların patladığını ve elektrikli çiçek dürbünü gibi görüntünün sürekli değiştiğini hissetti.

Sonra gece yavaşça sokuldu ve her şey ortadan kayboldu.

İKİ

Chantal olayların bu beklenmedik gidişatı yüzünden dehşete kapılmıştı. "*Mon Dieu! Andre, Neden ona vurdun?*"

Scout'un arkasından sokulan adam şimdi Scout'un yanında dizlerinin üstüne çökmüştü. "Sana zarar vermesinden korktum."

"Ben başa çıkıyordum. Yarası ne kadar ciddi?"

"Bilincini yitirmesine neden olacak kadar sert vurdum sadece."

Chantal, adamın gözlerine yerleşmiş, kendinden şüpheli ifadeyi gördüğünde, eleştirel tavrını yumuşattı. "Benim için endişelendiğinden tepki verdiğini biliyorum. Teşekkürler, ama şimdi bununla ilgilenmeliyiz."

Chantal da baygın mühendisin yanına diz çökmüş ve eğilmişti. Adamın en yakındaki ceplerini, bir mendil bulana kadar izinsiz karıştırdı ve mendili kalçasının çevresinde, kurşun yarasının üzerine tampon olarak kullandı. Adamın kanı, Chantal'ın elbisesinin önünü leke içinde bırakmıştı. "Kanaması ağır."

"Jeep uzakta değil. Onu taşıyacağım."

Genç adalı pek uzun değildi, hele Ritland'ın boyuna yakın bile değildi, buna rağmen çevik ve sıırım gibiydi. Adamı güçlkle omzunun üzerine kaldırdı ve Chantal'ın yardımıyla zorlanarak ayağa kalktı.

"Göründüğünden daha ağırmış."

"Baya kaslı."

Bu lafı Andre'nin ona merakla bakmasına neden oldu. Kadın bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. Scout'un kaslı olduğunu biliyordu, çünkü smokin gömleğinin altından sıkı kaslarına dokunmuş, kalçalarındaki gücü hissetmiş ve zayıflığının altındaki kuvveti fark etmişti.

Ormana girmeden kadın Scout'un, üstünde yumurta gibi bir şişlik oluşan başını yokladı. Kadının parmakları adamın gür, kahverengi saçları arasında hareket ederken adam inledi.

Yüksek topuklu sandaletlerinden kurtulurken "Acele etmeliyiz Andre," dedi.

"Qui."

Orkestra "*Yankee Doodle Dandy*" şarkısını coşkuyla icra ederken tatil köyünden birinin onları duymasına imkân olmadığı halde, ormanda sessizce ilerlediler. Gölün üstünde hâlâ havai fişekler patlıyordu, bu silah sesinin duyulmasını önleyen fişek gösterisinin devamıydı.

"Ben arkada onunla oturacağım." Chantal jeepe binip aceleyle arka koltuğa geçti. Andre Scout'un çökmüş bedenini kadının yanına yerleştirdi. Kadın adamın kafasını kucağına yatırdı, adamın bacakları koltukların arasında kalan küçücük yerde katlanmıştı. Andre araca bindi ve motoru çalıştırdı. Saniyeler sonra yola koyulmuşlardı. Scout araba her kasise girdiğinde ki bu çok sık oluyordu, acıyla inlemesine rağmen şükür ki ayılmıyordu. Chantal, sararmasından hoşnut olmayarak adamın yüzüne dikkatle baktı. Adamın bir iki günlük sakalı solgun benzinin üzerinde hiç olmadığı kadar koyu görünüyordu.

Kaçırma planlıydı. Ama adamı vurmak değildi. Scout'un ve daha sonra Andre'nin maçoluğu, Chantal'ın korkunç ve tiksindirici bulduğu gereksiz şiddetle sonuçlanmıştı.

Birini vurmuştu! Ya ölümüne neden olacak kadar kan kaybederse? Ya kurşunu hiçbir sinire zarar vermeden çıkartamazsa ve onu sonsuza kadar topal bırakırsa? Ya kurşunu hiç çıkarmazsa?

Her geçtikleri mille, ya olursa düşüncesi, daha da korkunç hale geliyordu. Andre arabayı, hem yaralı yolcuları için çok dikkatli bir şekilde hem de gerekli hızda sürüyordu.

Güpegündüz adanın ücra köşelerine kadar olan yolu kat etmek zorlu bir mücadeleleydi. Karanlıkta ise otobanlar, okyanusa inen sarp uçurumlu ve ormanlık dağların arasında kıvrılan kirli yollara dönüşen kâbus gibi tehlikelerdi. Andre bir keresinde yoldan geçen keçiye vurmamak için sinir bozucu şekilde aniden fren yaptı. Scout inledi ve mırıldanarak küfretti. Chantal korumacı ve özür dileyen bir tavırla adamın kafasını sıkıca göğüslerine çekti.

Adamın pantolonu kandan sıırılsıklamdı. Kadın tereddüt etmeden çabucak elbisesini çıkardı, toparlayıp kan sızan kurşun deliğine bastırıldı

Scout kafasını ona çevirene kadar göğüslerinin açıkta olmasını dert etmedi. Suratını kadının göğüslerine yanaştırdı. Göğüslerinde adamın sakalının batışını, göğüs uçlarında dudaklarını hissetti, içine saplanan hislerle heyecanlanmış olan kadın saçındaki amberçiçeğini hızla çıkardı ve saçlarını serbest bıraktı. Düz, siyah ve gür saçları ince bir bluz vücudunu örtüyormuş gibi, göğüslerinden beline doğru dalgalanarak indi.

Sonunda köprüye vardıklarında, Andre jeepi durdurdu. Chantal ile birlikte Scout'u dışarı taşıdılar. Kadın bacaklarından tutarken Andre de başından ve omuzlarından kaldırdı. Yayalar için yapılmış sallantılı köprüden geçmeye başladılar. İçgüdüsel olarak bir belaya hazır olan köylüler gecenin bir yarısı olmasına rağmen kulübelerinden dışarı akmaya başladılar. Köprünün diğer tarafında meşaleler belirdi. Chantal bağırarak yardım istedi. Dik yamaçlı vadinin karşı tarafına vardıkları anda üçlünün etrafı, durmaksızın konuşan meraklı köylülerle çevrelendi.

Chantal adamlardan birini Scout'un ayaklarından tutması için çağırdı ve hızlı bir Fransızcayla "Adamı hemen getirin." dedi, sonra köyün geri kalanından ayrılmış eve çıkan yokuşu koşarak çıktı. Geniş verandayı geçti, kapıyı ittirerek açtı ve en yakınındaki gaz lambasına ulaştı.

Lambayı yakana kadar adamı ön kapıdan içeri taşımışlardı. "Arkaya. Çabuk, çabuk!"

Yaralı adam, evin arka kısmındaki genellikle acil tıbbi durumlar için kullanılan boş, mobilyasız odadaki uzun masaya yatırıldı. Chantal hastasının kafasını yana çevirdi ve kafatasındaki yarayı muayene etti. Yara katıydı ama genişlememişti.

"Herhangi bir komplikasyon olmadan kurşunu çıkarabilirsem iyileşir." Alt dudağını dişlerinin arasından endişeyle çekerken sesli düşündü. "Ve bu zaman içerisinde fazla kan kaybetmezse... Eğer kalçasındaki atardamar... Ben ellerimi temizlerken siz de kıyafetini kesin."

Tıpkı babasının yaptığını gördüğü gibi ellerini ve dirseklerine kadar kollarını antiseptik solüsyonla temizledi ve getirdiği tek beyaz ve temiz önlüğü külotunun üstüne giydi. Köylülerden hiç biri bu durumu umursamadı.

Arkasını döndüğünde kaçırdığı adam masanın üstünde çıplak yatıyordu. Sol kalçasındaki ağzı açık kanlı delik korkunç görünüyordu. Yaraya acil müdahale gerekiyordu. Babası orada yoktu, bu yüzden ameliyat onun uzmanlık alanı olmasa da bu tatsız iş ona kalmıştı. Babasına bu tür işlerde çoğu zaman yardımcı olan yerli kadının geldiğini ve Scout' un dizleriyle kaburgası arasındaki bölümü dezenfektanla siliyor olduğunu görmek Chantal'ı rahatlatmıştı.

Chantal bir şırıngayı morfinle doldurdu ve hastasının damarına enjekte etti. "Şimdilik daha fazla harcayamam." dedi kasvetli seyircilere. "Andre lütfen kal. Onu tutman için sana ihtiyacım olabilir. Nikki sen fenerlerden sorumlusun. Gördüğün gibi bir sürü fenerim var."

"Qui, mademoiselle."

Bir tepsi sterilize edilmiş alet hazırladı, ulaşabileceği bir yere koydu ve masanın etrafında ona yardımcı olanlara da aynısını yapmalarını söyleyerek suratının alt kısmına bir maske bağladı. Daha sonra üstünde çalışacağı alanı açıkta bırakacak şekilde Scout' un bacağına temiz bir havluyla örttü.

Neşteri alırken "Keşke babam burada olsaydı." diye düşündü.

Ama babası orada değildi ve bir adam yaşamla ölüm arasındaki hassas noktadaydı. Eğer adam ölürse birden çok açıdan onun hatası olacaktı. Bu, şu ana kadar teşebbüs ettiği cerrahi işlemler

arasında kesinlikle en azimle yaptığıydı ve adamda kalıcı olarak sakat bırakacak aptalca bir hata yapmaktan çok korkuyordu. Ama hiç denemese adamın öleceği kesindi.

Yarayı delmeye başlamadan Hristiyanların Tanrısına dua etti. Daha sonra, son olarak, köyü ve insanlarını koruduğuna inanılan Tanrılara dua etti.

Herhangi bir Tanrı veya Tanrıçayı gücendirecek zaman değildi.

* * *

Scout fazladan bir odada dar bir yatağa yatırılmıştı. Chantal odadan günlerce hemen hemen hiç çıkmadı. Adamın inleme ve sızlanmalarını dinleyerek, vücudundaki teri silerek, herhangi bir enfeksiyon belirtisi var mı diye bandajın altını kontrol ederek yatağın başında durdu.

Çoğu kişi o dinlenirken adamın başında durmayı önerse de o reddetti. Tek kişilik çarşafın altında yatan adam, kadının zamanını ve bütün düşüncelerini tüketti. Duaları hep onun içindi.

Enfeksiyonu önlemek için penisilin iğneleri yaptı. Acısını azaltmak için ona bir şırıngadan fazla morfin veremiyor olması kadını üzüyordu. Bu dozun etkisi geçmeye başlayınca, Scout başını bir oyana bir bu yana şiddetle sallamaya ve tutarsızca mırıldanmaya başlayınca, göz kapakları titreşmeye ve kollarını sağa sola sallamaya başladığında, bölgede mayalanmış alkolü kullanıp duruyordu.

Adamın dudaklarına, kakao yağıyla nemli tuttuğu bardağı dayarken, kafasını yastıktan kaldırıp göğsünde tutuyordu. Hepsini içip bitirene kadar bardaktaki sıvı ağzına yavaş yavaş dökülüyordu. Terleyen suratını ve vücudunu soğuk suyla temizliyordu.

Bu süre içinde adamın çekiciliğinin değil durumunun ciddiyeti üzerinde durmaya çalıştı. Adamın dudaklarında kakao yağı yumuşatması, kadına doğal olarak öpüşmelerini hatırlatıyordu, ne kadar tecrübeli ve tatlı bir öpüştüğünü... ve onu bu şekilde kandırdığı için ondan ne kadar çok nefret edeceğini...

İşte o andan sonra hareketlerine dair şüpheleri hakkında kafa yormaya başladı. Yaptığı haddinden fazla cüretkârca, riskli ve inkâr edilemez şekilde yasa dışıydı ama ona başka seçenek bırakılmamıştı. Bir insanın seçenekleri bittiğinde çaresiz duruma düşer.

Sakal içinde kalmış adamın yüzüne bakarak hasta yatağının başında otururken, olayı anlattığı zaman Scout'un bu çaresiz durumunu anlayacağını ve sevecenlikle yaklaşacağını ummaya gayret etti. Üçüncü günün akşamında adamın yaralanmış bacağı kırıpratmadığını fark etti. Kasın içine iyice girmiş olan kurşunu çıkarırken bir sinire zarar vermiş olmaktan korkmaya başladı. Kontrol etmek için ayak başparmağına bir toplu iğne batırdı.

Adam sadece ayağını çekmekle kalmadı dizini aniden göğsüne çekti ve bacağı tekrar rahat bırakmadan önce kızgınlıkla bağırdı.

Chantal artık onu ayıltmanın vakti geldiğine karar verdi.

Adam birkaç dakika tavana baktı. Yatağın yanında oturduğu dik sandalyeden Chantal, adamın içinde bulunduğu durumu algılamaya çalıştığını söyleyebilirdi.

Sonunda derin bir iç çekişle yastığın üzerinde kafasını çevirdi ve cibinliğin arkasından kadının suratını fark etti. Gözlerini kapıştırdı. "Sen?" diye bir çığlık attı.

"Chantal duPont." diye fısıldadı çok kısık bir sesle.

Adam buna rağmen ürkererek geri çekildi. "Bağırmak zorunda değilsin."

Dudaklarını diliyle ıslattı ve kadının dudaklarını nemlendirmekte kullandığı merhem tadını aldığı belliydi. Denemek için, diline tekrar dokundu. "Nerdeyim?"

"Ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Güçlkle başını salladı, tekrar kadına odaklandı ve oturmaya çalıştı, inleyerek yastığa geri düştü. Gözlerini kapamak için ellerini kaldırırken "Tanrı aşkına!" diye homurdandı. "Başım çatlıyor.

Dün gece çok fena parti yapmış olmalıyız."

Hatırlamamıştı ama hatırlaması için zaman tanınmıştı. Kadın bekledi. Adamın vücudunun birden bire gerildiğini gördü. Yavaş yavaş ellerini kan çanağına dönmüş gözlerinden çekti. Gözleri tekrar kadını buldu. Bu sefer kızgın bir şekilde bakıyordu. Üç günlük sakalı onu tehlikeli bir adam gibi göstermişti.

"Burada çırlçıplak ve geceden kalma dün bütün gece çılgın bir partide olduğumuz için yatmıyorum, değil mi?" Sırtının üzerinde parlayan siyah saçlarından bir perde savurarak başını salladı.

Bir küfür mırıldandı sonra acısının kaynağını belirlemiş gibi hafifçe nefes verdi. Chantal, adamın çarşafın altında yarasını arayan elini izledi. Kalçasına sarılı ince bandajı hissettiğinde ölüm saçı bir başka bakışla daha gözlerini kadına dikti.

"Şimdi hatırladım. Beni vurdun."

"Bu bir kazaydı." dedi aceleyle.

"Tabi öyleydi(!)"

"Silahı doğrultmuştum ama seni korkutmak istemiştım sadece. Silahın dolu olduğunu bile bilmiyordum."

"Silah senin silahındı. Çantandan çıkardın."

"Andre' den bana bir silah bulmasını istedim. Bana silahı doldurduğunu söylemedi."

Elini tekrar alnına koydu "Lanet olsun! Andre dediğin —"

"Andre. Kafana vuran adam..."

"Açıkçası, lanet olası iyi iş başardı!" diye mırıldandı Scout.

"Böyle bir şey yapacağını da bilmiyordum."

"Sanırım kafatasım çatladı."

"Hayır. Kısmen likör yüzünden..."

"Likör?"

"Ayılmaman için sana veriyordum."

"Neden?"

"Çünkü acı çekeceğini biliyordum. Çok morfinimiz yok ve bulmak zor, çünkü ben —"

Henüz kavrayamayacağı daha fazla açıklamayı başından savmak için yorgun bir şekilde elini kaldırdı. Gözleri kapandı. Chantal sandalyeden kalktı, cibinliğin yanından geçti ve adama doğru eğildi. Ateşi var mı diye alnına baktı. Yoktu. Cildi biraz nemli olsa da sıcak değildi. Gözleri tekrar açıldı.

"Yara ne kadar ciddiye?"

"Çok değil. Kurşunu çıkardım."

"Kurşunu *sen* mi çıkardın?"

"Allahtan atardamarı kesmemiş veya kemiğe ya da sinirlere zarar vermemiş." Bunu nasıl bildiğini ona anlatmadı. Nedense başparmağına bir iğne batırdığını bilmesinin hoşuna gitmeyeceğini düşündü. "Bacağını bir süre bükemeyeceksin ama birkaç hafta içinde düzelir." Komidinin üstün deki tepsiden Çin çaydanlığını alarak, demli çaydan birazını bir bardağa döktü. "Bunu iç."

Şüpheyle kokladı. "Bu ne? İlaç? Likör?"

"İçine bazı otlar ve şifalı maddeler katılmış et suyu. Tekrar gücünü toparlamak için içmelisin. Çok kan kaybettin ve sana kan nakli yapmamın hiçbir yolu yoktu." Bardağı ağzına dayadı ama adam içmeyi reddetti.

"Neden beni hastaneye götürmedin?"

"Bunu yapamazdım." Güvensiz bir şekilde haykırdı. "Kurşun yarasını açıklamak zorunda kalırdım ve beni tutuklardı."

"Evet, tamam, bu birini kaçırdığında ve vurduğunda aldığın bir risktir prenses."

"Yaptıklarımın sonuçlarına katlanmaya hazırım. Ama sadece sonra, sana artık ihtiyacım olmayacağı zaman. Şimdi lütfen şunu iç. Beslenmek için."

Söylenerek bardağı itti. "Niye beni sarhoş edip kandırdın?"

"Söyledim ya. Sana ihtiyacım var."

"Neden? Sorunun ne senin?"

Şaşkınlıkla kafasını salladı. "Anlamıyorum."

"Sorunun ne ki bir adamı senle çıplak yatağa sokman için vurman gerekiyor?"

Mavi gözleri hoşnutsuzlukla karardı. Kadın, elindeki bardağın içindeki kaynar içeceği adamın kucağına döküp, hadım etmeye kışkırtılmıştı. Onu, sadece adamın genel fiziksel durumundan duyduğu endişe bu hareketi yapmaktan alıyordu.

Birkaç gün önce "Yürüyün Mr. Walker." de-diğindekiyle aynı buyurgan ses tonuyla "İç şunu yoksa zorla içirmek zorunda kalacağım." dedi.

Kendisine gözlerini dikmiş kadına bakarak bir yudum aldı. Sonra açıkça küfrederek tükürdü. "Bu lanet şey de ne?"

"Zaten birkaç tane olan ineklerimizden birini sadece senin için kesemezdik. Bu şey protein dolu. İç şunu."

"Et suyu olduğunu söylemiştin. İnek eti değilse ne?"

"Sana iyi gelecek bir şey."

"Ne bu dedim sana."

"İç şunu." İnatla tekrarladı.

"Tamam." Sessizce istekleriyle mücadele et- tikten sonra razı oldu. "İçeceğim. Ama sadece bu yataktan çıkıp seni boğacak gücü toplamak istediğim için." Tehditlerine aldırmadan bardağı adamın dudaklarına doğru götürdü. Tiksintiyle ürpererek bütün karışımı içti.

"Daha?"

"Şimdilik bu kadarına tahammül edebilirim." Kadın uzaklaşmadan bluzundan yakaladı ve kızgın suratiyle burun buruna gelecek şekilde yanma çekti.

"Tekrar bayılacağımı söyleyebilirim. Bayılmadan, neden yaptın bunu bana? Tanrı aşkına neden?"

Doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. "Bana bir köprü inşa edeceksin Bay Ritland."

Göz kapaklarının çırpınmasından ve kapanmasından saniyeler önce adamın suratına yayılan kuşkuyu izledi. Kadının bluzunun ince kumaşım hala sıkıca tutan parmakları gevşedi ve sonunda çekildi. Kafası tekrar yastığa yıkıldı.

Evet, işte şimdi biliyordu.

ÜÇ

Tekrar uyandığında oda lavanta rengi ışıkla doluydu. Pencerelelerde cam yoktu, sadece panjur vardı ve onlar da açılmıştı. Rüzgâr hafif hafif esiyordu. Okyanusun kokusunu alabiliyor, onu duyabiliyordu.

Kurşun yarası artık kalçasına saplanmış bir dağlama demiri gibi hissettirmiyordu ama devamlı ve ağır bir şekilde ağrıyordu. Çok susamıştı. İçtiği et suyu ağzında paslanmış gibi bir his bırakmıştı.. . ya da ağzındaki bu oluşum isteyerek veya istemeden içtiği likörden bir hatıra olabilirdi belki de.

Sersem gibiydi ama bugünün başlarında olduğu gibi kafasında şimşekler çakmıyordu. Dün? Kahretsin, günlerden ne olduğunu ya da Mercan Kayalıklar tatil köyünün açılış kutlamasından o ana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. O bir yana, bu lanet yerde neresiydi?

Kafasını çevirdi ve hayretle ürktü.

Yatağının ayakucunda tam cibinliğin yanında üç tane kadın duruyordu. Bir tanesi genç, narin ve oldukça hoştu. Bir diğeri tatlı bir şekilde tombul ve pek diğeri kadar çekici değildi. Diğerininse saati durdurabilecek bir suratı vardı. Kalçalarının etrafına renkli mini eteklikler, giymişlerdi ama üstlerinde hiç bir şey yoktu. Adamı allak bullak edecek bir görüntüydü.

Adamın uyanık ve kendilerine bakmakta olduğunu fark ettiklerinde kıkırdayarak aralarında Fransızca, heyecanla ve hızla konuşmaya başladılar. Utanarak çarşafı tuttu ve çıplak vücudunu örtmek için daha da yukarı çekti.

"O nerede? Adı neydi? Prenses? Chantal?" diye sordu boğuk bir sesle.

Bu basit ve görünüşte masum soru kızların koro halinde kıkırdamasına neden oldu. Scout kızların sohbetinin konusunun kendisi olduğunu fark' etti. Kızlar yan gözle bakmaya devam ediyorlardı sonra da adamın baş ağrısına pek de iyi gelmeyen kahkahalar patlıyordu.

"İçecek bir şey alabilir miyim lütfen?"

"Tabi."

Bir tepside uzun bir sürahi dolusu ve bardak getiren, kendisini kaçıran kadını görmek için kafasını kapıya doğru çevirdi. "Susamış olacağınızı düşündüm." Kadınlara "Merci," dedi ve alçak sesle Fransızca konuşmaya devam etti.

"Ne oluyor?"

Cibinliği kenarı çekti ve şöyle dedi; "Dinlenmem gerektiği konusunda ısrar ettiler, bu yüzden de ben banyo yapıp kestirirken sana bakmaya gönüllü oldular. Sana bu kadar iyi baktıkları için teşekkür ediyordum."

Kadınla birlikte odaya dolan çiçek kokusunu, yeni banyo yapmış olmasının bir açıklaması olarak kabul etti. Parmaklarını içinde gezdirmeyi arzuladığı en uzun, en ipeksi ve en siyah saçlar hala nemliydi.

Adalı kadınlardan biri heyecanla konuşmaya başladı. Diğer ikisi başarısızca, kıkırdamalarını tutmak için elleriyle ağızlarını kapadılar.

Scout yatağın etrafında dolanarak, çarşafı düzeltip şiltenin altına sıkıştırmakta olan kadına sordu: "Şimdi ne oldu?" Adama bakmaktan kaçındı. "Dediler ki, ee, terlemişsin ve onlar da benim yerime süngerle terini almışlar."

Kadınlara doğru "Merci." dedi. Kadınlar gülmekten dengelerini kaybedip birbirlerinin üstüne yıkıldılar. "Lanet olsun! Bu kadar komik olan ne? Sorun ne? Doğru telaffuz etmedim mi?"

"Qui," diye yanıtladı Chantal yine gözlerini kaçırarak. Dudaklarının kenarları gülümseme ihtiyacıyla seğiriyordu.

Fısıltıyla abuk çabuk konuşmaları Scout'un sinirlerini bozmuştu, özellikle de kendisi hakkında konuşulduğunu bildiği için. "şimdi ne hakkında konuşuyorlar?"

"Senin hakkında."

"O kadarını ben de biliyorum. Ne diyorlar?" Chantal'ın elini yakaladı. "Bacağımla ilgili bir sorun mu var? Ben bayginken bacağımı kesmedin, değil mi?" arşafı kaldırdı ve bacağının sapasağlam yerinde durup durmadığını kontrol etti.

Kızgınlıkla elini adamınkinden çekti ve dilinin altına bir termometre yerleştirdi, "illa bilmen gerekiyorsa, saından bylenmişler."

Merakla elini saına götürürken "Saımdan mı?" diye mırıldandı termometrenin gerisinden.

"Sa değil de, vücudundaki kıllardan..."

Refleks olarak tekrar çarşafa uzandı ve aniden dudaklarının arasından termometreyi atmadan önce az kalsın termometreyi yutuyordu. "Neyimden?"

"Adanın erkeklerinin göğüs kılları yok. Seninkilerse..." duraksadı, güçlükle yutkundu. "baya gr, Bay Ritland."

Bir doktora göre Scout'a tabi ki çok utangaç gelmişti. Öte yandan, sadece adadaki erkekleri tedavi etmeye alıştıysa, kendisinin kıllı göğüsüne karşı utangaç olması mantıklı diye düşündü.

stsz izleyicilere doğru kafasını sallayarak "Burada olmaları gerekli mi? Sana sunulmuş olmam yeterli değil mi?"

Chantal kıkırdayan lye teşekkür etti ve onları kapıya doğru götürdü. Çıplak ayakları pürüzsüz, tahta zeminde fısıldarken kadınlar renkli kuşlar gibi çene çalmaya devam ettiler.

"Tanrım, delireceğim. şimdi ne diyorlar?" "Fransızca bilmiyor musun?"

"Standart cretli bir menüden yemek sipariş edebilirim. Ama bu saatte doksan millik hızla konuşmalar beni aşıyor."

Kendi neredeyse glecekken, işaret parmağını dudaklarına götürüp kadınları susturdu. Sonra Scout'a şöyle dedi: "Seninle ilgilendiğim için çok şanslı olduğumu söylüyorlar?"

"Neden?"

"nk...çünkü sen köyün şeref konuğusun."

"Zırva." Kendisine yalan söylendiğinde bunu fark edebilecek kadar insan doğasından anlıyordu. Mavi gözlü taş bebek suratı hilekrdı. Bunu zor yoldan öğrenmişti. Gerçek ona tam anlamıyla anlatılmıyordu.

Ansızın kulağına bildiği bir kelime geldi. Ayağa sıçrayarak o anda konuşan kadını işaret etti ve haykırdı: "Yakaladım. Bu kelimeyi biliyorum. Bu... Bu..." Hafızası bilinçsiz yattığı son birkaç günün bataklığı içinde zorlukla yürürken parmaklarını hızla şakırdatıyordu. "Bu o heykel. O adamın heykeli, muzip bir gülüşü ve büyük bir-"

Adamın gözleri Chantal'a yöneldi. Chantal hemen arkasını döndü ve kadınları odadan çıkardı. Onlarla birlikte çıktı ve birkaç dakika dışarıda kaldı. Geri döndüğünde, komodini itti ve srahideen bir bardak su doldurdu. Sakin ve telaşsız görünüyordu ama yanaklarında utandığını açığa vuran bir pembelik vardı.

"Su ister misiniz, Bay Ritland?"

Büyük bir hayranlıkla kadına bakarak bardağı aldı ve suyu içti. Bu kadın her an kontrolü elinde tutuyordu.

Gerçekten tutuyor muydu? Test etmeliydi, ğrenmeliydi. Düşmanı alt etmekte ilk adım onun zayıflıklarını ve güçlü olduğu durumları bilmektir.

Bardağı geri verirken parmak uçlarına dokundu ve yumuşak bir şekilde sordu: "O  yardakı işi devralmadan önce kim beni süngerle temizledi?"

"Ben temizledim, Bay Ritland." Bakışları tereddtszd.

"Öyle mi?"

"Biraz daha su?"

"Hayır teşekkürler. Şimdilik istemiyorum ama sürahiye bırak."

Bardağı tepsie geri bıraktı, güneş tamamen battığı için lambayı yaktı. "Baştan çıkarma girişimlerinle hepimizi utandırabilirsiniz Bay Ritland. Ama işe yaramaz. Seni buraya getirmek için çok tehlikeye girdim. İşini bitirmeden bir aşk macerasıyla buradan gitmene izin veremem."

Kadının sakin, durgun ve serinkanlı hali söylediği cümleler kadar canını sıkıyordu. Çarşafı üstünden attı ve bacaklarını yatağın yanından sarkıttı. Kalçasından gelen ve oradan bütün sinir uçlarına kadar yayılan acı midesini bulandırıyorordu. Dişlerini gıcırdatarak baş dönmesiyle sallandı. Bir yavru kedi kadar güçsüzdü ve durabilmek için dik ince şiltinin köşesinden kollarıyla destek almak zorunda kalıyordu.

"Buradan çıkacağım." dedi şiddetli acı ve öfkeden sıkışmış dişleri arasından.

"Öyle bir şansın olmadığını anlayacaksın, özellikle de birkaç gün boyunca yürümeyi bile başaramayacağın için." Melodik sesinde neredeyse merhameti hissedebiliyordu. "Buraya geliş yolunu hatırlamıyorsun ama Mercan Kayalıkları tatil köyü adanın öbür yanında. Aradaki bölge dağlık, gelişmemiş ve yerleşim yok. Yollar keçi yolundan biraz daha iyice. Köyün sadece bir jeepe var. O da babama ait ve senden özenle saklandı. Köylülerden hiçbiri para karşılığı yerini sana göstermezler. Lütfen deneyerek onları gücendirme. Yaya olarak, *tek ayakla*, medeniyet dediğin şeye geri dönmenin hiçbir olasılığı yok.

"İzle beni prenses."

Yalnızca gülümsedi. "İstediyini yap. Aç mısın?"

"Bir atı bile yiyebilirim."

"İyi. Yiyeceğin şey o zaten."

Adamı boş kapı arasına ağzı açık bakar şekilde bıraktı. Nefesinin arkasından acısına, güçsüzlüğüne, baştan bu olaya girmiş olmasının suçluluğuna küfretti.

En baştan kadının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydı. Ne kadar salaktı! Yöreye özgü öldürücü likörden bu kadar sarhoş ve şehvetli hale gelmeseydi daha tedbirli davranırdı. Ama hayır, kahrolası bir aptal gibi olaya hemen dalmıştı ve şimdi olaylar onu aşıyordu.

Sahip olmadığı kadar büyük bir çaba ve güç gerektirse de yatağın köşesinde oturmaya devam etti. Nedense böyle kendini daha az aciz hissediyordu. Yattığı zaman gerçekten kadının merhametine kalıyordu.

Kadın elinde başka bir tepsie geri döndü. Tepsinin üstünde önceden gördüğü demlik ve içinde sütlü bir sıvı olan bir bardak vardı.

Sesinde hissettiğinden daha fazla güç olduğunu umarak, inatla, "O domuz yeminden daha fazla içmeyeceğim." dedi.

"O zaman zorla yedirmek zorunda kalacağım."

Buharı tüten sıvıyı bardağa dökerken kadını suratsız bir şekilde izledi. "Gerçekten at etinden yapılmış et suyu mu o?"

"Dünyanın birçok yerinde bu lezzetli bir şey olarak görülür."

"Köpek eti de öyle. Ama onu da yemeyi düşünmüyorum."

"Bu at senin için hayatını verdi. En azından şükran gösterebilirsin."

"Benim için bir ineği kesmiyorsanız neden bir atı kesiyorsunuz?"

"Aslında," dedi kaşlarını hafifçe çatarak, "zavallı hayvan yol kenarında bir hendekte ölü bulundu. Ama eti bozulmaya başlamadan bulundu."

"Unut bunu Folarence Nightingale." dedi ve büyük bardağı itti.

Adama büyüleyici bir bakış fırlattı. "Beni boğmak için yeterli gücü toplamak istiyorsun değil mi?"

Yoksa fikrini değiştirdin mi?"

Bardağı hızla kadından aldı, kaynar sıvıyı içerken birazı göğsüne döküldü. "Ah, Tanrım."

Chantal hemen tepside ken bir mendil aldı ve adamın göğüs kıllarında kümelenmiş damlaları silmek için kullandı. Öne eğilince, sa telleri omuzlarından kaydı ve adamın çarşafın köşesiyle yarım yamalak kapadığı kuşağına hafifçe dokundu.

Cinsel uyarılmayla midesi kasıldı. Karnındaki ve kalçasındaki saçların verdiği his siyah saten kurdelelerle okşanmak gibiydi. Yatakta yaşayan böcekler kadar çılgın olmalıydı, hatta belki tehlikeliydi ama yine de saçlarını, tenini okşamak, her yerinden öpmek istiyordu.

Sa yumağının etrafında elini yumruk yaptı ve kuağından kaldırdı. Kadının elleri adamın göğsünden birkaç santim yukarda duruyordu, gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti. Yüzleri birbirine yakın duruyordu. Kadının hızla nefes alıp verişini, aralanmış, ıslak dudakları arasından inlemesini hissedebiliyordu. Kahretsin bu ağzı tekrar kendi ağzında istiyordu.

"Göğüm iyi." dedi güçlükle.

Kadın doğruldu ve mendili tepsiye geri bıraktı. iğrenç et suyunu çabucak içti ve sonunu yutarken suratı sevimsiz bir hal aldı. "Ne zaman katı bir şey yiyebilirim? Ya da planının bir parçası da bana sadece hayatta tutmak üzere et suyu vererek, açlıkla güçsüz bırakmak mı? "

"Hayır. Mümkün olduğunca çabuk gücüne kavuşmanı istiyorum."

"Böylece şey yapabileceğim... Neydi? Sana bir köprü mü inşa edecektim?"

"Doğru." dedi tamamen ciddiyle.

"Sen çok tropikal güneşte kalmışsın prenses." dedi gülererek. "Sana kaçan olmayan bir suç davası dışında bir şey yapmıyorum. İkinci Dünya Savaşı sonundan beri Parrish Adaları Amerikan Birleşik Devletleri toprağı, biliyorsun. Dinsiz ve ilkel olsa da..." gaz lambasına bakarak konuştu, "devletin bütün yasaları burada da geçerli. Seni koyabildiğim anda hapisanede olacaksın."

"Belki. Ama önce köprümü inşa edeceksin."

Kadın içeri taşıdığı bardağı zorla içirmeye çalıştığında huysuzluk yaparak sordu: "Ne köprüsü? Ve o kahrolası şey de ne?"

"Hindistan cevizi sütü. Hoşuna gidecek."

Sütü içti. Et suyundan sonra dondurmak süt kadar güzel ve hoşnut edici bir tadı vardı.

"Tamam içtim. şimdi soruma cevap ver."

"Ne sorusu?"

"Sürekli bahsettiğin köprü nedir?"

"Bunu sabah konuşacağız. Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"ok fena. Neredeyse gözümünden yaş gelecek."

"Söylemen gerekirdi." dedi, yatağın altına uzandı ve porselen bir leğen çıkarttı.

Scout leğene baktı, sonra kadına baktı ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Asla olmaz."

"Günlerdir size baktığım için, şu anda edepli olmak biraz aptallık olur Bay Ritland. Benden hiçbir gizliniz yok. Leğeni kullanın ya da sonuçlarına katlanın."

İçeriden yanağını kemirdi. Kadın kararlı görünüyordu. Adamın da vücudu kesinlikle öyleydi. "Biraz mahremiyet istesem çok mu olur?"

Topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti. Geri çekilmesini gözleriyle takip ederken "Müthiş bacaklar." diye düşündü. Sıradan bir şort giymişti, yerel kadınların üstündeki etekliklerden değil. Ve Scout kadının üstünde bir şey olmasından dolayı neredeyse rahatlamıştı. Kadını gömleği pamuklu, ince bir kumaştan yapılmıştı. Gömleğin kuyruklarının belinde bağlamıştı. Her hareket ettiğinde göğüslerinin sallanışından, kadının içine hiçbir şey giymediğine son kuruşuna bahse girebilirdi.

Ama gömleği üstündeydi ve adam bundan memnundu. Eğer etrafta üstsüz dolaşsaydı ona karşı sinirli kalmak zor olurdu. Kadının ıplak bacaklarına ve ayaklarına karşı duygusuz kalmak için

yeteri kadar zor zaman geçiriyordu zaten.

Tekrar içeri girmeden kapıyı vurdu. Kadın lazımlığın içindekileri iş bilir bir şekilde dökerken, adam daha önce hiç-olmadığı kadar küçük düşmüş hissederek somurttu.

"Bence yatmalısınız Bay Ritland. Benziniz solmaya başladı." iki omzuna da ellerini yerleştirdi ve yavaşça yatırmaya çalıştı.

Bir kolu aniden uzandı ve kadının beline dolandı. Diğer kolu ileri atıldı ve kadının kafasının yakınından bir avuç dolusu saçı yakaladı. Ürktüğünü gördü ama elini sadece biraz gevşetti.

Acı, sinir ve sıkıntıdan beyaza dönmüş dudaklarının arasından sordu: "Beni rastgele mi seçtin?"

"Hayır."

"Bariz bir şekilde fırlattığın davetkâr bakışlarının benim görünüşümden hoşlanmanla hiçbir ilgisi yoktu değil mi? Beni çekici olduğumu düşündüğün için o kalabalığın arasından seçmedin."

"Bu egonuza bir darbe olacak Bay Ritland ama hayır, nasıl görüldüğünüzün önemi yoktu."

"Beni baştan tuzağa düşürdünüz."

"Evet."

"Beni önceden seçtiniz ve o partide seni fark edeceğime kesinlikle emin oldunuz."

"Bu doğru."

Kolu kadının belini iyice sıktı ve kendine doğru çekti. Bacaklarıyla adamın bacaklarına vurdu ama adamın tek fark ettiği kadının teninin ne kadar serin ve pürüzsüz olduğuydu. Saplanan acıyı zor hissetti.

"Kahretsin! Neden? Anlat bana!"

"Anlattım ya. Köprü için."

"Hangi kahrolası köprü?" Adamın yanından kıvrılarak uzaklaştı ve saçının tümünü bir kerede abartılı bir hareketle omuzlarına attı. "Bunu gücünü topladığında anlatacağım, muhtemelen sabah."

Gözlerini kadından ayırmadan kendisini yatağa geri itmesine izin verdi. Adam yerleşince, kadın tatlı suyun adamın erişebileceği yerde olduğundan ve cibinliğin yatağı örttüğünden emin oldu, sonra lambayı söndürdü.

Kadının odadan kayıp giden silüetini izlerken çıplak ayaklarının cilalanmış döşemedeki sesini duyabiliyordu.

Scout uzun süre karanlığa baktı ama uykuya dalmadı. Rahatlamadı bile. Kafası öyle karışık ki rahatlayamadı.

Bu kadar aptal olduğu için kendini azarladı. Neden bu kahrolası durumun devam etmesine izin veriyordu? Kadın kurnazdı, tamam ama o da geri zekâlı değildi. Aslında, çoğu insan onun oldukça zeki olduğunu düşünürdü.

Kadını normalden otuz beş, kırk kilo fazla düşünmüştü. Fark edilir şekilde adanın kadınlarından uzundu, ama kadının o gece yüksek topuklu ayakkabılarla bile ancak çenesine geldiğini hatırladı. Boyları birbirini tamamlıyordu, öpüşmek için mükemmel derecede uygun, öpüşmek ve...

"Kahretsin." diye lanet okudu yalnızca pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanmış karanlığa doğru. Öpüşmelerini düşünmek istemedi yoksa kadınların onu küçük azgın puta benzetmelerini haklı kılacaktı. Ayrıca, dikkatini vermesi gereken, içinde bulunduğu belaydı.

Chantal duPont oralarda büyük bir güç ve saygınlık taşıyor gibi görünüyordu ama kapışma konulmuş silahlı güvenlik görevlileri görmemişti. Onu zor kullanarak etkisiz hale getirmek ve sakladıkları yerden jeepi çıkarıp onu adanın medeni tarafına geri götürmesini söylemek ne kadar zor olabilirdi ki?

Ve onu vurduğu tabanca neredeydi? Bir cüceye daha çok uyacak bu yatakta yatarak onu bulamayacağına kesinlikle emindi.

Bu düşünceyle çarşafı ve cibinliği kenara itip oturdu. Bu sefer bacaklarını yatağın kenarına dik-

katle yerleştirdi. Yaptığı şey sol bacağının ağır şekilde zonklamasına neden oldu.

Yaralı bacağını yerden birkaç santim havada asılı tutarak ayağ a kalktığında çıplak olduğunu tekrar fark etti. Komodinden bir havlu aldı ve belinin etrafına sardı. Fazla bir şey değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

Önceden odanın bir köşesine dayanmış bir süpürge fark etmişti. Mobilyalardan destek alarak sağ ayağının üzerinde zıplayarak ilerlediği yöndeydi.

Köşeye ulaşana kadar, yüzü ter içinde kalmıştı ve on mil yokuş yukarı koşmuş gibi ağzından nefes alıp veriyordu. Süpürgeyi geçici olarak koltuk değneğı yerine kullanarak kapıya yöneldi. Baş dönmesinden dolayı, kapı normalden biraz yanaa yatık görünüyordu.

Ev sessizdi. Tek ses okyanustan durmaksızın gelen dalga sesiydi. Uzakta değildi. İlk olarak elektrik olduğuna dair bir işaret aradı ama tahmin ettiğı gibi yoktu. Telefon da yoktu.

Fakat ev güzel döşenmişti, tertemizdi ve kişisel eşyalarla doluydu. Kitaplar her yerdeydi sanki, masalara, raflara hatta yerlere yığılmışlardı. Bazıları Fransızca, bazıları İngilizceydi.

Geniş oturma odasının içinden, bir holden aşağı doğru, kullanılmayan bir yatağın bulunduğu bir yatak odasının yanından geçerek, çalışma ve yatak odasını birleştirmek için süslemeli bir paravanla ikiye bölünmüş başka bir büyük odaya doğru acıyla topallayarak olabildiğince sessiz ilerledi.

Büyük yatakta kimse yoktu ama Chantal çalışma kısmında tek başına oturuyordu. Kısık yanan bir gaz lambası yüzüne derin gölgeler atıyordu. Çıplak ayaklarını dağınık, kâğıt dolu bir sehpaye dayamış, deri kaplı bir sandalyeye yarı yaslanmış oturuyordu. Gözlük takmıştı. Kucağında açık bir kitap vardı. Kitaba öyle yoğun şekilde konsantre olmuştu ki adamın yaklaştığını görmemiş ve duymamıştı.

Saçları sandalyenin arkasında kalın bir perde gibi asılı duruyordu ama birkaç teli kusursuz yanaklarını çevreliyordu. Üstü çıkarmaya başlamış sonra fikrini değıştirmiş gibi gömleğinin düğmeleri açmıştı.

Göğüslerinin mükemmel eğimini ve bir adamın ağzının zevk alması için tasarlanmış göğüs uçlarını görmek Socut'un kurşun yarasının dışında bir yerinin baskı ve sıcaklıkla zonklamasına neden oldu.

Seksle alakalı düşünceleri bir kenara itmeyi denedi ama bir önceki konuşmalarına bıraktıkları yerden devam etmeye başladığında sesi kısık ve kaimdi.

"Bana o açıklamayı şimdi yapacaksın."

Kadın sıçradı. Ayakları yere vurdu. Kitap kucağından kaydı. Kafası aceleyle yukarı kalktı. Gözlüğünün geniş merceklerinin arkasından odanın derin gölgeleri içerisinde adamın vücudunu ayırt etti. Birkaç dakika sonra adamın şehvet dolu bakışları gömleğinin açık olduğunu fark etmesini sağladı. Üstünü kapatmak için gömleğinin yanlarını birleştirdi ve hızla gözlüğünü çıkardı.

"Bay Ritland, nasıl oldu da—"

"Bay Ritland diyip durmayı bırak, olur mu? Evinde resmi bir ziyaretçi değılim. Senin mahkûmunum. Beni çıplak gördün ve özellikle dilim ağzının içine kayarken ve göğüs uçlarına dokunurken senin de çıplak olmanı istedim. Bence bu bizim ilk isim kullanmamız için yeterli, sence de öyle değıl mi?"

Alaycı konuşmasının onu nasıl gücendirdiğini görmekten sapkın bir şekilde zevk aldı. Aynı zamanda kendi kabalığına şaştı. Evinde, bir kadına, hiçbir kadına, böyle konuşabileceğini düşünmezdi. Bildikleri toplum ve medeniyetten koparıldığında yabanileşen adamları okumuştu ama kendisinden beklemezdi. Asla. Özellikle de bu kadar çabuk.

Sonra tekrar, o anda belirgin bir şekilde adamın suratını bir özür bekler ve arar şekilde inceleyen kadının nefes kesen mavi gözleri tarafından tahrik oldu. Yılgınlıkla nefesini dışarı bıraktı. Yaralanmış yüz ifadesi *adamın kendisini* kötü adam gibi hissetmesine neden oldu.

"En azından kabul et ki kızgın ve tedirgin olmak için iyi bir nedenim var."

"Evet var." Sessizce kabul etti. "Gerçekten sizi vurmak istemedim. Üzgünüm."

"Tamam, artık olan oldu, değil mi? Bu köprü meselesi de ne?"

"Bu açıklamayı bu gece duymak istediğine emin misin?"

"Eminim."

"O zaman lütfen otur." Gülümseyerek ekledi: "Scout."

Memnuniyetle kadının karşısındaki sandalyeye çöktü.

DORÇ

Gaz lambasının soluk ışığında bile Chantal adamın dudaklarının kireç gibi beyaz olduğunu görebiliyordu. Acı çektiğini biliyordu. Bu güçsüz durumunda, kaldığı odadan oraya olan mesafeyi kat etmek, uzun bir yolculuğa eş değerdii. Benzi soluk ve nemli görünüyordu, alnı boncuk boncuk terlemişti. Teri, kaşlarına düşen koyu kahverengi saç tellerini ıslatmıştı.

Ama yorgunluk ve ıstıraptan daha baskın olarak kararlı görünüyordu. Onu olay hakkında kâfi zamandır bilgisiz bıraktığına karar verdi. Nereden başlamalıydı?

"Hatırlamıyorsun, çünkü bilincin yerinde değildi," dedi" buraya vardığında, Andre ve ben seni dik bir vadinin üstündeki dar yaya köprüsünden karşıya taşıdık. Bu vadi köyü adadan tamamen ayırıyor. Köprü çok tehlikeli. Kesinlikle yenisinin yapılması gerekiyor. Seni buraya insanlarıma yeni bir köprü yapman için getirdim."

Anlattıklarını beyinde hazmederken adamı izledi. Yüz ifadesi duygusuzdu, ama gözlerinde ilgisini açığa vuran bir kıvılcım gördü. Hoş gözlerdi. Açık kızıl kahverengi gözler...

Dikkatini gözlerinden ayırdı ve adamı kalçasındaki bandajın tam altını farkında olmadan ovarken yakaladı.

"Ağrın var mı?"

Kalçasını ovmayı bıraktı ve aksi bir ifade takınarak "Hayır." diye yalan söyledi.

"Sana bir şeyler verebilirdim."

"Asla, Bayan duPont. Ne zaman bana bir şey versen, sonraki birkaç saat baygın yatmaya yüz tutuyorum."

"Bir aspirin?"

"Bana köprüden bahset." dedi sabırsızca "Burada küçük, kısa bir köprüden bahsettiğimizi sanmıyorum."

Chantal hafife alan bir ifade takınıp, rahat konuşmayı denedi. "Birkaç yüz fit kadar."

"Tanrım." Gülmeye ve kafasını sallamaya başladı.

Siniri bozulan Chantal aniden cevap verdi "Bu konuyu eğlenceli bulmana çok sevindim. Bu köprünün benim in sanlarım için hayat olduğunu garanti edebilirim. Benim insanlarım—"

"*Senin* insanların mı?" diye bağırdı. "Her şey bir yana da sen kimsin?" Adil bir soru olduğunu düşünerek cevap verdi: "Chantal duPont."

"O kadarını ben de biliyorum." Yine bacağına ovuyordu ama sanki farkında değildi. Kadını onu izlerken yakalayınca durdu. "Buranın baş rahibesi misin? Kraliyet ailesinden misin? Misyoner misin? Nesin?"

Tahminleri kadını gülümsetti. "O kadar görkemli bir şey değil. Bu köyde doğdum." Gümüş bir fotoğraf çerçevesini alarak adama doğru tuttu. "Babam ve annem."

Çerçeveyi aldı ve fotoğraflara merakla baktı. Chantal, adamın fotoğraftaki beyaz ırktan adama ve Polinezyalı kadına vereceği tepkiyi dikkatle izledi. Çerçeveyi sehpaye geri koyduğunda şöyle dedi "Gözlerini babandan almışsın. Ama geri kalan her şeyin annene benziyor."

"Teşekkürler. Çok güzel bir kadındı."

"Kadındı."

"Yıllar önce öldü." Fotoğraftaki kibar ve sevimli yüze dikkatle baktı. "Merak ettiğini biliyorum, muhtemelen sormayacak kadar kibar olsan bile..." Adam suçluluk hissiyle, kadının haklı olduğunu gösterir şekilde sıkıntıyla sandalyede kıpırdandı.

"Babam," diye başladı Chantal, "Dr. George duPont, Fransız Deniz Kuvvetlerinde görevliydi.

İkinci Dünya Savaşı başlamadan bu adaya tayini çıkmış. Muhtemelen fark etmişsindir ki ada çok cazip. Savaştan sonra Fransa öyle darmadağın olmuştu ki, babam gelene kadar ada Birleşik Devletler' in topraklarına katılmış olsa da, iş ve öğrenim için adaya yerleşmiş. Annem Lili'yle tanışmış ve ona âşık olmuş. Evlenmişler."

"Yüzündeki durgun ifadeden, evlendikten sonra hep mutlu bir şekilde yaşamadıkları sonucunu çıkarıyorum." dedi Scout.

"Annem Katolik oldu. Buna rağmen babama Fransa'ya dönüşünde eşlik ettiğinde dışlandı. İkisi de dışlandı. DuPontlar köklü ve aristokrat bir aileydi. Mal varhklannırı çoğunu Nazilere kaptırmış olmalarının pek önemi yok gibiydi. Aile fertleri kendilerini elit sınıfa ait olarak düşünüyorlardı."

"Polinezyalı bir kadını cemaatlerine nezaketle kabul etmeleri, onu kendilerinden biri gibi bağırllarına basmaları düşünülemezdi."

Chantal onaylar gibi başını eğdi. "Az miktarda da olsa o da Fransız kanı taşıyor olmasına rağmen." Güzel annesinin önyargılar yüzünden çektiği acı hakkında her konuştuğunda, annesi için acı duyuyordu. Chantal önyargılarla bir derece karşılaşmıştı, ve Lili'yi duPontlar'dan ve babasının bütün eski arkadaş ve meslektaşlarından yabancı kılan şeyin sadece yansına sahipti.

"Böylece," dedi derin bir iç çekerek, "Parrish Adalarına geri dönmüşler. Babam işine ve araştırmalarına burada devam etti. Bulabildiği malzemelerle olabildiğince modern bir şekilde bu evi inşa etti. Köylülere hayatın bazı modern kolaylıklarını öğretti. Sonuç olarak kendileriyle ilgilenmesi için babama bağımlı oldular."

"Bir bakıma baba figürü haline gelmiş,"

"Kesinlikle öyle."

"Sen ne zaman doğdun? O kadar yaşlı değilsin."

"Evliliklerinde annem yıllarca gebe kalmamış ve o zamandan beri öğrendiğim kadarıyla bu onda çok büyük bir endişe yaratmış. Sonunda bana hamile kalmış. Günlüğüne, beni karnında taşıdığı günlerin, hayatının en mutlu günleri olduğunu yazmış."

Kaşları çatıldı. "Ama doğum öncesi uzman kontrolü olmadan çocuk doğurmanın tehlikeli olacağı bir yaştaymış. Hamilelik zor geçmiş. Sonrasında hiç tam olarak iyileşememiş. Ben çok küçükken ölmüş. Onun hakkındaki anılarım çok bulanık, çoğu zaman bana Fransızca ninniler söyleyen, gülümseyen bir surat..."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Chantal acı tatlı hayalleri içinde kayboldu. Sonunda Scout " Lili'nin ölümünden sora baban niye seni Fransa'ya geri götürmedi?" diye sorarak kadını konuşturdu.

"O zamana kadar, bu ada Paris' den daha çok onun evi haline gelmişti. İş buradaydı. Hayatın telaşsız gidişatına alışmıştı. Köylülerin ona ihtiyacı vardı. Ayrıca, "diye ekledi hüznünlü bir gülümsemeyle, "annemi bırakmazdı."

"Ama senin burayı terk etmeni sağladı."

"Nereden biliyorsun?" diye şaşkın halde, aceleyle sordu.

Kadının arkasına başıyla işaret etti ve kadın adamın çerçevelemiş ve duvara asılmış diplomalara doğru bakışlarını takip etti. "Bir babanın gururu," dedi, tamamen George duPont'dan aldığı tipik Fransız omuz silkişiyile. "Ordunun İngilizce okuluna girdim."

"Bu da komuta eder gibi konuşma şeklini açıklıyor."

"Teşekkürler. Liseden mezun olduğumda, üniversite için California'ya gönderildim."

"Gönderilmek?"

"ite kaka gönderildim."

"Neden? Senin, dünyanın buradan başka bir yerini de görmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Chantal adamın dediğine gerçekten şaşırarak başını yana eğdi. "Niye?" Ellerini iki yana kocaman açtı. "Burası bir cennet. Tarih derslerinde öğrendiğim her şey, bana dünyanın kalan kısmında

korkunç savaşların, isyanların, baskının ve köleliğin olduğunu öğretti."

"Haksız sayılmazsın." dedi suratını asarak. "Peki neden Fransa değil de Amerika?"

"Çifte vatandaşlığım vardı. Her nedense babam Amerika'nın benim için Avrupa'dan daha iyi olacağını düşünmüş."

"Öyle mi oldu?"

Chantal gülümsedi ve ayağa kalktı. İçkilerin bulunduğu dolaba gitti ve bir kadeh konyak doldurdu. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Tövbe ettim."

"Amerika'ya vardığımda o kadar da kötü olmadığım fark ettim. Çizburgeri, rock müziği ve filmleri keşfettim. Bir de baktım ki modaya uygun giyinmek de hoşuma gitti." Farkında olmaksızın konyaktaki ormansız kokuyu beğenerek, kadehi avuçlarında ileri geri döndürdü. "Pek de masum değildim tabi ki çünkü lise dönemimde buradaki ordu üslerinde zaman geçirdim."

"İddiaya girerim ki askerler ve denizciler, kraliçe arının üstündeki erkek arılar gibi başına dolmuşlardır."

Chantal konyağından bir yudum aldı. Scout'- un alaycı lafları onu gücendirse de dışarıdan sakın görünüyordu. Çok çıkma teklifi alıyordu, evet ama kısa zamanda sözde masum randevulara karşı temkinli olmayı öğrenmişti

Adanın bütün kızları gibi, evinden uzakta ve bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyan adamlar tarafından kolay bir av gibi görülüyordu. Bazı nahoş olaylar beyaz ırktan erkeklere karşı güvensizliğin kaynağı oldu ve bu güvensizliğin haklılığı kanıtlandı.

Bu hatıralar çok sinir bozucu olduğu için, Chantal ilgisini şaşırmış bir halde ona bakan Scout'a yöneltti.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. "Tanıdığım çoğu erkek konyağı böyle içemez. İçmeyi babandan mı öğrendin?"

Yudumlamakta olduğu kanyağı kenara bıraktı. "İçmeyi ve her şeyi..."

"Anlayamıyorum."

"Ne?"

"Bir an çok şey bilir görünüyorsun. Bir sonraki an—" Düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyordu. "Amerika' da o kadar zaman geçirdikten sonra niye buraya döndün?"

"Öyle istedim."

"California'yı sevmedin mi?"

"Çok sevdim. Beni Amerika' da tutacak çok fazla cazip şey vardı."

"O zaman neden döndün?"

"Bu benim işim."

"Parrish Adalarına dönmen için baban mı zorladı?"

Özel hayatını Scout' la konuşmaktan rahatsız olarak, "Döndüğümü gördüğüne kesinlikle sevinmişti." diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Baban biraz bencillik etmemiş mi? Hayatını burada geçirmeye karar vermiş ama sen Amerika'da tıp okuyabilecekken, bu sanki—"

"Tıp?" Şaşkın yüz ifadeleri birbirlerinin yansıması gibiydi.

"Tıp." diye tekrarladı Dr. Chantal Louise du- Pont'un yaptığı dereceleri kafasıyla işaret ederek. "İhtiyarın ayak izlerinden gidip doktor olmadın mı?"

Kadın gülmeye başladı. "Evet, benim ihtiyarın ayak izlerinden gittim ve doktor oldum. İkimiz de jeoloji profesörüyüz." Scout' un yüzünde kalan azıcık renk de çekildi. "Jeoloji?" diye bağırdı, gözlerini kısarak çerçevelenmiş belgelere bakarken. Sonra hiddetle gözlerini kadına döndürerek yüksek sesle tekrar etti: "Jeoloji!"

Sandalyeden sıçradı. Bir kalp atışı sonrasında Chantal da ayağa kalkmıştı. "Dikkat et— Bacağımı ameliyat ettin ve doktor bile değil misin?" diye bağırdı.

"Kurşunu orda bırakmamı, ölene kadar kan kaybetmene izin vermemi mi tercih ederdin?"

Kalçasındaki bandajı gösterdi ve bağırdı: "Beni ameliyat ettin. Bana bacağıma mal olabilirdin. Beni hayatımın geri kalanında kötürüm bırakabilirdin." diye hiddetle bağırdı. "Tanrım! Sen delirmişsin!"

"Sakin ol. O kadar ciddi bir operasyon değildi. Babamın, seninkinden çok daha ciddi yaraların üstesinden başarıyla gelişini izledim. Daha önce yapmamış olsam da ne yapacağımı biliyordum."

"Yani o da bir şarlatandı."

"Bulabildiği zamanlar antibiyotik dağıtır ve ameliyat dahil bir insanın hayatını kurtarmak için ne gerekliyse yapmıştır. Kırık çıkıklarla ilgilenmiş, apandis ve bademcik almış ve zorlu doğumlarda yardımcı olmuştur. En yakındaki hastane sıradağların diğer tarafındaysa, insan başa çıkmayı ve doğaçlama yapmayı öğreniyor."

"Benim bacağım üstünde biri doğaçlama yapamaz, prenses!" Birkaç kez derin nefes almak için durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Senin ihtiyar nerde? Onunla konuşmak istiyorum. Onu görmek istiyorum. Bu gece." dedi kendinden emin bir sesle. "Muhtemelen o da doğru yoldan sapmıştır. Delilik bütün aileye yayılmış gibi geliyor kulağa. Ama bu durumda seçeneklerim sınırlı. Şansımı ondan yana deneyeceğim. Şimdi, o nerde?"

"Burada değil."

Kadına doğru atıldı ve omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "O nerde?"

"Dağ eteğinde bir yerlerde. Müsait değil. Ama seni buraya kalçada bir kurşunla getirdiğimde burada olsaydı tam olarak benim yaptığımı yapardı."

Öyle şiddetle bir küfür fısıldadı ki, söylediği kötü sözler Chantal'ın suratını gölgeledi. "Kalçamda bir kurşun olmayacaktı, buraya hiç getirilmemiş olacaktım, sen olmasaydın." Ellerini kadından çekti.

"Böyle sinirlenmek senin için iyi değil." Sinirlenmeseydi bile, küfürlerinin öfkeden olduğu kadar acıdan da kaynaklandığını fark etti. "Yatağına dönmene yardım etmeme izin ver."

Adama başka seçenek bırakmadan adamın kolunu boynuna aldı ve koluyla belinden tuttu. Koluyla adamın koltukaltına destek olarak, ağırlığının çoğunu almıştı.

"Yatağa kendim dönebilirim."

Adama bir bakış attı. Beyaz dudakları, sıkmakta olduğu dişlerini açıkta bırakacak şekilde geri çekilmişti. Elmacık kemikleri boncuk boncuk ter olmuş, keskin ve belirgindi. Aşın derecede inatçı ve gururluydu.

"Dönebileceğine eminim," dedi yumuşak bir sesle, " ama bu acı dolu dakikalara sebep olur ve ben yardım etmek için yanındayken kendini böyle bir duruma sokmana gerek yok "

Dişlerinin arasından fısıldadı "Bacaklarım deli gibi acıyor."

"Yataktan kalkmamalıydın."

"Orada öylece yatıp beni daha fazla yok saymana izin veremezdim."

Yanlışlıkla sol ayağına yüklendi. İnleyerek kadının üstüne yığıldı. Adam kaburgalarının üstünde biraz dinlenene kadar, kollarını adamın çevresine dolayarak daha sıkı sarıldı. Kolu hâlâ kadının boynuna dolanmış duruyordu, eli göğsünün önünde asılıydı. Aniden öne düştüğünde, parmak uçları, kadının göğsünün zaten sertleşmiş ve dikleşmiş ucunu sıyrıp geçti.

Donakaldılar. Birkaç dakika yere baktılar, düşünmeden, nefes alamadan, hareket edemedi. . . Chantal sertleşmiş göğüs uçlarından bütün vücuduna dalgalanan hislerin geçmesini bekleyerek gözlerini kısa süre sıkıca kapattı. Açılmış elinin altında adamın vücudu sıcaktı. Kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Gözlerini açıp yürümeye başlayabileceği zaman adam yerinde kaldı. Yukarı baktığında adamın odanın karşısında bir şeye bakmakta olduğunu gördü. Bakışlarını, babasının komodinin üstüne

koyduğu tabancaya kadar takip etti.

"Denemeye değmez/" dedi sessizce, adamın düşüncelerini okuyarak, "Andre onu bana getirdiğinde dolu olduğunu bilmiyordum. Seni gerçekten vurduğum için o kadar dehşete kapılmışım ki kurşunları çıkartıp attım."

Bir yenilgi havasıyla kadının üstüne iyice çöktü. Daha fazla konuşmadan bir saat önce çıktığı odasına güçlkle yürüdüler.

Adamı yatağın kenarına yavaşça bıraktı ve lambayı yakmak üzere döndü. Tekrar arkasına döndüğünde adam kalçasına sarılı bandajı çıkarıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Alkolle yaptığın sabotaj sonrası bilincimi geri kazandığım ilk saniye yapmam gerekeni. Öğrendiklerime rağmen senin yaptığın beni katletmekti."

"Lütfen yapma."

Chantal adamın elini tutmak için uzandığında adam çabucak ellerini kurtardı ve bandajın tamamını, yerde lime lime olmuş bırakana kadar söktü.

Yarığı kapalı tutan bir dizi düzgün dikişi görünce şaşırdı. Yarayı çevreleyen alan biraz şişmiş olsa da yara temizdi ve hiçbir enfeksiyon belirtisi yoktu.

"Korkarım yara izi kalacak," dedi yavaşça, "ama ilgi çekici bir sohbet konusu olacaktır."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bir yara iziyle yaşayabilirim. Kangreni kaldırmak daha zor olurdu."

"Yaranın hava almasına izin verdiğin için, temizleyip tekrar sarsam iyi olacak. Yatmayı mı tercih edersin?"

Gözleri yavaş yavaş yukarı kalktı ve kadının kollarıyla kilitlendi. Tropikal güneş ışınları gibi içine işleyen ve zevk veren sıcaklık içine aktı. Dizleri, adamın bakışlarının yoğunluğu altında güçsüzleşti.

Mercan Kayalıklarının açılış gecesine özel davetiyeleri olsa da katılmaları bir görev olmuştu. Kadın oraya Scout Ritland adında bir mühendisi kaçırmak amacıyla gitmişti.

Ancak, Andre ona gizlice adamı gösterdiğinde, kalbi durur gibi olmuş ve midesi kasılmıştı. Yakışıklı ve seksi olması bu tatsız görevi kesinlikle daha kolay kılmıştı.

Gece boyunca birkaç kez, ondan etkilenmesinin gerçek olmadığını, bu durumun kesinlikle köyün geleceğine karar vermesinde bir son olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Ama sık sık kendini partinin en çekici erkeğinin peşinde bir kadın olarak mücadele için ağır bir şekilde çaba sarf eder buluyor ve romantik bir şekilde sonuçlanmayacağı için üzülüyordu.

Tecrübelerinden, her nasılsa, aşk ilişkilerinin feci bir kalp ağrısıyla sonuçlanabileceğini biliyordu. California'da yaşadığı bozgun sonrası böyle ilişkilerden kaçınmıştı. Scout Ritland'ın o an ona verdiği görüntü onu arzuya boğsa da ve ona tamamlanmamış bir kadın olduğunu hatırlatsa da kaçınmaya devam edecekti.

Derin bir nefes alarak, adamın bakışlarını görmezden geldi ve adamı yavaşça yastıkların üstüne yatırdı. Kadına ısrarla bakmaya devam etti, ama kadın ona bakmaktan kaçındı ve yarayı antiseptikle temizlemeye konsantre oldu.

"Gerçekten ağır kesici alman gerekiyor."

"Unut bunu. Seninle uğraşmak açık bir bilinç ve bütün yeteneklerimi gerektiriyor."

"Bir kadeh konyak?"

Kaşları şüpheyle çatıldı. "Sek konyak? ilaç katılmış değil ya?"

Adama doğru kaşlarını çatı, sonra odayı terk etti, bir dakikadan kısa sürede elinde bir kadeh konyakla geri döndü. Scout kadehi kadının elinden aldı ve bir yudum içti. Yutarken gözlerini kapattı ve zevkle iç çekti.

"Senin ihtiyarın pahalı zevkleri var." dedi hoşnut bir şekilde ağzını şapırdatarak.

Kadının tecrübelerinden bildiği, konyanın yavaş ve hoş bir sıcaklık yaydığı çıplak karnını ovdu.

Parmakları, göğüs kafesinden göbek çukuruna giden dolambaçlı bölgedeki yumuşak, ipeksi tüylerin arasında gezindi. Ve ötesinde... Chantal bu tüylerin ne kadar ipeksi olduğunu biliyordu, çünkü adamın terini temizlerken zorunluluktan dokunmamıştı, kendi isteklerini ona sevgiyle dokunarak yerine getirmişti.

Bu hatırladıkları sesini boğuklaştırdı. "Her Noel, babamın vefalı bir iş arkadaşından bir sandık Fransız konyacı gelir."

Yatağın yanına oturdu ve Scout'un kadehi yavaşça bitirişini izledi. Bitirene kadar, yüzünü buruşturuyor ve başının altındaki yastığı yumrukluyordu. "Alayım."

Kadehi adamdan aldı sonra bir eliyle başını kavrayıp yukarı kaldırdı. Boşta kalan eliyle yastığı düzeltti ve tersini çevirdi ki serin tarafı üste gelsin.

Adamın, suratını göğüslerine dokunmasına yetecek kadar yakın mesafeye getirecek şekilde biraz daha yukarı kaldırması Chantal'ı çok şaşırttı. Burnunu göğüslerine sürttü, sonra suratım gömleğinin oyuğuna bastırdı ve yumuşaklığına öptü. Chantal inledi ve bir an için adamın kafasını kendine doğru çekti. Ama, sonra derhal adamı bıraktı ve geri çekildi. Scout kendi yaptığı şeyden dolayı kadın kadar şaşırmış görünüyordu. Birkaç tatsız dakika birbirlerine bakakaldılar. İlk konuşan adam oldu.

"Bilmiyorum... Çok garip bir şekilde dejavu hissettim."

Kadın, yaptığığın farkında olmadan diliyle dudaklarını ıslattı, ve nemli avuçlarını kalçalarında gezdirdi. "Buraya gelirken," diye fısıldadı "başını kucağımda tuttum."

Tekrar büyük mavi gözleriyle buluşmadan bakışlarını kadının söylediği bölgeye indirdi. "Neden?"

"Öleceğinden korktum."

Yoğun havayı dağıtmak ve dayanılmaz bakışlarından kendini korumak için Chantal lambayı aldı ve yanmakta olan fitili söndürdü. "İyi geceler." Gitmek üzere döndü Scout sinsice sokuldu ve elini yakaladı.

"Chantal?" Kadın istemeyerek yatağa doğru döndü. "Partiden dışarı senin peşinden iş için gel-medim, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ne istediğimi biliyordun."

"Evet."

"Hâlâ istediğim şey."

Ay ışığında adamın karnının altını kapayan kare havlu parçasının tahrik oluşunu saklamaya yeterli olmadığını görebiliyordu.

"Yapma." diye yalvardı nefesi kesilerek.

"Bak Chantal bu çevirdiğin dolap deli işi."

"Bana göre değil. Benim insanlarıma göre değil."

"Mantıklı ol. Kahrolası bir köprü yapmak için buralarda takılmayacağım."

"Takılacaksın."

Adam sinirle iç geçirdi. "Sen zeki, eğitilmiş ve görgülü bir kadınsın. Tanrım, putperestlere ait bir tanrıça gibi, fantezilerde yaşayan, rüyalardan fırlamış bir kadın gibi görünüyorsun. Çocuğuna baba olarak kabileni destekleyebilirim. Bu iyiliği yapmaktan memnuniyet duyarım. Ama bu köprü olayı delilik... Öyle olduğunu biliyorsun."

"Yarın köprüyü görünce böyle düşünmeyeceksin."

"Yarın buradan kurtulup medeniyete dönmek için bir yol buluyor olacağım."

"Göreceğiz." Elini adamınkinden çekip cibinliği düzeltirken sesinde gizemli bir tonlama vardı. Ay ışığının yayıldığı yerden uzaklaştı. "İyi geceler Scout, İyi bir uyku çekeceksin."

"Nasıl uyuyacağımı da nereden biliyorsun? İçkime ilaç—"

Oturur pozisyona geçti. Adamın sallandığını ve bir eliyle başını tuttuğunu gördü. Adam hırçınlıkla küfretti ve yastığa geri düştü. "Beni yine uyuşturdu konyakla, değil mi? Lanet olsun! Ne zaman öğreneceğim?"

"Üzgünüm ama gereksiz bir şekilde acı çektiğini görmeye dayanamadım."

"O zaman bacağımı ameliyat etmek yerine kafama bir kurşun sıkmadığına şaşırdım."

"Saçmalama. Zarar veremeyecek kadar çok ihtiyacım var sana. İyi geceler."

Küfürleri evin sessiz diğer kısımlarına doğru kadını takip etti. Sonunda küfürler kesildi. Yöreye özgü meyvelerden yapılmış hafif yatıştırıcı etkisini gösterdi.

Chantal odasında kıyafetlerini çıkardı ve yatağa girdi. Genelde odası esen meltemle doğal olarak serinliyordu. O gece, meltem esiyor olmasına rağmen, vücudu sıcak ve huzursuzdu. Çarşafın altındaki çıplak bedeninin her santimetre karesini hissediyordu.

Başarısızca gergin kaslarını rahatlatmak için kollarını ve sırtını esnetti. Yavaş ve derin nefesler aldı. İçlerindeki arzulu karıncalanmayı dindirmek amacıyla ellerini göğüslerinin etrafına yerleştirdi ama bu sadece gergin ve hassas göğüs uçlarını daha çok hissetmesine neden oldu. Aradaki ateşli çarpıntıdan utanmış olarak kalçalarını sıkıca birleştirdi.

Başına bela olan bu fiziksel hastalığın garip ve harika belirtilerini bastırma konusunda hiçbir şey işe yaramadı.

Ve hiç bir şey, ne koyunları saymak, ne köprüyü planlamak, ne adetlere göre dua etmek, aklını, Scout'un öpüşünden, elinin altındaki adamın teninin verdiği histen ve sakallı suratının dolgun ve sızlayan göğüsleri üzerindeki tatlı baskısından kurtaramadı.

BES

Ertesi sabah uyandığında Chantal yatağın yanında ayakta duruyordu. Birkaç dakika güneş ışınlarının adamın çehresinde dans edişini izlemenin tadım çıkardı. Gür kaşlarına hoş bir tamamlayıcı olarak yüzünün ait kısmı koyu renk sakalla ağır bir şekilde gölgelenmişti. Bir iki gün içinde saç tıraşına ihtiyacı olacaktı, en azından normalde öyle olurdu. Adamın kulaklarının üstündeki ve ensesindeki pürüzlü görüntü Chantal'ın hoşuna gitti.

Normalde koyu kahverengi olan saçlarına güneşin derin kestane rengi çizgiler verişini izledi. Saçında beyaz yoktu ama kırklarında olduğunu düşündü, kendisinden on küsur yaş fazla...

Ya da yüzündeki karakteristik çizgilerin birleşimi ona aslında olmadığı kadar yaş ekliyordu. Her halükarda, şüphesiz dışarıda çok çalışmaktan kaynaklanan, göz çevresindeki belli belirsiz kırışıkları aşırı derecede çekici buldu. Çok rahat ve bilinç dışı bir nefes aldı, yavaşça uyanırken elini göğsüne koyup tembelce kaşındı. Gözleri açıldı, gün ışığına karşı kısıldı ve sonra daha tedbirli tekrar açıldı. Yatağının yanında duran kadın ve çocuğu görünce irkildi.

Başıyla genç çocuğu işaret ederek, uykulu boğuk bir sesle sordu: "Bu kim?"

"Jean" diye cevap verdi Fransız aksanıyla. "Ona Johnny diyoruz."

Scout çocuğa dostça bir bakış attı. "Sevimli çocuk. Senin mi?"

"Hayır!"

"Savunmaya geçmene gerek yok. Sadece sordum." Çocuğa gülümsedi. "Merhaba Johnny. N'aber?"

"*Bonjour, monsieur*" dedi utangaç bir tavırla.

"Korkarım *Johnny* bildiği tek İngilizce kelime." diye Scout'u bilgilendirdi. "Ama birbirinize alıştığınızda anlaşabileceksiniz. Bir süre için senin elin ayağın olacak. Sadece ne istediğini belirt senin için getirecektir."

"Bana bir taksi çağırabilir mi?"

Kendisini kışkırtmaya çalıştığını bildiği için yemi yutmadı. Onun yerine, şaka yapmış gibi gülümsedi. "Tıraş olduktan önce mi sonra mı kahvaltı etmek istersin?"

"Tıraş olmak mı?"

Komodinin üstündeki kaynayan su dolu çaydanlık ve kabın yanındaki tıraş malzemelerini görebilmesi için kenarı çekildi.

"Bunlar benim." diye hayretle bağırdı. "Nereden buldun bunları?" »

"İnşaat sahasındaki karavanından..."

"Zorla girdin ve aldın, öyle mi?"

"Ben yapmadım. Andre işi üstlendi. Ve tam olarak zorla girmedi. Kapı kilitli değilmiş. Kendi eşyalarının olması hoşuna gider diye düşündüm." Yerdeki açık bavulu gösterdi.

Scout olayı kavradı ama kurnaz bir hoşnutlukla kadına baktı. "Takımım şimdiye kadar eksikliğimi hissetmiştir, biliyorsun. Herkesin partiden sonra ayılma imkânı olmuştur. Etrafı kontrol etmiş ve gittiğini fark etmişlerdir. Muhtemelen biz konuşurken onlar helikopterlerle, arama kurtarma köpekleriyle, beni bulmak için bütün imkânlarıyla adayı tarıyorlardır."

"Arama köpekleri mi?" dedi gülerek. "İyi denemeydi ama nefesini sakla. Bay Reynolds' a belirsiz bir zaman için adada kendini kaybedeceğini söylediğini duydum. Kimsenin seni aramamasını söyledin. Ne olursa olsun, yakın zamanda aramamasını..."

Yüzü sıcak bir renge büründü. "Günah listene başkalarını gizlice dinlemeyi de ekle."

"Kimse yeteri kadar dikkatli olamaz."

Kaşlarını çatarak sordu: "Kahvaltı hakkında bir şey mi söylemiştin?"

"Evet, ve bugün katı bir şeyler yiyeceksin."

"Bu önemli durum için sanırım gerçekten tıraş olmam gerekiyor. İlk olarak, her halükarda bir banyoya ihtiyacım var." İnatla çenesini sertleştirdi. "Bu lanet olası lazımlığı daha fazla kullanmayacağım."

"Korkarım alıştığın tesisat bizde yok ama bir tür tuvalet var. Ben kahvaltı tepsini hazırlarken Johnny oraya gitmene yardım edecek."

Odanın kapısından adam döndü: "Tabi ki Johnny'nin mesuliyeti altındayken alçakça bir şey yapmayacaksın, kaçmayı denemek gibi. Bu onu ailesi ve arkadaşları arasında olumsuz bir duruma düşürür. Bu bir başarısızlık olarak görülür ve bütün hayatı boyunca onu gölgeler,"

Johnny kendisinden bahsedildiğini bilerek ama hiçbir şey anlamayarak uzun ve kıllı beyaz tenli adama baktı. Saf ve sevimli sırtışı öndeki iki dişinin eksik olduğunu ortaya çıkardı.

Scout da çocuğa gülümsedi ve ciddi bir şekilde Chantal'a şöyle dedi: "O etraftayken, alçakça hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Hoşnut bir şekilde gülümseyerek ve Johnny'nin toplumdaki duruşunu tehlikeye sokmaya-
cağından emin olarak adamı çocukla bıraktı.

Scout adadaki tüm erkeklerden daha kaslı bir yapıya sahipti. Almış olduğu yara onu her ne kadar engelliyor olsada, Chantal, inatçı olan adamın sonuna kadar direneceğini biliyordu. Eğer adamın üstünde herhangi bir şekilde kontrol sahibi olabilecekse bu psikolojik yönden olmalıydı.

Kahvaltı tepsisini taşıyarak geri döndüğünde, Scout tek kullanımlık tıraş bıçağıyla kalan sonsakallarını tıraş ediyordu. Sağ topuğunu kalçasının altında, yaralı bacağı ise yatağın yanından sarkıyordu. Scout' a bir el aynası tutan Johnny bacaklarını çapraz yapmış yatağın ucunda oturuyor, dikkatle adamı izliyordu. Çocuğun çenesi beyaz tıraş sabunu lekeleriyle kaplıydı.

"Ama bazen bu mentollü şeyler yakıyor. Şahsen ben limonlu olanları tercih ederim. Kokusu bayanları deli ediyor. Nasıl oldu?" Suratını gözden geçirmesi için Johnny'e doğrulttu, çocuk hevesle başını sallayarak onayladı. Scout köpük kalıntılarını nemli havluyla sildi.

"Tamam, şimdi seni tıraş edelim." Tıraş bıçağının tersini çevirdi ki Scout köpüğü kazırken jilet gerçekten Johnny' nin tenine değmesin, "işte oldu adamım." dedi birkaç dakika sonra aynayı çocuğa çevirerek. Johnny sevinçle kıkırdadı.

"İkinizin iyi anlaşacağınızı biliyordum."

"O benim dostum tamam mı? Bir zamanlar giydiğim ilk kıyafetlerden giymeme yardım etti."

Chantal içeri girdiğinde Scout' un üstünün hala çıplak olmasına rağmen, altına bir şort giymiş olduğunu fark etti. Az önce yıkadığı için göğüs kılları nemli ve kıvrıkcıktı. Saçını da taramıştı. Limon kokulu tıraş sabunu heyecan uyandırıcıydı. Tepsiyi kucağına yerleştirmek için eğildiğinde saf turuncu kokusu aldı.

"Kahvaltıda ne var? Krep ve sosis mi?" diye umutla sordu. "Yumurta ve domuz pastırması mı?

"Pilav ve balık."

"Ne? Kahvaltı için mi?"

Üstündeki örtüyü kaldırdığı tabakta iki küçük ızgara balık, bir kâse pilav ve yarım papaya vardı. Başlangıçta yaşadığı şokun ardından Scout tepsie saldırdı ve yemekleri mideye indirip, iki fincan kahveyi hızla ardı ardına içti. Papayanın son lokmasını Johnny'nin ağzına tıktı.

Dudaklarını kumaş bir mendile silerek Chantal' a bakarak şöyle dedi: "Şimdi ne olacak? Umarım yatağa dönmeyeceğim."

"Köprüyü görmek ister misin?"

"Evet," Düşünmeden verdiği cevap kadını şaşırttı ama adam daha sonra parmağıyla kadına işaret ederek ekledi: "Ama sadece buradan gitmemin tek yolu bu olduğu için."

Johnny'ye hızlı bir şekilde Fransızca bazı talimatlar verdi. Çocuk Scout' un yatağından aceleyle

kalktı ve odadan çıktı. Kadın, bir önceki gece yaptığı gibi, Scout'a omzuyla destek vererek evin içinde yürürken ona yardımcı oldu. Babasının yatak odasının kapısına vardıklarında kapıdan içeri doğru göz attı. "Johnny?"

Bir anda, keskin bir çığlık atarak Scout'u bırakıp aceleyle işaret parmağında tabancayı döndüren çocuğa doğru gitti. "*Mon Dieu*," diye bağırdı tabancayı çocuğun elinden kapıp uzaklaştırırken.

Derin bir rahatlamayla bir an için tabancayı elinde tuttuktan sonra kurşun bölmesini açarak içinde kalan beş kurşunu boşalttı. Kurşunları avucunda sıkıca tutarak döndü,

Scout kapının eşiğine yaslanmış, çatılmış kaşlarının altından kızgın bakıyordu. "Orospu çocuğu." diye küfretti yavaşça.

"Dün gece sana yalan söylemek zorundaydım." dedi kendini savunarak. "Tabanca için sen-deleyerek dolaşmana izin veremezdim. Yaranın açılmasına sebep olabilirdin."

"Silahı sana doğrultup kaçabilirdim de."

"O da var." diye kabul etti.

Pencerelerden birine gitti, panjuru açtı ve avuç dolusu kurşunu aşağıdaki kumsala doğru inen keskin kayalıklara savurdu.

"İşte. Tabanca konusu kapandı. Bitti. Köyde başka ateşli silah yok. Bu durumdaki bacağınla kurşunlan aramak için kayalıkları aşamazsın. Unut bunu."

Duvarın yanına sinmiş olan Johnny çekingen bir şekilde Chantal'a yaklaştı. Daha önceden getirmesi istenen geniş kenarlı hasır şapkayı tutuyordu.

Şapkayı kadına uzatırken, pişman bir şekilde fısıldadı "Orospu çocuğu."

Kadın Scout'a anlamlı bir şekilde baktı. "Konuşmanıza daha çok dikkat etmelisiniz Bay Rit-land." Sonra çocuğun saçını okşadı. "*Merci Johnny*." Hasır şapkayı kafasına taktı.

Scout' un yanına vardığında, adam tek eliyle kadının çenesini kavradı ve yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. "Kurşunlan ele geçiremem o yüzden bu fikri unutacağım. Ama unutmayacağım şey beni nasıl kandırdığın. Dikkatli ol prenses, bütün yalanlarının bedelini ödeyeceksin."

"Şüphesiz." Meydan okurcasına suratını adamın elinden hızla kurtardı. "Ama insanlarıma bir köprü inşa etmeden Önce değil."

Aralarında parlayan düşmanlık patlama noktasında görünüyordu. Scout bunun gerçekten olduğuna, saniyeler sonra köyde yüksek bir gürültü yankılandığında inandı. Evin içindeki cam eşyalar şangırdadı. Kapılar çarparak kapandı. Raflardaki kitaplar sallandı ve yere düştü. Sanki ayaklarının altından bir metro gürültüsüyle geçmişti.

Scout' un siniri yok oldu. Korkuyla etrafına baktı? "Bu da neydi?"

"Voix de Tonnere." Chantal sakın bir şekilde cevap verdi.

"İngilizcesi?" diye yüksek sesle sordu devam eden gürültünün içinde.

"Gök Gürültüsünün Sesi. Bizim yanardağımız. Yüzündeki ifade güçlü bir inançsızlık gösteriyordu. Şüpheyi hafif bir kahkaha patlattı. Voix de Tonerre'i biliyoursundur kesin."

"Kahretsin, evet biliyorum. Ama burada olduğunu. .." Tam o anda ses ve sarsıntı kesildi. Scout bir şeyler bekler gibi kafası yukarda duruyordu. Sarsıntının bittiğine ikna olduktan sonra sordu: "Nerede? Ne kadar yakın? Patlamak üzere mi?" Kadının yardımı olmadan, tek bacağının üzerinde ön kapıya oradan da evin üç tarafını çevreleyen geniş verandaya çıktı. Johnny peşinden koştu ve Scout'un elini omzuna aldı. Çocuğu destek olarak kullanıp merdivenlerden aşağı indi ve uzaktaki tepenin üzerinde yükselen duman kümesine doğru baktı.

"Ulu Tanrım, bu şey patlamak üzere! Chantal herkesi bir araya topla. Tahliyeye kadın ve çocuklardan başlayacağız. Onlara —"

Kadının ona gülmekte olduğunu fark edince birden durdu. "Senin sorunun ne?" diye sordu hidetle. "Keçileri mi kaçırdın? Fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, köyde lavların fışkırma

mesafesinde aktif bir volkan var."

"Biliyorum Scout. Evimin önündeki avluda o volkanla büyüdüm."

"Hoş, gerçekten hoş," diye alay etti. "Sen bunu komşunun dost canlısı evcil hayvanı gibi görebilirsin ama erimiş lavlar ve yağan közler bana pek dostane gelmiyor."

"Lavlar buraya ulaşmadan çok daha önce soğur ve sertleşir ve patlamada köz olursa alize rüzgârları onları denize doğru savurur."

"Lanet olsun, nasıl bilebilirsin ki? Daha önce patladığını gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Çok defa. Pasif bir Hawaii volkanı olarak sınıflandırılrsa da ara sıra patlamalar oluyor. Birkaç yılda bir meydana geliyor. Son birkaç haftadır bir patlama için hazırlanıyor. Yakında patlar."

İnanmadığı açtı ve bu kadına komik geliyordu. Buna rağmen onu rahatlatmak için acele etti. "Patlamalar Tanrıların köyden memnun olduklarına dair bir işarettir, insanlar belirli aralıklarla olan bu patlamaların kutsama olduğuna inanır. Patlamaları dört gözle beklerler. Hiç birini korkmuş ve saklanacak yer için koşarken görmedin, değil mi?"

Scout yaylı sırık gibi kendi etrafında sekerek döndü ve ilk defa bütün halkı, yokuşun eteklerinde durmuş, gözlerini onlara dikmiş merakla baktıklarını fark etti. Herkes rahatlamış görünüyordu. Paniğin eşiğindeki tek kişi oydu.

"Evet, tabi, muhtemelen küçülen kafalara da inanıyorlardır " dedi Chantal ile yüz yüze gelmek üzere dönerken. "Bunlar beni yapılması gereken şeyin bu olduğuna ikna etmiyor."

Gülümsemesi yerini sert bir ifadeye bıraktı. "Kırıcı olmanıza gerek yok Bay Ritland."

"Üzgünüm." Dalga geçerek elini kalbinin üzerine koydu. İlk volkanik patlamamı az önce yaşadım bu yüzden kafamda nezaket dışında da şeyler var."

"Sana garanti ediyorum Voix de Tonerre zararsız."

"Nesin sen, uzman mı?"

"Evet." Kadının kendine güvenen sert cevabı geri çekilmesine yol açtı. Bir sonraki alaycı kelimelerinin arasında ağzı kapalı kaldı. Chantal bu fırsattan faydalandı. "Babam bin yıl kadar daha kayda değer bir patlama olmayacağını tahmin ediyor."

"A, harika. Harika," dedi gözlerini devirerek. "Baban öyle diyor. Güzel, niye baştan söylemedin ki bunu? Şimdi gerçekten çok daha iyi hissediyorum."

"Sadece kırıcı değil, aynı zamanda alaycısın."

"Tamam da, babanın söylediği her şeye inanacağımı sana düşündüren ne? Akıl olarak senin kadar dengesiz olduğuna ikna oldum."

"Ona inanabilirsin, çünkü volkanoloji alanında ünlü bir uzmandır." diye tersledi. "Hiçbir çalışmayı Kilauea Dağı'nın yamacındaki araştırma laboratuvarındakini yürüttüğü kadar detaylı yürütmüyor ama sana garanti veririm ki bu konulardaki fikirlerinin büyük önemi vardır. Ayrıca benim fikirlerimin de önemi vardır."

Ve eğer tehlikeli bir köprü hakkında endişeleniyorsam," dedi kendini savunmaya hazırlanarak, "volkanın, insanlarımlarımın hayatlarımlar ve mal varlıklarımlar tehlikeye sokacak şiddetli bir patlamanın eşiğinde olduğunu düşünsem burada kalmalarına izin verir miydin?"

Kadının söylediklerinin üzerinde düşünürken ağzının içinden yanağını kemirdi. Adamı daha çok ikna etmek için sordu "Reynolds Grubu"- nun volkandan haberdar olduğunu biliyorum. Adaya tatil köylerini inşa etmeye karar vermeden önce babamın fikrini sordular. Tasarımcılardan biri olarak elbette sen de bu konuda bilgilendirilmiştin."

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle, "Kraterden ara ara çıkan beyaz bir duman görebileceğim söylenmişti. Adanın romantik havasına bir katkısı olabileceği söylenmişti. Aralıksız trampet vuruşları beklemiyordum. Kahrolası bir depresyon... Az önce olanlar gibi hiçbir şey beklemiyordum."

"Sadece yakınında olduğun için bunu hissettin. Bir daha ki sarsıntı seni bu kadar şaşırtmayacak."

Şimdi köprüyü görmek ister misin?"

Derin bir nefes aldı, yenilgi ve hüsrana beliren bir tavırla elini saçlarında gezdirdi. "Her anlamda. Zor bekliyorum."

"Patikada adımlarına dikkat et. Yol kayalıktır. Destek için Johnny'e güven. Öyle yapmanı umuyorum."

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veririm."

Üçlü birlikte köyün merkezine çıkan patikayı yavaş yavaş indiler. Bütün güler yüzlü insanlar yokuşun altında onları selamlamak için sazdan çatlı kulübelerinden dışarı çıktılar.

Onlar yaklaşırken Scout mırıldandı. "Bariz bir şekilde fazla giyiniğiz. Neredeyse bizden başka herkesin üstündeki tek şey çiçekler."

Kadınlar kumaş veya çimenden etekler giymişlerdi. Boyunlarında Hawaii çiçek kolyeleri gibi çiçekten kolyeler asılıydı. Erkekler pamuklu maddelerden yapılmış peştamallar giymişlerdi ve kafalarında çiçekten taçlar vardı. Bazı çocukların üstünde hiç bir şey yoktu ama hepsi büyük renkli çiçeklerle canlı bir şekilde süslenmişlerdi.

"Çiçekler bugünün bayram olduğunu belirtiyor." dedi Chantal.

"Günün önemi nedir?"

Kadın durdu ve şapkasının kenarının altından adama baktı. "Sensin."

Adam da patikanın üstünde büyük adımlar atarken durdu. "Ben mi?"

"Sen dualarına gelen cevapsın. Tanrılar seni yeni bir köprü yapman için yolladı."

Rahatsız bir şekilde olayı hazmetti. "Hristiyanlaştıklarını sanıyordum." Küçük bir kilise görevi gördüğü belli olan kulübeye doğru başıyla işaret etti. Sazlıktan çatısına yerleştirilmiş tahta bir haç vardı.

"Öyleler ama eski kabile geleneklerini bırakmak zordur."

"Aldatıldım, vuruldum, kaçırıldım ve ilaçla uyuşturuldum." diye hatırlattı. "Bu pek de kutsal bir varlığa gösterilmesi gereken davranış biçimi değil."

"Buraya nasıl geldiğin önemli değil. Ne yapacağın önemli."

"Başka bir deyişle, bilmedikleri şey onları incitmez."

"Öyle değil. Sadece onları ayrıntılarla sıkmak için bir neden göremiyorum."

Kalabalığın içinden yürürlerken Scout'un boynuna çiçekten kolyeler asıldı. Adamı öptüler, ona sarıldılar, şaşkınlık ve derin bir saygıyla dokundular. Yaşlı ve genç herkes tarafından çiçeklerle süslendi, takdir gördü ve tapıldı. Chantal adamın sersemlemiş ifadesinden, üstüne yağın şefkatin onu şaşırttığını söyleyebilirdi. Ve adamın kadınlarının giyim biçiminin de...

"Suratları da var, biliyorsun." dedi adama küçümseyerek.

Scout bakışlarını özellikle alımlı olan genç kızların göğüslerinden çekip Chantal'ın eleştirici ifadesine baktı. "Affet beni. Kültürümün bir kurbanıyım. Eski kabile geleneklerimi onların bırakabilmediğinden fazla bırakamıyorum. Benim için üstsüz bir kız hala üstsüz bir kız."

"Bir süre sonra fark etmeyeceksin bile."

"Bu konuda bahse girme."

Hoşnutsuzlukla adama kaşlarını çatarak, kalabalığa bir şeyler söyledi ve konuşması biter bitmez kalabalık dağılmaya başladı.

"Oyunbozan." diye mırıldandı adam.

"Şu an seni ilahlaştırıyorlar ama karşılığında senden ne beklediklerini hatırla."

"Eskisinin yerini alacak yeni bir köprü."

"Ve köprü de orada."

Chantal'ın kolunu takip ederek derin vadiyi ve üzerindeki çökmek üzere olan köprüyü gördü.

"Üstünde durduğumuz alan aslında yüzyıllar önce dağın tepesinden bir kaya parçası koptuğunda

oluşmuş." dedi vadinin öteki tarafındaki dağın tepesini işaret ederek. Sarp vadi orman bitkileriyle yoğun bir şekilde örtülüydü. Altında, kayaların üstünden bir dere hızla akıyor ve sabah güneşini yakalayıp, yüzlerce küçük gökkuşağını geri fırlatan su damlaları püskürtüyordu.

"Bu bizim tatlı su kaynağımız." dedi adama. "Babam dereden bir gölet oluşturmak için set çekti. Şu dönemecin oralarda,"

Scout kafasını salladı ama hala dikkatle köprüye bakıyordu. Adadan bir adam yürümekte ısrar eden bir keçiyi köprüden karşıya doğru sürüklüyordu. Asma köprü tehlikeli bir biçimde sallanıyordu. "Beni bunun üstünden mi buraya taşıdın?" diye sordu boğuk bir sesle. Çok tehlikeli görünüyordu, ordan düşmenin aşağıdaki keskin kayalıklarda feci bir şekilde son bulacağını fark etmişti.

"Şimdi niye bu kadar çaresizce davrandığımı anlamışsındır." dedi Chantal. "Köyün en yaşlısı bile o köprünün orada olmadığı bir zamanı hatırlayamıyor. Bu demektir ki köprü en az doksan yaşında. Bunun yerine daha sağlamının yapılması gerekiyor."

"Bu konuda sana katılıyorum."

"Otur."

Kayadan oyulmuş bir bankı işaret etti. Johnny, Scout' un ayaklarına çöktü ve tapınırcasına ona baktı. Adam çiçeklerle süslenmiş ve olayın pek de parçası gibi görünmese de, Chantal amansız bir hâkime iddiasını savunur gibi adamın önüne dikildi.

"Motorlu taşıtların geçişini sağlayabilecek bir köprümüz olsa bunun köy için ne ifade edeceğini bir düşün. İnsanların adanın kalan kısmına, okullara ve hastanelere daha güvenli, sağlam ve hızlı ulaşım olanağı olur."

"Demek istediğini anladım Chantal." diye makul bir şekilde cevapladı. "İnan bana bu şey üstüne çıkan her insan için bir tehlike. Ama benden ne yapmamı istiyorsun ki?" Ellerini kocaman açtı.

"Yenisini yapmanı."

"Aynen böyle mi?" Parmaklarını şaklattı. "Bir anda yapmamı? Kendi başıma?"

"Tabi ki hayır. Burada ücretsiz işgücü var."

"Burada mı?" dedi sonra küçük bir kahkaha patlattı ve omzunun üstünden köye bir bakış attı. "Köyün adamlarını mı söylüyorsun?"

"Onlar aptal değiller." dedi gücenmiş bir halde. "Gerekli olacak ağır çalışmanın farkındalar ve çalışmaya istekliler."

"Kızma. Amacım onları aşağılamak değildi, sadece..." yüz hatlarını bozarak elini yüzünden aşağı doğru çekti. "Eline bir çekiç bir çuval çivi almaktan daha çok şey gerekiyor. Bunu sen anlamıyorsan babanın anlaması lazım. Ve bu arada bunu baban niye sormadı? Niye bu sorumluluk için seni görevlendirdi?"

"O ve ben planı birlikte tasarladık."

"Kaçırma bölümünü bile mi?"

"Evet." diye kaçamak cevap verdi kadın.

"Yalancı."

"Tamam, o bölümü ben ekledim. Bu konu hakkında hiçbir şey için insanları suçlama. Onlar masumlar. Onlara kendi isteğiyle geldiğini ama yolda kaza geçirdiğini söyledim."

"Bak prenses, sadece bir mühendisi kaçırıp sonra abrakadabra, bir köprüye sahip olamazsın."

"Senden bir Golden Gate istemiyorum."

"Ah, iyi, iyi. Bir an endişelenmiştim."

"Tek ihtiyacımız olan kullanışlı bir köprü."

"Yükseklik korkusuyla dolu kâbuslara yol açacak bir vadinin üstünden bir köprü geçirmemi istiyorsun."

"Kolay olacağım söylemedim."

"Off." Kafasını geri attı ve sadece üstündeki baskıyı almaya yarayacak şekilde sinirle bağırды. Dağın yamaçları arasında yankılanıp kısa bir süre için köydeki bütün hareketin durmasına neden olsa da, bu Chantal' ı kesinlikle sindirmedi.

Davasından vaz geçmedi, çenesi meydan okur, gözleri sakın bir şekilde durdu. Scout genişçe açtığı dizlerinin arasında ellerini birleştirdi ve beyaz eklemelerini uzun uzadıya inceledi.

Sonunda başını kaldırdı ve uzlaşmacı bir ses tonuyla önerdi "Neden bunu biz yapmıyoruz? Neden ben Amerika'ya dönüp köprü fonu almayı denemiyorum? Benim... hmm... Her tür hayır işi için fon sağlamada iyi olan bir arkadaşım var. Bu onun hobisi. Bu işte iyidir. Ona durumu açıkladığım anda hemen üstüne atlayacak ve bu projeye öncelik verecektir. Belki destek olarak Barış Kurulu'nu ya da bir kilise organizasyonunu arkasına alabilir. Evet, eminim yapabilir. Ne dersin?"

Bu küstahça konuşmanın sonunda Chantal kudurmuştu. Adamın, bir aptalla konuşmuş gibi küçümseyici gülümsemesi ve ses tonundan tiksinimişti. Onu bu konuda azarlayarak küstahlığını daha da yüceltmeyecekti.

İkinci olarak; "arkadaşım" diyerek kastettiği kişi olduğundan emin olduğu Boston'daki nişanlısının da köprüyle alakadar olmasını istemiyordu, Scout, kadının, Jennifer'mdan haberdar olduğunu bilmiyordu. Bir süre için böyle kalmasını istemişti.

En çileden çıkarıcı şey de köyü ve insanların bir hayır işi mevzusu olarak görmesiydi. Karşı çıktığı nokta buydu.

"Bu insanlar köprüyü kendileri yapmak istiyorlar. Barış Kurulu'nun, Mühendisler Kurulu'- nun ya da herhangi birinin gelip, bunu onlar için yapmasını istemiyorlar. Eğer isteselerdi Amerikan hükümetinden çoktan yardım istemiş olurum.

"Köprüyü tasarlaması ve inşaatı denetlemesi için birine ihtiyaçları var ama köprü üstündeki asıl işi kendileri yapmak istiyorlar. Sadece bu şekilde köprüyü gerçekten kendilerinin olarak görüp, onunla gurur duyabilirler. Onlar kendilerini yardıma muhtaç, ahmak çocuklar gibi görmüyorlar, gerçi senin öyle gördüğün açık."

"Ben öyle bir şey—"

"Dahası burada köprüye şimdi ihtiyacımız 11 var. Sen şu an buradasın. Gitmene izin verirsek, 111 bir daha seni ne görebiliriz ne duyabiliriz."

Ayağa fırladı, farkında olmadan ağrıyan bacağına yüklenince irkildi. "Sayamayacağım kadar lanet olasıca kez sözünden dönmüşken benim güvenilirliğimi sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

"Ben hiç sözümünden dönmedim." Güçlü bir şekilde kafasını sallayarak karşı geldi.

"Güzel, o zaman bana hatırlat da bundan sonra her şey için senden söz alayım. Çünkü şu ana kadar hilekârlığa ve düpedüz yalan söylemeye eğilim gösterdin."

"Çünkü çaresizim!"

"Evet, ben de öyle. Şuradan defolup gitme konusunda çaresizim."

"Red mi ediyorsun?"

"Kesinlikle doğru. Köprü ve benzeri yapılar inşa etmek için para alıyorum. Sadece bu köye karşı sorumluluk hissettiğin için, benim de hissedeceğimi sana ne düşündürdü?"

"Genel ahlak."

"Genel ahlak faturaları ödemez. Mesleğimi kar getiren bir iş haline getirmek için yıllarca çabaladım. Şimdi dünyanın en büyük holdinglerinden biri benimle çalışmak için bekliyor. Bu fırsatı, burada kalıp senin önemsiz küçük köprün üzerinde çalışarak kaçırmayacağım."

Mavi gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Yani sadece sana ödeme yapamadığımız için reddediyorsun. Ne kadar alçakça kapitalist bir yaklaşım."

Scout tekrar parmaklarını saçında gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Hayır, sorun sadece para değil. O kadar da köpek değilim."

"Yakınsın."

Kadına sert bir bakış attı. "Şimdi kim aşağılayıcı?"

"O zaman ne Scout? Neden bunu onlar için yapmayacaksın?" Bütün köyü göstermek için elini savurdu.

"Tamam, nedenini söyleyeceğim," dedi topallayarak, "Şurada yukarılarda bir yerlerde," dedi kadın daha önce bahsettiği yamaçları göstererek, "Kızının, benim gibi mankafaları baştan çıkarmasına ve silah doğrultarak kaçırmasına izin veren yaşlı ve çılgın bir Fransız adam var. Böyle çizgi film karakteri gibi biriyle işbirliği yapma düşüncesi bile beni biraz geriyor, bahsi geçen kızın zorla ilaç içiren, şarlatan ve yalancı olduğuna değinmiyorum bile.

"Boynumun altında bir ihtimal yapabileceğim bir köprüyü yıkabilecek aktif bir volkan yaşıyor ve bu, elimizde olan iş gücü ve malzemeyi göz önünde bulundurursak başlamak için çok çılgınca ve işe yaramaz bir plan. Hepsi bir yana kahvaltıda at eti suyu ve balık yemek zorunda kalıyorum ve bacağımda deli gibi acıyan bir kurşun deliği var."

Son birkaç sözcüğü bağırarak söylemesi Johnny' nin dikkatle izleyen suratında kaşlarının endişeyle çatılmasına neden olana kadar her kelimedede siniri daha da arttı. Diğer yandan, Chantal istifini bozmadan, sabit bir şekilde bakarak sakin kaldı.

Küfrederek başka yöne baktı sonra tekrar bakışlarını kadının bakışlarına çevirerek konuştu "Bak Chantal, sen cesur bir kadınsın. Aynı türden bir insan olarak, köylüler için geçmişten beri yapmakta olduklarını ve onların geleceğini kollamanı takdir edebilirim. Bunun gibi bir özveri bugünlerde nadir bulunur. Bunun için sana hayranlık duyuyorum. Yeni ve daha iyi bir köprüye olan ihtiyacınızı görüyorum ama ihtiyacınız olan adam ben değilim. Beni açık konuşmaya sen zorladım." Derin bir nefes almak için durdu sonra kadına tatsız ve acıyarak hafifçe gülümsedi ve konuşmasını sonlandırdı "Anladın mı? Bu gerçekten benim sorunum değil."

Tek kelime etmeden döndü ve hafifçe köprünün sonunda duran adamı işaret etti. O ve birkaç genç adam daha hazır tuttukları meşaleleri yaktilar. Hepsi yanmaya başlayınca, meşaleleri eskimiş halata doğru tuttular. Saniyeler içinde eski kenevir ve tahta alevlerle kaplanmıştı.

Scout büyük bir öfke ve şaşkınlıkla yerinden fırladı. Chantal adama dönerek mutlu bir şekilde şöyle dedi: "Şimdi bu senin sorunun."

ALTI

"Sen aklını mı kaçırdın!" Scout yanan köprüye doğru topallayarak yürüdü. "Buna inanamıyorum." diye bağırdı yarasını unutup kalçalarına vurarak. "Hepiniz delisiniz!"

Ateşin sıcaklığı çok güçlüydü. Gözle görünür parlak dalgalar halinde üzerlerinden geçiyordu. Ama neredeyse yanmasıyla sönmesi bir oldu, bir dakikadan kısa zamanda köprüyü yakıp yok etti. Yanan enkazın parçalan vadiye doğru uçtu ve buhar bulutlan oluşturarak dereye düştü.

Köylülerin arasında bir alkış ve bağırış koptu. Onlara göre köprünün yanması, yakın bir zamanda hayatlarını tehdit etmeyen yeni bir köprüye sahip olacaklarını gösteren bir anttı. Şarkılar ve danslarla büyük bir kutlamaya başladılar. Davullar neşeli ritimler çaldı.

Vadinin iki yanında kalan içten içe yanan kalıntılar dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen Scout, Chantal'la yüz yüze gelmek üzere döndü. Kafasından ve boynundan çiçekten süslemeleri koparttı ve yere fırlattı.

Gözleri köprüyü yakan alevler kadar sıcak bir şekilde yandı. "Seni öldüreceğim." Acıyla, ileri doğru yürümeye başladı. O kadar hırslı ve inançlı konuşmuştu ki Chantal kısa bir süre için, adamın tehdidini yerine getirebileceği korkusuna kapıldı.

Ama o ellerini kadının boynuna doğrultmuş şekilde kadına erişmeden, kolları yakalandı ve arkasına kenetlendi. "Bırak beni," diye öfkeyle bağırdı kafasını geriye çevirerek.

"Canını yaktı mı Chantal?" Kaslı genç bir adam Chantal'ın yanına koştu, o sırada adamın yaşıtı ve onun kadar adaleli iki adam Scout' u geride tutuyordu.

"Hayır, Andre."

"Andre." Scout onu tutanlara karşı direnirken küçümser bir tavırla dudak büktü. "Onunla işim bittiğinde şansımı senle denemek istiyorum."

"Endişelenme." dedi Andre'ye. "Köprüyü yakıp kaçış yolunu ortadan kaldırdığımız için biraz üzgün."

"Biraz üzgün mü?" diye bağırdı kendisini tutan adamlarla mücadele ederken. "Bu durumumun açıklamasının yakınından bile geçmiyor prenses. Ellerimi üstüne koyduğum anda seni öldüreceğim."

"Ona tekrar vurup bilincini kaybettirmemi ister misin?" diye teklif etti Andre.

"Hayır!" diye bağırdı, zapt etmek için kolundan tutarken. "Şu anda yeni bir köprü yapmaktan başka bir seçeneği olmadığı fikrine alışması için ona bir şans ver."

Scout Andre'ye dikkatle yakından bakıyordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Otelin inşaat grubundaydım."

"Evet, şimdi hatırladım. İyi ve güçlü bir çalışandın ama ciddi bir davranış sorunun vardı." Öfkeyle homurdandı. "Şüphesiz, onun sadece uşağı ve casusu rolündeydin."

Andre kavgaya hazır bir halde Scout'a doğru bir hamle yaptı. Chantal onu tekrar geri çekti. Sonra Scout'a şöyle dedi: "Andre ile arkadaş olman iyi olur. Köprüye başladığında senin için değerli olacak."

Scout kadın ve köprüsü hakkındaki fikrini çok küfürlü bir biçimde dile getirdi. Bu sefer Chantal yeteri kadar hızlı hareket edemedi. O dur- duramadan, Andre Scout'un ağzına bir yumruk patlattı. Scout öfkesinden güç alarak, adamlardan kollarını kurtarmayı başardı. Scout' un yumruğu sert bir şekilde Andre'nin çenesine indi ve derisini yardı.

"Durun!" Chantal aralarına girdi. "Hemen şimdi durun! İnsanların sizi kavga ederken görmesini mi istiyorsunuz? Bu bir kutlama günü. Sizin aptal erkeklik egolarınızın onların kutlamasını bozmasına izin vermem. Johnny," diye seslendi. Çocuk Scout'un yanına koştu ve adamın elini om-

zuna yerleştirdi,

Chantal çenesiyle tepedeki evi işaret etti. Scout öfkeyle tutuşuyordu ama suratı acıdan asılmış ve sararmıştı. İstemeyerek, Johnny'ye yüklendi ve eve çıkan basamaklı yokuşu tırmanmaya başladı.

Chantal da arkalarından yola koyuldu. Andre'nin kolundan kavraması kadını şaşırttı. Daha önce ne ona dokunmuştu ne de bu kadar sert bakışlarla bakmıştı. "Senin için tehlikeli olabilir. Bence senin evinde kalmamalı"

Kolunu adamdan kurtardı. "Kalmak zorunda. Yarasıyla ilgilenmeliyim. Enfeksiyon kaparsa kesinlikle hiçbir işimize yaramaz. Benim için korkulacak bir şey yok. Havlıyor ama ısırıyor."

Esprî yapma girişimine karşılık vermedi, sadece kötü kötü bakan gözlerini yokuşu çıkmaya çalışan ikiliye çevirmeden önce kadına öfke dolu, volkanik gözleriyle bir bakış attı. Sonra sessizce arkadaşlarına kendisini takip etmeleri için işaret verdi.

Chantal yorgun bir halde iç çekti. O ve Andre hiç ters düşmemişlerdi. Neden şimdi, daha fazla zorluğa ihtiyacı yokken öfkeleniyordu? Scout'la uğraşması yetmiyor muydu?

Kadın eve vardığında Scout yatağın köşesine oturmuş bandajı çıkarıyordu. Johnny sıkın onu izliyordu. Chantal çocuğa hızla bazı talimatlar verdi ve çocuk yerine getirmek için hızla çıktı.

Kadın Scout'un ellerini çekti ve kesiğı inceledi. "O anlamsız münakaşa sırasında dikişlerden biri patlamış."

"Senin fino köpeğın başlattı."

Johnny bir sürahi alkollü içkiyle döndü. Chantal bardağa bir parmak döküp Scout'a uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Haftanın geri kalanını uyuyarak geçirmek istemiyorum."

"Bu sadece konyak. Dökerken gördün,"

"Bütün şişeyi ilaç koymadığını nereden bileyim?"

Kadın kadehi kafaya dikti ve hepsini yuttu. Yeniden döküp adama uzattı. Adam kadehi aldı ve kadın kadar cesurca yuttu. "Teşekkürler." dedi çatlak bir sesle. Diliyle şişmiş dudağının kanadığını fark etti.

"Olgun erkekler," diye sitem etti alaycı, "birbirlerini yumrukluyor." Komodinin üstündeki su tasında elbezinin köşesini ıslattı ve adamın dudağını hafifçe sildi.

"Ah, kahretsin. Dur!"

"Üstüne bir şey koymam lazım."

"Unut bunu."

"Enfeksiyon kapabilir."

Adam sürahiye uzandı ve bir kadeh daha doldurdu. İçmeden önce parmağını bardağa batırdı ve alkollü kanayan dudağına yaydı. Yaptığı şey gözlerinin yaşarmasına neden oldu. "Dezenfekte olmuş say."

"Çok güzel. Yeni bir dikiş atmam gerekecek—"

"Bana tekrar dokunmayacaksınız doktor du-Pont o yüzden bu fikri aklınızdan hemen çıkarın. Geneldeki iyi sağlığıma ve insan vücudunun kendi kendini iyileştirmek için yenileyici güçlerine güveneceğim."

"Ateşin çıkmış gibi görünüyorsun. Belki uzansan daha iyi olacak."

"Belki yapmacık hastabakıcı tavrını bırakıp nerede olduğunu söyleyen daha iyi olacak."

"Ne nerede?"

"Bu köyden çıkan diğer yolun." Konyak kadehini hızla bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Çünkü sen bile adanın diğer kısımlarına tek gidiş yolunu yok etmek gibi çılgınca bir şey yapmazsın."

"Ne dediğın hakkında hiç—" Kadının omuzlarını kavradı ve şiddetle sarstı. Kadının elleri adamın çıplak göğsündeydi. Birbirlerine açık bir düşmanlıkla bakarak göz göze durdular. Johnny, ikisinin de kendisine gelmesini sağlayan endişeli ve korkmuş bir ses çıkarttı.

Chantal yataktan uzaklaşarak, çocuğu rahatlatmak için bir şeyler mırıldandı ve yanağını okşadı. Scout "Au revoir " dedi ve odayı terk etti.

Johnny kapıdan çıktığı gibi, "Bekliyorum," dedi gergin bir şekilde.

Chantal hasır şapkasını çıkardı ve gür saçlarını arkaya savurdu. "Vadinin bir yanından kıvrılarak aşağı inen ve diğer yanından yukarı çıkan bir patika var. Ama, dereden karşıya geçmeyi saymasak bile, bir insanın o mesafeyi yürümesi en az bir saatini alır. Başarabilsen bile yaranla o yolu geçmen dört katı zaman alır. Ne olursa olsun, nerede olduğunu zaten bilmiyorsun. Yeni bir köprü yapma fikrine kendini alıştır."

Kadına kurnaz bir bakış attı, "Yoksa ne olacak?" diye sordu hafifçe.

Şaşırarak adamın sorusunu tekrar etti: "Yoksa ne olacak da ne demek?"

"Tam olarak bu." Elini kadının boynunun arkasına doladı ve yastıklara geri düşerken kadını kendine doğru çekti. Kadının vücudunu kendinin- kine yakın tutmak için elleriyle belinin arkasından tuttu.

"Burada tıklıp kalmayı düşündükçe, fikir daha çok hoşuma gidiyor." diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Hangi adam bunun cennet olduğunu düşünmez ki? O gece bana sunduğun fırsatlardan yararlanabilirim."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurarak, ellerini kadının kalçalarının arkasında aşağı yukarı gezdirdi. "Bahse varım ki bir kere ısındın mı çuvala tıklmış vahşi bir kedi gibi olursun. Muhtemelen Andre bunu doğrulayabilir. Aramızdaki kavganı nedeni kıskançlık değil miydi? Onun şimdiye kadar olduğu yere geçme fikrimden hoşlanmıyor, hı?

"Tabi ki endişelenmesi gereken hiçbir şey yok. Gerçekten yok. Senden sıkıldığımda seni ona geri vereceğim. Sonra bu sabah bana kuyruk sallayan köydeki güzelliklerin arasından birini seçeceğim. Hayatım boyunca bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacağım, bir daha asla kravat .takmak ve trafik sıkışıklığıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Kadını daha sertçe yukarı doğru çekti ve ellerini kalçalarına doladı. "Düşündükçe, prenses, baban gibi burada zamanımı boşa geçirip, şişman ve tembel bir adama dönüşmek düşüncesi daha çok hoşuma gidiyorken neden bir köprü yapmanın onca zahmetine girmeliyim ki?"

Yılışıkça sırtışı alaycı ve aşağılayıcıydı. O anda kadın adamın kalbine bir bıçak saplamak istedi. Onun yerine ağrıyan kalçasına diziyle vurdu. Adam refleks olarak irkilince, kendini adamın kollarından kurtardı ve adamı yatar halde bıraktı.

"Bu sabah kendini çok fazla yordun." dedi soğuk bir biçimde. "Öğle yemeğini Johnny ile göndereceğim. Sonrasın da dinlenmeni öneririm."

Kapıyı arkasından kapatınca, kapıya yaslandı ve beklemekte olan gözyaşlarının gözlerini doldurmasına izin verdi. Onu çok fena incitmiş, en hassas noktasına kadar kesmiş, yapabileceği en acı şekilde onu vurmuştu. Karşılık vermesi adama çok kullanışlı bir koz sağladı. Hayır, ne kadar zalim olduğunu bilmesine izin vereceğine ölürdü.

Odaya tekrar girmeden önce saatler geçmişti.

Scout büktüğü sağ dizinin üstünde bir not defteri, yatağında oturuyordu. Bakışlarını yukarı kaldırmadan yazmakta olduğu şeyi bitirdi. Olayı sonradan fark etti. Chantal üstünde sadece bikiniyle eşikte duruyordu.

Adamın şaşkınlığını görmedi, çünkü o sırada kendi vücudunu incelemekle meşguldü, buluşturulmuş... kâğıt parçaları kartopları gibi yere dağılmıştı.

"Daha sonra Johnny'e toplattıracağım." diyerek Chantal'ın bakışlarını kendine çevirtti.

"Ne yapıyorsun?"

"Taslak çiziyorum."

"Neyin taslağı?"

Kadın odanın içinde ilerledikçe yüzüne odaklanmakta zorluk çekti. Göbek çukuru adamı büyülemişti, kalçaları da ve bikinisinin üstünde yükselen göğüsleri de...

"Fikirlerimin." dedi beli gibi kaim ve sıkışmış bir sesle.

Not defterinin en üstteki sayfasına doğru bir bakış attı. "Bu bir köprü." diye hayretle fısıldadı.

"Tabi ki bir köprü. Beni bunu yapmam için buraya getirdin değil mi? Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, ama açıkça görülüyor ki sen değiştirmişsin." Soğuk bir biçimde bakarak sordu "Artık beni fahişen olarak istemediğin için aşağılanmış mı yoksa gururu okşanmış mı hissetmeliyim?"

Ensesine bir yumruk yemiş gibi, bir ıslık sesiyle nefesini verdi. "Sanırım bunu hak ettim."

"Ve daha fazlasını."

Not defterini ve kalemi bir yana bırakarak, kadına doğru baktı. "Konuşan öfke ve hayal kırıklığıydı Chantal, ben değildim. Genelde böyle değilimdir. Ben... Son birkaç gündür çok fazla baskı altındayım, değil mi? Kendimi huysuz ve—"

"Nefret dolu."

"Nefret dolu," diye kabul etti. "En hassas olacağını tahmin ettiğim noktadan vurdum seni."

"O zaman sezgileriniz çok güçlü Bay Ritland, çünkü söylediğin her şey, aslında bütün tavrın adiceydi."

"Tekrar Bay Ritland'a döndük, öyle mi?"

"Bir süre için."

"Sana bazı fikirlerimi gösterirsem ödül kazanacak mıyım? Birkaç fikir üzerinde oynuyorum öğlenden beri. Bu not defterini ve kalemi Johnny'e George'un çalışma odasında getirttim. Ona George dersem sorun etmesin değil mi? Biraz kaba taslak ama—"

"Neden yapıyorsun bunu?"

Kafası yukarı kalktı. "Yapmamı istediğini düşünmüştüm."

"İstiyorum. Ama çok aniden teslim oldun. Neden?"

Tanıdığı en çileden çıkartıcı kadındı. Orada nazik olmaya çalışıyor, istemekte olduğu şeyi yapıyordu ama kadın sebep ve açıklamalar istiyordu.

"İnan ya da inanma ben çoğu ortamda sevilen bir adamımdır." dedi. "İnsanlarla iş ilişkilerim genelde sıcaktır. Olabildiğince anlaşmazlıklardan kaçınıyorum ve bu sabaha kadar liseden beri yumruk yumruğa kavgaya girmemiştım." diye ekledi parmak ucuyla dudağındaki kesiğe dokunarak.

"Benimle o şekilde konuşarak hak etmiş olsan da Andre sana vurduğu için özür dilerim."

"Çok fena kışkırtılmışım Chantal." diye kibarca hatırlattı.

Kadının sesi de aynı şekilde kısıktı. "Öyleyse fikrini değiştirmene ne neden oldu?"

"Kendimi bencil hissetmeye başladım. Son zamanlarda iyi bir servete sahip oldum." dedi ve omuz silkti. "Belki de birazını etrafa savurmam gerekiyor diye düşündüm. Eğer bu insanlara yardım edebileceksem, inanıyorum ki etmeliyim."

Kadına söylemediği şey Mercan Kayalıklarının açılışından o yana neredeyse bir hafta geçtiğinin bir anda farkına varmış olmasaydı. Düğün gününe bir hafta daha yakın...

Kesin bir dönüş tarihi vermemiş olmamasına rağmen Jennifer yakın bir zamanda onun evde olmasını bekliyor olacaktı. Ama adamdan makul bir zaman içinde haber almazsa telaşa kapılacağını biliyordu.

Adamın Parrish Adaları'nda biraz avlanmak, balık tutmak ve çevreyi gezip görmek isteğini anlayabilirdi, Ama gecikmesinin bahanesi ücra bir köyde Chantal gibi bir kadınla aynı çatı altına tiki kalmak olursa, bu biraz gelecekteki karısından hayatından çıkmasını istemek gibi olurdu.

Hiçbir şekilde, şansını zorlamayacaktı. Lanet olası köprüyü ne kadar çabuk yaparsa oradan o kadar çabuk uzaklaşacaktı. Karşı taraf anlaşılmaya isteksiz görünüyordu. Şimdiye kadar kadın kurnazlığıyla üstünlük sağlamıştı. Adam farklı bir stratejiye gereksinimi olduğuna karar verdi.

Şimdi kadın kollarını çıplak karnın üzerinde çapraz yapmış, şüpheli bir ifadeyle duruyordu. "Çok fedakârsınız Bay Ritlaud."

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır." diye açıkça cevapladı. "Ama şu anda işbirliği yapma nedenleriniz köprünün yapılması kadar önemli değil. Biraz dışarı çıkmak ister mısınız?"

"Şimdiye kadar neler yaptığımı görmek, fikirlerimi duymak istemiyor musun?" İlgisizliği rahatsız ediciydi. Minnet bekliyordu, şaşkınlık bekliyordu, soğukkanlı görüntüsü dışında herhangi bir şey...

"Sonra. Bence temiz havaya ihtiyacın var. Hadi. Johnny'yi çağıracağım. Sanırım birlikte seni kumsala indirebiliriz."

Çok zahmetli bir süreç oldu ama sonunda üçü evin arkasından kumsala inen kayalık patikanın aşağısına ulaştılar. Aslında Scout şikâyet etmeksizin çok daha ileri gidebileceğini hissetti. Zorlu yol Chantafa dokunması için geçerli bir sebep sağlıyordu.

Kadın bir yanından ona destek verirken, adamın eli kadının belinin kıvrımına dolanmıştı. Baş dönmesi hiç hareket etmeden o kadar uzun süre yatakta yatmaktan mı, sıcak güneşten mi yoksa sahip olduğu mükemmel görüş açısından aşağı doğru Chantal'ın göğüslerini süzmekten mi kaynaklanıyordu bilmiyordu.

"Dalgaanın getirdiği su birikintisine otur. Tuzlu su yarana iyi gelecektir."

Kararsız bir şekilde sığ su birikintisine baktı, ama sonra birikintiye doğru indi. Su bacağına kapladığı anda bacağına geri çekti. "Bu su sıcak. Ayrıca sızlatıyor."

"Bu kadar mızımız olma." diye azarladı ve bacağına suya geri itti.

Manzara seyahat broşürlerine fotoğraf olacak gibiydi. Kumun dokusu ve rengi şeker gibi, su ise zümrüt yeşiliydi. Beyaz, köpüren dalgalar kıyıya ulaşıyor sonra arkasında kumsala parıltılı, dantel gibi bir kalıntı bırakarak geri çekiliyordu. Köyden birkaç adam kılıç balığı tutuyordu. Kadınlar çocuklarıyla kıyıya vuran dalgaların üstünde oynuyordu.

Hiç biri Büyük Okyanus tarzı tanga bikiniler dışında bir şey giymemişlerdi. Scout dışında kimse önemser görünmüyordu. Ama bu kadar fazla çıplaklık arasında bile en çok baktığı kişi giyinik olardı. Johnny ve birkaç çocukla dalgaların üstünde hoplayıp zıplayan Chantal'dan gözlerini alamıyordu.

Zarif suratının arkasında parlayan saçları, pürüzsüz teninin üzerinde toplanmış su damlaları ve neşeyle parlayan gözleriyle sudan çıkarak Scout'un nefesini kesti ve bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olduğunu acıyla fark etmesine neden oldu. Kucak kısmının kısmen sığ su birikintisiyle kaplı olmasına sevindi.

Adamın yanındaki kumlara otururken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarak afallamasına neden oldu. "Gördüğüm kadarıyla hala biraz şiş."

Boğazını temizledi. "Efendim?"

"Dudağın." Adamın dudağına inceler biçimde soğuk, nemli parmak uçlarıyla dokundu.

Karın kasları sert bir şekilde kasıldı. "Dudağım ıyı.

"Peki ya yaran? Tuzlu su işe yarıyor mu?" Dudaklarından deniz suyunu yaladı ve adamın kalbi yerinden çıkar gibi oldu.

"A evet, suda kalması çok daha iyi hissettirdi "

"Güzel. Öyle olacağını düşünmüştüm. Saçlarını avuçlarında toplayarak ve omuzlarının önüne çekip, çevirerek suyunu aldı.

"Biliyor musun..." dedi, kadının karnından aşağı yuvarlanan ve kalçalarının oyduğunda toplanan

su damlalarından güçlükle gözlerini çekmeye çalışarak. "Bu   lenin e lencesi olduğuma dair belirgin bir izlenim alıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, her seferinde biri buraya baktığında gülmeye başıyor? Ben de bu kadar komik olan ne var? Şimdiye kadar kıllı g  s me kesin alı mı lardır,"

Chantal gözlerini a a ı indirdi. Islanmı  kirpiklerinin nasıl da koyu, sivri kümeler halinde birbirine yapı tıklarını fark etti. "Seni komik bulmuyorlar. G l  t kleri benim."

"Sen mi? Senin neyin komik?"

"Komik değil. Sadece farklı."

"Farklı mı?"

Kısa bir süre adama baktı, sonra bakışlarını çevirdi. "Beni kumsalda görmeye alışık değiller. .. hırım... bikininin üstünü giymiş olarak."

O anda gözleri kadının g  slerine indi. tik defa o an biki isinin üstünün yepyeni olduğunu fark etti. Biki isinin üstünün rengi altına göre bir ton daha canlıydı. Daha önce hiç giyilmi  olduğundan şüphe etti.

Böyle ince bir kadına göre dolgun g  sleri vardı, güzel g  sleri... G  s uçları mavi bikini üstünün arkasından belirgin bir görüntü veriyordu. Okşayan parmak uçlarına karşı ne kadar duyarlı olduklarını hatırladı ve dilinin hafifçe vuru unun karşısındaki yumu aklı ını hayal etti. Bu hayal karnının a a ısında sıcak bir arzu patlamasına neden oldu.

"Lütfen benim için hiçbir y re geleneğini değiştirme."

Bakı larını yavaşça, okyanusa vuran güneş kadar parlak gözlerine doğru kaldırdı. Birkaç kalp çarpıntısı dolu dakika, gözleri birbirlerine vücutlarının hissettiklerini ifade etti. İ  güdüsel olarak kadına uzandı ve bile inden kavradı. Ba parma ı nabzına bastırdı, hız olarak kendisinininkiyle yarışmasına  aşmadı.

"Lütfen?" diye ekledi alçak sesle.

Nemli dudaklarının arasından hafif bir inleme ka tı ama adamın gev ek e saran parmakları arasından elini çekti. "Avrupalı olsaydım, belki. Ama senin kendi itirafına göre, Amerikalı erkekler g  sleri saplantı haline getirmiş." Bu bahsin kapandığını belirtir bir şekilde belli belirsiz bir hareket yaptı. "Şimdi, neden bana diki lerini g stermiyorsun?"

Vücudunun gev emesini istedi ama inatla kadının bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyi reddetti. Anında kadının arkasındaki daldan bir amber e i kopardı. Sonra, kadının meraklı bakı larından gözlerini ayırmadan  i e in sapını kadının g  slerinin arasına yerleştirdi böylece  i e in yaprakları g  s n n pürüzsüz t mse lerine yayıldı.

"Şimdi diki lere bakacağız." Sesinin kısılmı  olması kendisini  a ırttı. Kendi eliyle yaptığı için kendinden bu kadar geçmesine neden olacağını planlamamı tı. Kadının gücünü kırmak istemişti ama planı ters tepmi ti. Sersemleyen kendi olmuştu.

Johnny not defterini kumsala getirmiş ve bir kayanın altına sıkı tırmı tı. Scout beceriksizce kayanın altını aradı ama sonra defteri bulup almayı başardı. Birkaç defter yaprağını d zelitti.

" ncekine benzer asma bir köprü düşünerek ba ladım. Ama o zaman gerekenler kablolar ve destekler ve yani, bu mümkün değil. Kabaca çizilmiş birkaç taslağı geçti.

"Kemerli köprü." dedi başka bir çizimin üstüne vurarak. "Standart ve kullanışlı. Ama üstüne köprü yapaca ın vadi çok sarp değilse ve çok beton kullanmayacaksan... O yüzden," diye devam etti, başka t ir tasla a işaret ederek kadına bakarken,"Sehpa köprü fikrini düşündüm. Tam John Wayne batısından çıkmış gibi."

"Onu burada inşa edebilir misin?"

Kafasını ka ıdı ve gözlerini kısarak okyanusa doğru baktı. "Bilmiyorum. Eğer..."

"Ne?" diye surdu adam duraksayınca.

"Eğer malzeme olsaydı." Defteri kenara bıraktı ve kadının ellerine uzandı. Bu sefer ki tavrı teselli ediciydi. Kadının ellerini ellerinin arasında sıkarak kadına baktı ve ciddiyetle şöyle dedi "Chantal benden imkânsızı başarmamı istiyorsun. Kalmayı kabul etsem bile, birkaç fikir üzerinde çalışsam bile, bunu yapamayacağım açık."

Zarafetle kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Benimle gel."

"Nereye?" Ayağa kalkınca yaralı bacağına ıslatmış olmasının ağrısını ve tutukluğunu biraz geçirdiğini fark edip mutlu oldu. Yine de, hala üstüne fazla yüklenemiyordu. Johnny adamın yanına geçti. "Teşekkürler dostum. Hanımefendi onu takip etmemizi istiyor." Johnny anlamış gibi göründü,

Chantal kumsaldan aşağı doğru indi. Kafası karışmış olan Scout onu takip etti. Dalgalar üstüne çarptığında geri püskürten bir grup iri kayanın arkasında kadın kayboldu. Johnny onu dalgaların oluşturduğu bacak derinliğindeki su birikintisinden geçirdi.

Kayadaki çatlağın öbür tarafına çıktıklarında, Chantal orduya ait metrelerce kamufle örtüsünü toparlıyordu. Örtünün altında küçük bir ambarı doldurmaya yetecek kadar inşaat malzemesi vardı. Bir yer altı sığınağı olarak kullanılabilecek kadar sık şekilde sıralanmış omuz boyunda yığılmış beton karışımlarıyla dolu çuvallar vardı, keresteler, hayal edilebilecek her tür motorlu alet ve hatta onları çalıştırmak için portatif bir jeneratör bile vardı. Metrelerce uzunlukta görünen çelik kablolar kumsalda güneşlenen büyük yılanlar gibi sarılmıştı. Hepsi özenle düzenlenmiş ve tuz yağmasından korumak için plastik örtülerle kaplanmıştı.

Scout' un ağzı açık kaldı. Bütün malzemelerin üstüne göze batan bir şekilde kırmızı bir amblem damgalanmıştı, ama amblem olmasa bile bu inşaat malzemelerini tanıyabilirdi.

"O...sensin..diye kekeledi.

"Sen—"

"Doğru," dedi Chantal sakın, "Malzemelerini çalan sahtekâr alçak benim."

YEDI

"Nasıl başardın bunu?" Scout önündeki küçük kâsedan bir lokma pilavı ağzına atmaya çalışırken soruyu ortaya attı. Kumsalda, açık havada akşam yemeği yiyorlardı, nefes kesen okyanus manzarası bu törensel yemeğin arka planını oluşturunuyordu.

Chantal onu çatal kaşık olmayacağına dair uyarmıştı. O kadar da problem olacağını düşünmemişti ama parmakları bu dalda henüz uzmanlaşmamıştı. Pilavın çoğu kucağına döküldü.

"Bu şekilde yemek yemek bana, hiç çatal, kaşık görmeden önce öğretildi." Nafile çabası ve öfkesi komikti. Chantal ikisine de güldü.

"İnsan böyle açlıktan ölebilir."

"Sana bir ders daha vermemi ister misin?" Kendi yemeğini bir yana koyarak, parmaklarını yalayarak temizleyip adama döndü. "Olayın püf noktası kâseyi ağzına yakın tutmak ve yemeği parmaklarının arasında kıştırarak kaldırmak. Sokabildiğini ağzına sok ve gerisini yala. İşte böyle."

Kadın bir parça pilav ve kızartılmış domuz etini aldı ve ağzına doğru kaldırdı. Adam yemeği aldı ve kadının parmağında kalan yemekleri hafifçe ısırdı. Chantal adamın dudaklarının hareketini izledi ve bu kadar masumane bir şeyin karnını nasıl kastığını merakla düşündü. Adamın dili kadının parmak uçlarında gezinirken kadın elini hızla geri çekti.

"Sanırım artık ustalaştın."

"Pratik yapmayı bitirmemiştin."

Hisleri adamın bakışlarının alaycı parıltısıyla harekete geçti ama kadın direndi. "Kendi üstünde dene."

Sofra ahlakı *a la* Parrish Adası dersi için teşekkürler," dedi yemeye tekrar başlarken, "ama nasıl başardın derken hırsızlık yapmayı kastetmiştim."

"Ne kadar ağır bir söz!"

"Yakalanırsan ağır da bir cezası olur."

"Ama yakalanmadım."

"Şimdiye dek." Kaşları o kadar çok çatıldı ki, burnunun kemerinin üstünde, kaşlarının arasında görülebilir çok az bir yer kaldı.

"Kızgın olmanın tek nedeni beni yakalayamamış olman. Fark edilmeden gitmiş olmam, malzemelerini kaybetmenden daha çok canını sıkıyor değil mi?"

Adam omuzlarını dikleştirdi ve kavgacı bir tavırla baktı.

"Reynolds Grubu'nu ne kadar güç duruma düşürdüğünün farkında mısın?"

"Hayır, sigorta tazminat talebi için dosya tutan bir muhasebeci olması gibi muhtemel bir istisna dışında onların da farkında olmadığına bahse girerim. Büyük ihtimalle bize anında malzemelerin ne kadar değeri olduğunu kuruşu kuruşuna söyleyebilir, çünkü o para ona sigorta şirketi tarafından geri ödenecek."

"Yani onları zora soktun."

"Reynolds Grubu'nun yılda ne kadar sigorta ücreti ödediğini sanıyorsun? Aldıklarım onların ödediği miktara çok küçük bir parça ekliyor. Böylece herkes karlı çıkıyor."

Adam kafasını kuşkuyla sallıyordu. "Beni en çok ne hayrete düşürüyor biliyor musun? Bence söylediklerine gerçekten inanıyorsun. Böyle bir yargılama sana mantıklı geliyor."

"Oyle geliyor. Kesinlikle mantıklı. Ayrıca muhtemelen malzemelerin tümünü kullanmayacaktın. Eminim ki ihtiyacın olacağını düşündüğünden fazlasını sipariş etmişsindir. İşin yarısında malzemesiz kalmaktan iyidir, özellikle de her şeyin gemiyle getirilmesi gerekiyorken. Seni artanları

Amerika'ya gemiyle geri gönderme masrafından kurtardım ve aynı zamanda malzemeleri iyi bir iş için sakladım."

"Yani bizim ihtiyacımız olmadığı ve senin ihtiyacın olduğu için malzemeleri çalman sorun değil?"

*

Bu aşağılama karşısında güçlükle nefes aldı. "Tabi ki ihtiyacım olmayan bir şeyi çalacağımı düşünmezsin!"

Çenesi neredeyse göğsüne deylene kadar kafası aşağı düşünce sanki boynunun menteşeleri çıkmış gibi göründü. "Tuğladan bir duvara karşı konuşmak gibi..."

"Neşelen. Bak tatlı geliyor."

Köyün bütün sakinleri, yakın bir zamanda olacak yeni köprü inşaatını kutlamak için toplanmıştı. Chantal köylülerin harika zaman geçirdiğini fark etti. Aynı bir yerde oturmuş, kadeh üstüne kadeh alkol içen Andre dışında herkes... Gece boyunca birkaç kez Andre'yi Scout'u süzerken ve ifadesi gücenme ve kötü niyetini açığa vururken yakalamıştı.

Andre köyün en güçlü ve kesinlikle en eğitilmiş genç erkeğiydi. George duPont çocuğun zekâsını fark etmiş ve Amerikan okulundaki eğitimiyle ilgilenmişti. Andre köyü terk etmekten nefret etse de mükemmel bir öğrenci olmuştu.

DuPontlar daha az bilgili köylüleri görevlendiremedikleri vazifelerde ona güvendiler. Genelde köydeki ve adanın uzak tarafındaki insanlar arasında habercilik görevi yapmıştı çünkü İngilizceyi çok iyi konuşuyor ve gerektiğinde o kültüre uyum sağlayabiliyordu. Mercan Kayalıklar inşaatına koyulacak adam olarak haliyle o seçilmişti. Chantal, Andre'nin Scout'a karşı hislerinin değişmesine üzüldü. Bu sadece kaçırma olayıyla başlamıştı. Ondan önce Andre mühendisten, sert ama adil bir patron olduğunu söyleyerek iyi bir şekilde bahsediyordu. Chantal'a ve babasına, Bay Ritland'ın, köprülerinin inşaatını yönetmek için kesinlikle doğru kişi olduğunu söylemişti.

Şimdi, Scout hakkındaki düşüncesinin bu kadar keskin bir şekilde tersine dönmesi onu şaşırtıyordu. Scout'ın, Andre'nin kıskançlığı hakkındaki teorisi mantık dışıydı. Köyde çocukken oyunlar oynayarak birlikte büyümüşlerdi. Andre ona karşı hiçbir zaman aşka dayanan bir eğilim göstermemişti. Aslında, evlenecek yaştaki genç kızlardan birini seçebilirdi.

iki adamın arasında ki anlaşmazlık, sadece hayatının hiçbir alanında uyumsuzluk istemediği için değil, daha çok köprü üzerinde birlikte yakın çalışmak zorunda kalacakları ve birbirlerine karşı değil yandaş olmaları gerektiği için canını sıkıyordu.

Bütün düşünceleri eninde sonunda köprüye varıyor gibi görünüyordu. Scout kesin bir planının olmadığını iddia etmiş ve üzerinde durana kadar taslaklar hakkında konuşmayı reddetmişti. Kadın ne kadar baskı yapsa da, Mercan Kayalıkları projesinin başına bela olan ele geçirilemeyen hırsızın o olduğunu öğrendiğinden beri adam kararlılıkla sessiz kalmıştı.

Kadın işe başlamak için hevesliydi. Ya adam düğünü nedeniyle Amerika'ya dönmesi gerektiği için onları tamamlanmamış bir köprüyle bırakırsa? Chantal adamı süresizce alıkoyamazdı. Son gün yaklaşıncı, vicdanıyla yüzleşmesi ve adamı, insanları için mi yoksa kendi için mi alıkoyduğunu kendine sorması gerekecekti. Aralarında sık sık alevlenen düşmanlık dışında onun etrafta olması hoşuna gidiyordu.

O an ona bakarak, yanan meşalelerden gelen ışığın yüz hatlarında titremesini ve saçında kırmızımsı parıltılar yaratmasını izlemenin keyfini çıkardı.

"Harika." dedi yapışkan tatlıyı parmaklarından arsızca yalarken. "Nedir bu?"

"Puding gibi bir şey. Ezilmiş meyve, rendelenmiş Hindistan cevizi ve keçi sütüyle yapılıyor."

Birden bire, yemeyi bıraktı ve parmaklarıyla sıyrarak temizlemekte olduğu kayık kaseye midesi bulanarak baktı. Chantal gülerek şöyle dedi: "Sana söyleyip eğlenceni mahvetmemeliydim. Ama gülümse lütfen. Morgot bunu senin için yaptı."

"Morgot kim?"

"İşte şuradaki. Endişeyle ellerini ovuşturan."

Chantal'ın başıyla işaret ettiği yere baktı ve kızı gördü. Scout boş kâseyi havaya kaldırdı ve karnım ovdu. Kızın endişeyle dolu suratı yerini neşe saçan bir gülümsemeye bıraktı. "Kaç yaşında?"

"On sekiz ve hâlâ evli değil. Geçkin bir bekâr."

"Benim geçkin bekâr anlayışına uygun değil." dedi Scout, kızın Polonez güzelliğinin açıkça farkında olarak.

"Çok güzel bir kız. " diye kabul etti Chantal. "Ve çok seçici. Ailesi evlendiğini görmek için neredeyse çıldırıyor. Onu korumak istiyorlar."

"Neyden?"

"Deniz aşırı yerlerden adaya gelen adamlardan." dedi yavaşça, kafasını başka yöne çevirerek. "Genelde kadınlarımızı bir mal olarak görürler. Morgot gibi kızlar çoğu zaman onların avı haline gelir ve çoğu kez iffal edilir. Adamların onlarla işi bittiğinde, liman boyundaki barlarda ve ordu üssünün yakınlarında fahişelik yapmaktan başka yapacak pek bir şeyleri kalmaz."

Scout'un mutlu hali yok oldu. "Yani bir hata, ki bu başta muhtemelen kızın hatası değildir, ve hayatları mahvoluyor mu diyorsun? Bu haksızlık, değil mi?"

"Bu insanlara göre gelinin bakire olması hâlâ çok önem verilen bir olgu."

Voix de Tonerre sıcak su dumanını püskürtmek için tam o anı seçti. Gecenin içinde gökyüzü kırmızı bir parıltıyla aydınlandı. Yer titredi. Gök gürültüsü gibi bir ses çıktı ve karşı dağlarda yankılandı.

Scout sol bacağına dikkat göstermeyi unutarak ayağa fırladı. Yerlilerden bir alkış koptu. Davullar hızlı, putperest ritimleri çalmaya başladı.

Sert alkollü içeceklerle dolu sürahiler elden ele geçti ve bol bol içildi.

Scout da Chantal'la paylaştığı çimden dokunmuş küçük halıya tekrar otururken kendi bardağından içti. Yanardağın yanmakta olan tepesini ve oradan yükselen buhar bulutunu işaret etti. "Ne konuştuğunu bildiğine emin misin?"

"Şüphesiz. Babam bütün profesyonel hayatı boyunca Voix de Tonerre üstüne çalışmalar yaptı. Çalışmalarımızı birleştirdik. Patlamaya hazırlanıyor ama şiddetli ve yıkıcı bir patlama olmayacak. Güven bana. Bu sana zor geliyorsa, babama güven. Dünyada çok az adam onun olduğu kadar uzman olarak görülür."

"Ve şimdi yukarıda mı? Devam eden onca karmaşanın arasında? Büyük patlama geldiğinde orada tıkilip kalmaktan korkmuyor mu?"

Dağa doğru saygıyla uzun uzun baktı. "Yukarıda ama hayır, Voix de Tonerre'den korkmuyor."

Scot'un parmaklarıyla kadının çenesini kavradı ve kafasını kendisine çevirdi. Gözleri kadının suratını inceledi. "Sanırım sen de yarı kâfirsin Chantal duPont."

Dudakları bükülerek ketum bir şekilde gülümsedi. "Bu yaşam biçimi baştan çıkarıcı, değil mi?"

"Avantajları var," düşük belli, kısa bir eteklikle birlikte üst olarak giydiği bandanaya baktı. Arada, Scout'un dikkatini çok uzun süre üzerinde tutan pürüzsüz ve yanmış teninden geniş bir alan vardı, Chantal rahatsız olmaya başladı. "Bana dik dik bakmayı kes."

"Göbek delikleri favorilerim arasındadır." dedi kısık bir sesle.

"O zaman kutlamanın bu bölümünden gerçekten hoşlanacaksın." Adamın dikkatini göbek bölümünden, Margot'un da içinde bulunduğu bir grup genç kadına çevirdi. "Senin için dans etmek üzereler. Etkilenmiş görünmeye çalış."

"Çalışmama gerek yok."

Dansçılar davul vuruşlarıyla an be an hareket etmeye başladılar. Ayakları kumların arasından geçti. Meşale ışığında kalçalar hızla hareket etti. Dönüp duran kalçaları doğaya meydan okudu. Ça-

lışılmış kaslarıyla dalgalı görünen pürüzsüz göbekleri, leğen kertiklerinin dönüş hareketlerini hızlandırdı.

Sallanan başlarının üzerine sepetler dolusu çiçek ve meyveler kaldırmışlardı. "Yanardağa adak adıyorlar." diye açıkladı Chantal.

"Ben genelde âdetin bir bakireyi adamak olduğunu sanırdım." diye espri yaptı.

"Öyleydi." Bakışlarını dans eden üstsüz kadınlardan çevirdi ve dalga geçip geçmediğini anlamak için dikkatle kadına baktı. "Bu Hristiyanlığı kabul ettiklerinde verdikleri ödünlerden biri."

"Bakireler şansına," diye mırıldandı. Yanardağın tepesine daha saygılı bir bakış atarak, bir yudum daha almadan önce içkisiyle dağı selamladı. "Alkolümüze karşı dayanıklılık kazanıyorsun."

Bardağın içindekileri yuvarladı. "Tam olarak değil. Bundan birkaç yudum daha ve kafamın içinde bir yük treninin gürliyor gibi bir his ve ses oluyor."

"Öyleyse neden içiyorsun?"

"Çünkü yük trenlerinden, yanar dağlardan korktuğum kadar korkmuyorum." Dalavereci bir tavırla gülümsedi ve Chantal'ın kalbi sanki o da dansa katılmış gibi kuvvetle küt küt attı. Adamın, kaşlarını çatmazken veya somurtmazken çok hoş bir suratı vardı. Kaşlarını çatarken veya somurturken bile hoştu, kabul etti.

Son zamanlarda Scout Ritland ile Amerika'da tanışmış olsalardı hayatının nasıl olacağını düşünüyordu. Kaderi değişmiş mi olurdu? Şüphesiz birbirlerinden etkilenirlerdi. Ama âşık olurlar mıydı, evlenirler miydi, çocukları olur muydu?

Bu doğrultudaki hayaller tadı çıkarılamayacak kadar acı vericiydi, çünkü California'da onunla tanışmamıştı. Başkasıyla tanışmıştı. Ve masum aşkını adadığı insan Scout olsaydı bile sonuç muhtemelen farklı olmayacaktı. Dışarıdaki dünyanın gözlerindeki değiştiremeyecek gerçek onun bir ada kızı olmasıydı. Üniversite derecesi ve profesyonel olarak kabul görmesi bile bunu değiştirmede.

Bir anda davul sesleri kesildi. Ortaya çıkan sessizliğin etkisi görünürdü. Dansçılar birkaç dakika izleyenlerini özellikle de Scout'u büyük bir etki altında bırakarak, canlı heykeller gibi durdular, Duruşlarını bozunca, çoğu ailelerinin yanma geri çekildi. Ama bir kaçı ilginin merkezinde kaldı.

Durum sessiz konuşmayı gerektiriyor gibiydi. Scout ChantaFa doğru eğildi ve fısıldadı: "Şimdi ne oluyor?"

Nefesi okyanus rüzgârları gibi ılıktı ve tenin- deki nefesi kadının hoşuna gitmişti. Gece volkan patlamasından sonra çok ısınmıştı. Adamın şakaklarından elmacıklarına inen bir ter birikintisi vardı.

"Farklı tür bir dans yapmak üzereler. Sadece genç bekâr kızlar katılıyor."

"Neden?"

"Çünkü dansın amacı evliliğe uygun bir erkeği cezp etmek."

"Öyle mi? Sen niye dans etmiyorsun?"

"Çünkü, ben kimseyi cezp etmeye çalışmıyorum."

Bakışları yavaşça kadının üstünde gezindi, tekrar gözleriyle buluşmadan birkaç dakika göğüslerinde durdu. "Çalışmıyor musun?"

Chantal'ın içi yanardağın derinliklerinde kaynayan magma gibi sıcak ve kıpır kıpırdı ama sakın bakışlarını ve duygusuz ifadesini bozmadı. "Eğer üstümü çıkartıp bir kabile töreninde dans etseydim o zaman seni cezp etmeye çalıştığımı anlardın.""Bu oldukça iyi bir ipucu olurdu, evet."

"Ama çalışmıyorum. O yüzden beni cinsel açıdan düşünme."

Adam şüpheyle kısa bir kahkaha attı ve parmak ucuyla yavaşça kadının göbek deliğini dürttü. "İmkânsız."

Davullar tekrar çalmaya başladığı için aslında ne dediğini duymadı ama sadece dudaklarını okudu. Her nedense bu her şeyi daha seksi kıldı.

Dansçılar izler gibi yaptı ama ilgisi Scout'- un üzerindeydi. Adamın kolu kadının kine çok yakındı

ve sık sık sürtüyordu. Meltemin saçını kaldırdığı her anın farkındaydı. Bir kere, saçının birkaç teli adamın suratına, dudaklarına uçmuştu. Adam kenarı itmemişti.

Dansçıların gösterisi hakkında sadece bir kez çatlak bir sesle yorum yapmıştı. "Yüce Tanrım. Amerika Telgraf Şirketi kadar açıkça mesaj yolluyorlar."

Morgot Andre'ye doğru gitmiş, tam önünde dans ediyordu. Kalçaları kalkıp iniyor, açıkça şehvetli olduğu kadar güzel bir şekilde müziğe uyumlu, yavaş, hipnotize edici daireler çiziyordu. Andre onu buğulu, kısık gözlerle izliyordu ve pürüzsüz, çıplak göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kollar ve bacaklar kıvrılarak hareket etti. Vücutlar sallandı. Artık terden parlayan göğüsler ve göbekler bir aşğın okşamasını ve ateşi dindirici öpücüklerini davet etti.

Davul vuruşları daha sert, hızlı ve sesli bir hal aldı. Vuruşlar sanki dinleyenin içinden geçiyor, kâfirliğe karşı insanı tutan tek vicdan bağına da kesip atıyordu.

Chantal bu törenlere doğumundan beri tanıklı etmiş olsa da bu gece davullar onunla yeni ve benzersiz bir dille konuşuyordu. İstedliğini yapması, davetkâr ritme karşılık olarak dalgalanması için vücudunun dizginlerini serbest bırakmak istedi.

Sıcaklık, kalçalarını ritme uygun döndürmeye başlayarak, döne döne vücudunun aşağılarına indi. Göğüsleri bandananın altında engellenmiş hissetti. Onların özgür olmasını arzuladı. Onların çıplaklığını gökyüzüne, denize, yanardağa ve adama göstermek istedi.

Başı, saçlarını özgür ve dizginlerinden kopmuş sırtından aşağı dalgaları bırakarak omuzlarına yaslanmak için can attı. Nefesi aralık dudaklarının arasından hızla çıkıyordu. Bir trans haline kaydığını hissedebiliyordu ve gözlerini zorlukla açık tutuyordu. Müziğin ritmiyle sallanırken cazibeye teslim olup gözlerinin kapanmasına izin verdi. Vuruşların adam akıllı doruğa ulaşmasından sonra davullar tekrar bir anda sustu.

Gözleri aniden açıldı. Scout içinde yanan meşale ve alevleri yansıtan gözlerle bakarak, kadına doğru eğilerek yaklaştı. Suratı terden parlıyordu. Ter damlaları boynuna aktı. Burun deliklerinden neredeyse alevler çıkıyordu ve Chantal adamın nefesinin kendininki kadar kesik kesik ve hızlı olduğunu fark etti.

Bir anda kadının başının arkasını kavradı ve kendininkine doğru yaklaştırdı. Ağzı kadının ağzına sertçe indi. Dudaklarını açıp, dilini kadının ağzına sokarak şehvetle öptü.

Parmakları kadının başının arkasında geniş bir şekilde yayıldı. Diğer eli kadının çenesini tuttu ve onu daha derinden öpmesine izin verecek şekilde kafasını yana yatırdı. Dili defalarca kadının ağzına girdi. Kadının elleri refleks olarak destek almak için tutundu. Parmakları adamın kıvrıkcık göğüs kollarında ve altındaki sıkı vücutta kıvrılarak gezindi.

Daha önce yaptığı kadar ani bir hareketle, sertçe başını geri çekti ve gözleriyle kadının iri ve ona bakmakta olan gözlerinin içine işledi.

"Bu olacak." diye samimi bir şekilde söz verdi. "Beni içine alacaksın." insanlara gösteri malzemesi olmadan aralarında gerekli mesafeyi bırakacak şekilde geri çekildi.

Dans, kutlamanın resmi sonuna işaret verdi. Genç adamlar beğendikleri kızlara tekliflerini etti ve evrensel olarak âşıkaların yaptığı şeyi yapmak için mahrem yerlere doğru yola çıktılar. Aileler kulübelerine doğru kayalık yokuşu çıkmaya başladılar. Kumsal, sadece ay ışığı ve volkandan gelen pembe parıltının gerçeküstü ışığıyla yıkanana kadar bütün meşaleler söndürüldü.

"Johnny?" diye yavaşça seslendi Chantal.

"Orada." Scout, bir Hindistan cevizi ağacı altına kıvrılmış uyuyan çocuğu işaret etti. "Sanırım bugün onu çok yordum."

"Yazık ki onu uyandırmak zorundayız."

"Yapma." Kadın çocuğa doğru bir adımdan fazla atamadan Scout onu kolundan yakaladı. "Bırak uyusun. Kendim gidebilirim "

"Yapabileceğine emin misin?"

"Eğer yardım edersen."

"Tabi ki."

Bir kolunu adamın beline yerleştirdi. Adam kollarını kadının omuzlarına koydu. Artık alışıldık gelen bu usulle, kumsaldan eve çıkan kayalık patıkaya doğru duraklayarak ilerlediler.

Kumluk deniz kıyısı ve yokuş arasında bir şerit halinde yeşillik vardı. Palmiye topluluğuna girdikleri anda Scout ağaçların altına hafif adımlarla yürüdü ve Chantal'ı da kendisiyle çekerek yere indi. Sonrasına kadın kendini, sırtı serin yeşil eğrelti otlarından bir zeminde ve Scout'u üstüne eğilmiş buldu.

"Scout," dedi soluk soluğa, tekrar nefese ala- bilince, ilk endişesi adamın yaralı bacağıydı. "Canın acıdı mı?" Sırtışı kadınının gerçeğe uyanmasını sağladı. "Bunu bilerek yaptın!"

"Hmm." Dudakların kadınınkilere yavaşça dokundu. Kadın ellerini adamın omuzlarına koyarak itmeye çalıştı. "Dinle," diye fısıldadı, kadının başını ellerinin arasında kıştırarak, "ne kadar red edersen et fark etmez, seni öpmemden hoşlandığını biliyorum. Sence bir erkek bunu hissedemez mi, içgüdüsel olarak bilemez mi? Seninle birlikte partiyi terk etmem için neden beni kandırdığını biliyorum ama beni vurmadan önce yaptıklarımız sahte değildi, öyle miydi?"

"Ben—"

"Öyle miydi?"

İradesi arzularıyla mücadele etti. Ama sonunda gözleri adamın güzel, erkeksi ağzına doğru indi. Yavaş ve sessizce kafasını hayır manasında salladı.

Gerginliği vücudundan biraz çekildi ve kadının karşısına rahat bir şekilde yerleşti. Başparmakları kadının dudaklarını okşayarak tuttu. "Öyle düşünmemiştim. Beni o zaman öpmek istedin ve şu anda da öpmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet." diye itiraf etti isteksizce. Sonra parmaklarını adamın saçının arasından kaydırarak tekrar etti "Evet."

Bir önceki kadar tutkuyla ağızlan birleşti ama bu seferkiler daha yumuşak, derin ve ıslak öpücüklerdi. Adamın verdiği sert baskının altında kadının dudakları yumuşaktı. Dili cesurdu ama kadının okşamalarına karşılık verdiği için saldırgan değildi.

Sonunda kafasını kaldırarak açlık ve ihtiyaçla inledi ve suratını kadının boynunun çukuruna gömdü. Saçlarından avuç dolusu alıp nazikçe yumruk yaparak yanaklarına sürttü. Adamın dudakları en hassas noktalarının arayışı içine girince Chantal boynunu eğdi.

Parmaklarını kadının göğsünün aşağısına doğru yavaşça indirirken şöyle dedi: "Seninki gibi hissettiren bir tene hiç dokunmadım. Şaşılacak derecede pürüzsüz."

Ustaca kadının üstündeki bandanayı çözüp çıkarttı. Genelde üstsüz dolaşan Chantal bir anda iffetle kızardı. Göğüslerini gizleyen saç tellerini kenarı itti ve desenler yaratan ay ışığına karşı kadının göğüslerini çıplak bıraktı.

Beğenisini mırıldanarak belirtti ve bir elini göğsünü kavramak için yukarı kaydıldı. "Muhteşem." Yumuşak yükseltiyi nazikçe şekillendirerek okşadı, sonra parmak uçlarını koyu renkli uçlara sürterek karşılık vermesini izledi.

Parmak uçlarının her dokunuşuyla, ezilmiş otların üstünde Chantal'ın sırtı bükülerek kalktı. Her okşaması, vücudunun geri kalanını genişleyen daireler halinde titreten bir heyecanı vücudunun alt kısımlarında ortaya çıkarttı.

"Parmaklarında kum var," dedi titrek bir fısıltıyla.

"Özür dilerim. Acıtıyor mu?"

Kadın kafasını salladı. Kum, okşamalarına sadece başka bir boyut, başka bir özellik katıyordu. Nazikçe göğüs uçlarını çeken parmaklan, onları gergin, uyarılmış tepelikler halinde yükseltti. Her

dokunuşla karşılık olarak inledi. Tam da kadın, arzusunun seviyesini daha fazla yükseltmeyeceğini düşündüğü sırada, adam kumlardan temizlemek için kadının üstüne doğru hafifçe üflledi.

İçinden adamın adını sertçe bağırdı ama dışarı sadece kısık bir yakarış çıktı. Göğüs ucunu sıcaklık, ıslaklık, tutku ve ihtiyaçla çevreler şekilde ağzıyla kaplayarak karşılık verdi.

Chantal adamın sırtındaki hareketli kasları kavradı. Nasıl olduğunu fark edemeden adam bacalarının araşma yatmıştı ve ritmik bir şekilde kalçalarını kadınınkilere vuruyordu.

Kendini tekrar yukarı kaldırdı ve kadının suratını elleri arasına aldı. Onu öperken, adamın öpüşlerinden hala ıslak olan göğüs uçları adamın göğüs kollarının yoğunluğunda kayboldu. Karşılıklı aldıkları zevkten inlediler,

Kadın adamı koltuk altından beline doğru hafifçe tırmaladı. Düşük bir ses çıkararak kadının elini yakalayıp vücudunun aşağı kısımlarına doğru indirdi ve şortunun ön tarafının altındaki sert yükseltiyi kadının parmaklarına sardırıldı.

Chantal önce şokla sonra zevkle sonra şaşkınlıkla nefes nefese kaldı. Bütün âşıklarından böyle bir samimiyet bekliyor muydu? Gelecekteki karısından mı bekliyordu? Yoksa sadece adalı kızlardan mı?

Adamı geri itti ve bir harekette altından yuvarlanarak çekildi. Adam kendine gelene kadar, o bir palmyenin gövdesine sırtını dayamış, nefesini zapt etmeye çalışıyor ve saçlarıyla göğsünü kapıyordu.

"Lanet olsun! Senin sorunun ne?" diye homurdandı kısık gözlerle kadına bakarak. "Bunu durdurmak zorundaydım." Derin ve sert nefes aldı. "Neden?" "Çünkü seninle sevişmeyi tercih etmiyorum." "Birkaç dakika önce tercih ettin." Sesi, öfkesinin derinliğini belirtir bir biçimde çok kontrollüydü.-

"Üzgünüm." diye fısıldadı ciddiyetle.

"Üzgünüm, bu sefer işe yaramayacak Chantal. Üzgünüm bunu düzeltmez," Vurgulamak için gergin organını kavradı.

Bu kaba hareket kadını gücendirdi ve sinirlendirdi. "Ne cüretle—"

"Sen ne cüretle bu kadar ileri gider sonra da vazgeçersin?" diye bağırdı. "Kendini ne sanıyorsun?"

"Sen beni ne sanıyorsun?" diye aynı şekilde öfkeyle karşılık verdi, "Tatil süren boyunca kullanabileceğin bir adalı kız mı?"

"Tatil!" Zorlukla bir dizinin üstüne sonra da ayağa kalktı. "Sarhoş edilip kaçırılmaya, vurulmaya ve zorbalıkla bir köprü yapmaya zorlanmaya tatil mi diyorsun? Bütün bana yaptıklarından sonra sence biraz karşılığı hak etmiyor muyum?"

Adam sanki ona vurmuşçasına kollarını vücudunun ortasında çapraz yaptı. "Sen köprümüzü yaparken benim de sana fahişelik rolü oynamamı bekliyorsun, olay bu mu? Bir köprü karşılığı benim vücudumun sınırsızca kullanılması?"

Adamın ona bu kadar az saygısının olması kadının içini deldi geçti. Ayrıca çok fena hayal kırıklığına uğrattı. Tanıdığı çoğu erkekten daha akıllı olduğunu düşünmeye başlamıştı,

"Peki Bay Ritland." Üzgün bir şekilde kabul etti. "Eğer bu insanlarıma köprüsünü verecekse, burada olduğun sürece seninle yatacağım. Ama," diye durakladı düzensizce nefes alarak, "vücuduma girdiğin her an buna izin vermemin tek nedeninin bu olduğunu bileceksin. Senden nefret edeceğim ve seni küçük göreceğim. Ve inanıyorum ki doğru bir adam olduğun için sonrasında sen de kendinden nefret edecek ve kendini küçük göreceksin."

Meydan okurcasına adamın suratına baktı. "İstediyin bu mu? Senin ona saygı duyduğundan çok sana saygı duymayan bir fahişe?"

Dişlerinin arasında ıslık sesi gibi uzun bir nefes bıraktı ve öfkeyle homurdandı: "Cömert teklifini kabul etmeden önce yanımdan defol git."

Adam cevabı verene kadar, bu cevabı ne kadar gergin bir şekilde beklediğini veya cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştir. Yavaş yavaş sert duruşu rahatlardı. Kollarını uzatarak ileri hareket etti. "Eve gitmene yardım edeyim."

Kadım uzaklaştırdı. "Sana yanımdan defolup gitmeni söyledim."

"Bu bacakla asla patikayı—"

"Bacağım," diye böldü, kelimeleri vurgulayarak, "problemlerim arasında en önemsizi." Karşılıklı sert ve acı veren bir bakış attılar sonra Chantal arkasını döndü ve patikayı tek başına tırmandı.

SEKİZ

Ertesi sabah Scout eşikte belirlediğinde Chantal evinin mutfağında kahve yapıyordu. Adam idareten bir koltuk değneğinden destek alıyordu. Kadın, adamın kalçasından bandajı çıkarmış olduğunu hemen fark etti. Yara canlı bir pembe renkte eğri büğrü bir çizgi halindeydi ama şişlik oldukça inmişti. Saçları karmakarışık, safari şortu buruşuktu. Daha tıraş olmadığı ve kesinlikle kumsalda uyuduğu için, rezil ve huysuz görünüyordu,

Ayrıca harika bir şekilde erkeksi ve sevilesi bir şekilde huysuz görünüyordu. Chantal bir önceki gece onunla sevişmemek için nasıl karşı koyduğunu merak etti.

"Kahve daha hazır değil mi?" dedi boğuk bir sesle.

"Neredeyse hazır." Adama bir gölge yakınlığında yapışmış çocuğa gülümsedi. "*Bonjour, Je-Bonjour.*" diye cevapladı uykulu.

Odun sobasına geri döndü ve mavi benekli emaye çaydanlığın içindeki kaynar sıvıyı kontrol etti. Amerikanın sınır bölgesinde bir kamaraya daha uygun görünüyordu ve babasının Fransa'dan getirdiği güzel Çin porselenlerine tam bir tezattı.

Scout bir sandalyeye oturmaya çalışırken kadın paha biçilmez bardaklardan birine kahve döktü. Hoşnutlukla karşılamayacağını düşünerek adama yardım teklif etmekten kaçındı. Kalçası sandalyeye değdiği anda Johnny değneği Scout'un kolayca ulaşabileceği şekilde masaya dayadı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu kadın kendi kahvesiyle masadaki adama katılarak.

"Bu sabah yaptım. Sabahın *erken* saatlerinde... Sonunda aradığım şeyle karşılaşınca, Johnny bana bir bıçak getirdi. Bana sağlam bir sopa bulmam için yardım etti. Çocuğa gülümsedi ve çocuk da idolünün takdirini hissederek eksik dişleriyle sırıttı.

"İşe yarıyor olsa gerek."

Scout başını sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. İkisi de birbirine doğrudan bakmıyordu. İkisi de bir önceki geceyi, verilip alman öpücükleri ve kendilerini heyecanlandıran, iradesiz kılan dokunuşları düşünüyorlardı.

Gergin sessizliği bozmak için Chantal sordu: "Kahvaltını şimdi ister misin?"

"Eğer yine balık yemek anlamına gelmiyorsa, ..

"Herkesin dün geceki kutlama için ızgara yapılan domuzdan payı var."

"Ada usulü jambon ve domuz pastırması mı?"

Yarım yamalak gülümsedi. "Sanırım."

"Hayır, teşekkürler. Gerçekten o kadar da aç değilim. Kahve yeterli. Belki daha sonra biraz meyve..."

Kafasını sallayarak onayladı. Aradaki gerilim kadını öldürüyordu. Sohbet kurmak zordu ama boş boş gevezelik etmek bile bu sessizliğe dayanmak zorunda olmaktan daha iyiydi.

"Yarandaki dikişlerin çıktığını görüyorum."

"Kendim çıkarttım." O kadarı belliydi. Konuyu açması için bekledi. Adam umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ben, ee, pek iyi uyuyamadım ve güneş doğduğu gibi uyandım. Yapacak başka bir şeyim yoktu o yüzden ben de dikişleri çıkarttım."

"Çıkartmanın zamanı geldiğine emin misin?"

"Hayır."

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"Hareket ettiğinde yüzünü buruşturuyorsun."

"Kahrolası sadece rahatsız ediyor."

"Evet, eminim öyledir. Üzgünüm."

"Böylece söyledin."

Bir başka zorlayıcı sessizlik üzerlerine çöktü. İki bardakta boşalmamış olduğu halde bu sessizliği kahvelerini tazelemek için kullandı. Kadın masaya arkasını dönerken, Scout parmaklarını kadının bileğine doladı.

"Hiçbir zaman seni bir fahişe olarak görmedim Chantal"

Emaye demlikten yükselen buharın arasından birbirlerine uzun uzun baktılar. Demlik kolunu ağrıtabilecek kadar ağır gelmeye başlayınca, ocağa geri koydu ve tekrar adamın karşısına oturdu, birkaç dakika bardağındaki koyu kahveye gözünü dikip baktı.

"Chantal?" Kadın başını yukarı kaldırdı. "Hakkında bu kadar saygısızca bir şey düşündüğümü nasıl düşünebildin?" diye yumuşak bir şekilde sordu.

"Pahalı bir fahişe gibi öpüştüğümü söyledin."

"Öpüşün, derin, tutkulu ve çok hoş. Bazı kadınların bu karşılaştırmayla gururu okşanır."

"Benim değil."

Kadın neredeyse utangaç bir şekilde, konuşmaya başlamadan önce başka yöne baktı. "Ben üç kültürün mahsulüyüm. Baba tarafından Polonez, anne tarafından Fransız, okula girmemden dolayı Amerikan. Amerika'ya gittiğimde ne ummam gerektiğini biliyordum, çünkü ordu üssünde bana atılan tehlikeli bakışları görmüştüm. Melez olduğum çok belli."

"Ayrıca mükemmel ve benzersiz bir şekilde çok güzelsin. Önyargılı olarak yorumladığın o bakışlar muhtemelen hayranlık ve saygı bakışlarıydı."

"Teşekkürler. Belki bazıları öyleydi ama tedbirli olmayı öğrendim, İnsanların anlamadıkları, genelde kol mesafesinde durmak istiyorlar. Eğer hayranlık duyuluyor olsaydı, bu uzaktan olurdu."

"Ve biri sana yaklaştığında?"

"Hep aynı şey, benden olmadığım bir şey olmamı bekledi."

"California Üniversitesi'ne kaydolduğunda ne oldu? Kimseyle çıktın mı?"

"Evet," diye cevapladı ihtiyatlı bir şekilde, "Ama samimiyetsiz ve soğuk olarak ün saldım. Aslında sadece çok dikkatli davranıyordum." Sandalyeden kalktı ve pencerelerden birine doğru gitti, taze sabah melteminin içeri girmesine izin vermek için panjurları açtı.

"Üniversitede son senemde jeoloji departmanından mezun bir öğrenciyle tanıştım. Adı Patrick'ti. Buluşmalarımız eğlence için dışarı çıkmaktan öteye geçti."

"Sen, ee, sen aşık mı oldun?"

Scout tahmininde çekingendi, ama kadın dolambaçsız cevap verdi. "Çok âşıktım. Sırılsıklam. Bütün klişe sözleri kapsıyor. Mutluluğun pembe bulutlarında sürüklendik. Hayat muhteşem, geleceğimiz parlaktı. Evlenmeyi planlıyorduk."

Scout boğazını temizledi ve sandalyesinde rahatsızca kıvıldandı. Johnny tedirgin bir şekilde ona baktı ama Scout rahatsızlığının yarısından kaynaklanmadığını anlatıp onu rahatlatmak için kafasını salladı. Neden kaynaklandığını kendi de açıklayamıyordu, bunun haricinde Chantal'ın başka bir adama duyduğu aşktan bahsetmesi lanet bir şekilde sinir bozucuydu. Küçümser bir tavırla sordu: "Peki ya Patrick ve pembe mutluluk bulutlarına ne oldu?"

"Beni ailesiyle tanışmaya götürdü." Chantal sandalyesine döndü. Siyah ve zarif kaşları ıstırabının derecesini kanıtlar gibi çatıldı. Dudaklarının arasından hafif bir kahkaha çıktı ama bu acı ve sahte bir sestti.

"Anlaşılan, Patrick onlara benden bahsettiğinde böyle ilginç bir Fransız ismine sahip bir geline sahip olma fikrinden büyülenmişler. Onlara sadece yarı Fransız olduğumu anlatmamış." Dudaklarının titremesini saklamaya çalışarak onları içeri doğru kıvırdı. O gecenin anısı, kadına her

zaman utançla ağlama isteği veriyordu.

"İçinde bulunmak zorunda olduğum en uzun akşam yemeğiydi. Belli etmiyorlardı ama tasvip etmediklerini ve son derece dehşete kapıldıklarını hissedebiliyordum. Bir hadise yoktu, görgü kuralının ihlali yoktu sadece havada belirgin bir soğukluk vardı."

O an bile, Patrick'in annesinin hevesle kapıyı açıp, oğlunun eş seçimini ilk gördüğünde suratına düşen dehşet dolu ifadeyi görebiliyordu. Chantal en güzel elbisesini giymişti. Kusursuz bir şekilde giyinip kuşanmıştı. Üniversite hayatı boyunca her dönem dekanın listesinde olmasının *ve* yerel bir Polonez lehçesi dahil üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor olmasının önemi yokmuş gibiydi. Alnının ortasından dışarı bir boynuz büyüyor olsaydı bile nişanlısının annesi daha fazla felakete uğramış gibi görünemezdi.

Zalim bir kadın değildi. Bağnaz olarak görülmek onu gücendirebilirdi. Şüphesiz Ku Klux Klan veya NeoNazilerin düşüncesi tüylerini ürpertirdi. Yine de bir Anglosakson olan oğlunun bir melezle evlenmeyi planlaması kabul edilemezdi.

"Patrick iki hafta sonra nişanı attı." Kendi içine odaklanmış, kısık bir ses tonuyla devam etti.

"Korkak tavuk."

"Üstüne çok büyük bir baskı yüklenmişti."

"Niye ailesine sadece toz olmalarını söylemedi?"

Chantal sakın kalmaya çabaladı. Scout sadece kadının kendine binlerce kez sorduğu soruları soruyordu ama nedense bunları ondan duymak onu kızdırtıyordu. "Tek sebep ailesinin onaylamaması değildi. Başka unsurlarda vardı."

"Mesela ne?"

"Mesela çocuklar."

"Ne olmuş çocuklara?"

"Bizim çocuk sahibi olmamamız gerektiğini düşünüyordu."

"Neden?"

"Onları damgalayarak cezalandırmamızın adil olmayacağını düşünüyordu."

"*Damga?* Onların annesi olman bir damga mı olacaktı?"

"Lafları ağızıma tikiyorsun."

"Sen de o sürüngenı koruyorsun, Tanrı aşkına." Sesini yükselterek masaya yumruğunu öyle sert vurdu ki Çin demliğı çingırdadı. "Seni duyan ona hâlâ âşık olduğunu düşünür."

"Değilim."

"Peki, güzel" Karşılıklı bağırış aniden bitti. Sinir dolu on parmağını kullanarak Scout o sabah ilk defa taradı. Düzelteceğine daha beter yaptı.

"İnan bana Chantal öyle bir pisliğin yanma olmaması senin için daha iyi. Kulağa tanı bir kaybeden gibi geliyor. Senin kocan olmayacaktı. Şükret ki fiziksel teslimiyet" kadının sert ifadesini görünce duraksadı, "ah, yapacağını yaptı ve seni sorumlulukla tek başına bıraktı."

Kadının sabit bakışları bir elmas kadar sert, soğuk ve mavi bir hal aldı. "Patrick çoğu erkekten farklı değildi."

Scout birdenbire sandalyesinin arkasındaki tahtalara yaslandı ve kollarını sağa sola salladı. "Ah, şimdi anlıyorum. Uyuz bir kırma pirelendi diye bütün köpekleri vuruyorsun, benim durumumda gerçek anlamıyla..."

"İlginç bir kelime seçimi. Kırma olan Patrick değildi. Bendim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." dedi sabırsızlıkla. "Seninle yatmaktan çekinmedi ama ailesine karşı gelemediği için seni fırlatıp attı. Bu yüzden şimdi bir beyaz adamla karşılaştığın her sefer oluşturduğun güvenlik sistemi çalışmaya başlıyor."

"Senin başlamaz mıydı?"

"Eğer kendimden eminsem, hayır."

"Kendimden eminim. Emin olmadığım diğer insanlar. Olduğum gibi tam anlamıyla kabul edildiğimi anlayana kadar—"

"Sana yaklaşan her erkeğe kendini sunmayacaksın."

"Biraz anlayışlı olsanız iyi olurdu Bay Ritland."

"Sen de biraz güvenli olsan. Sana hiç, annen Polonez olduğu için daha düşük bir insan olduğunu düşünür gibi saygısızca davrandım mı?"

"Evet!"

Adam hayrete düştü. "Bu lanet olasıca bir yalan! Ne zaman?"

"Eğer güzel ve üstsüz bir yerli kız tarafından kaçırılırsam beni yakın zamanda aramaya gelmeyin." Corey Reynolds'a söylediği kendi kelimelerinin tekrar edilmesi adamı savunmasız yakaladı. Ağzı bir karış açık kaldı sonra hızla çat diye kapandı.

Chantal adamın nutkunun tutulması fırsatından yararlandı. "Bundan anladığım, bir yerli kız seni eğlendirdiği sürece kayıp kalmaya heveslisin. Bunun da anlamı, tabi ki, Parrish Adalarından bir kız ahlaksız, önüne gelenle yatan, karşısındaki istediği sürece kendini her erkeğe sunmaya istekli biridir," Derin bir nefes almak için duraksadı. "Üzgünüm ama senin yerli kızın olmayacağım."

Scout'un utancı geçti. O an öfkeyle abartılı bir şekilde inledi. "Beni biraz rahat bırak, olur mu? O mecazi bir konuşmaydı Chantal. İki adamın birbiriyle abartarak konuşması, erkeklerin kadınlar hakkında konuşma şekli."

"Güzel, ama bunu onaylamıyorum, ne bir yerli kız olarak ne de bir kadın olarak."

Küfrederek, teslim olduğunu belirten bir hareketle ellerini savurdu, "Peki. Özür diliyorum. O yorumun kulak misafirlerince duyulması planlanmamıştı, Düşüncesizce bir yorumdu. Eğer aşırı milliyetçi ve alçak bir pislik olmamı affedersen, gizlice bizi dinlemeni affedeceğim, tamam mı?"

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun. Beni kolay av olarak görmene ek olarak, aptal olduğumu düşünüyorsun."

İki eli de aynı anda masaya vurarak, yüksek bir tokat sesi çıkarttı. "Hiç, sana yaklaşmamın çok basit ve dürüst nedenlerden dolayı olabileceği aklına gelmede mi? Mesela seni güzel bulduğum için? Eşsiz olduğun için ve fena halde seksi bulduğum etrafını saran o gizemli hava için?"

Masanın karşısındaki ellerine uzandı ve kadının avuç içini başparmağıyla okşadı. "Gözlerimi üzerine koyduğum dakikadan beri seni öpmek istememin nedeni ailen yüzünden veya onlara rağmen değil; gördüğüm en baştan çıkarıcı ağızlardan birine sahip olmandır. Çiçek yaprağı gibi tenin, gece yarısı gibi koyu saçların, dipsiz göller gibi gözlerin var. Belki seni kazanmak için edebiyat parçaladığımı düşünüyorsundur diye ortaya şöyle arsızca ve cinsel ayrımcı bir şey atacağım."

İleri doğru uzandı, kadının elini kendine çekip göğsüne bastırdı. "Çok kez seni, çıplak, ateşli ve altımda hareket ederken, beni tamamen güzel vücudunun içine alırken hayal ettim."

Dudakları kısmen şaşırdığı kısmen tahrik olduğu için aralandı. En son ne zaman dışarı verdiğini hatırlayamayacağı kadar uzun süredir tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin Scout."

"Neden? Bence nasıl hissettiğimi bilmelisin. Seni neden arzuladığımı bilmeni istiyorum. Rahat olduğunu düşündüğüm için değil. Kolay olduğunu düşündüğüm için değil. Tanrı aşkına," boğuk bir şekilde güldü, "senin için olağanüstü zorluklara dayandım. Nasıl kolay olduğunu düşünebilirim?" Elini sıkıca tutarak, ciddiyetle sordu: "Neden bana inanmıyorsun?"

Biraz zorlaması gerekti ama sonunda elini adamın ellerinden çekmeyi başardı. Adamın parmaklarının elinin üzerinde bıraktığı izlere uzun uzun baktı, sonra yavaşça adamın gözlerinin içine baktı. "Nişanlın yüzünden"

DOKUZ

"Jennifer mı?" diye sordu Scout güçsüzce. "Sanırım ismi o, evet."

Chantal üzüntüsünü belli etmeden, ayağa kalktı bardakları ve altlıklarını ahşap lavaboya götürdü ve üstlerine su boşalttı.

"Eğer Reynolds'la konuştuğumuz diğer her şeye kulak misafiri olduysan, Jennifer hakkında da bir şeyler duymuş olman mantıklı tahminimce.

Cesaretini toplayarak adamla yüz yüze gelmek için döndü. "Düğün günün hızla yaklaşıyor ve Bayan Colfax hobi olarak antikalarla uğraşan genç ve güzel bir kadın."

"Bak Chantal—"

"Boş ver Scout." dedi bezmiş bir şekilde. "Lütfen gereksiz açıklamalarla zekâma hakaret etme. Ve beni aldatma olayına bulaştırma. Utangaç Boston gelinine dönene kadar geçici eğlencen olmayacağım."

Utanmış görünme lütfüne sahipti, suçüstü yakalanmış bir erkeğin kitaplardaki en eski taktikle olaydan sıyrılmaya çalışması.. "Sana hiçbir zaman hakaret etmek ya da şerefini tehlikeye atmak istemedim Chantal. Gerçekten son zamanlarda evlilik veya Jennifer hakkında pek bir şey düşünmüyordum. Dün gece kesinlikle düşünmüyordum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Pişmanlıkla başını eğip çabucak kaldırdı. "Hayır, inanmanı beklemiyorum. Ama gerçek bu."

"Bu ikimiz için de iyi değil, değil mi?"

"Hayır." diye kabul etti. "Özellikle de benim için.

"İkimizde hatalıydık. Ben de kadını düşünmüyordum Scout." sessizce itiraf etti.

Adamın kafası kalktı ve bakışları tekrar kilitlendi. Mutfağı ağır bir sessizlik doldurdu ama köy uyanmaya başlıyordu. Tepenin aşağısından sıradan günlük faaliyetlerin sesi geliyordu. Bu bildik sesler sapa ve uzak gibi geliyordu; arzu ve suçluluk sisinin içindeki Chantal ve Scout'un dikkatini çekmiyordu.

Bir anda Johnny'nin karnı yüksek bir sesle guruldadı. Aceleyle, Chantal tiz bir sesle ona Fransızca bir şeyler söyledikten ve sessizce Scout'a sorup iznini aldıktan sonra kahvaltı hazırlamak için çıktı.

"Yaptığım diğer her şeye rağmen seni düğününden alıkoymayacaktım." dedi Scout'a. "Bu yüzden mümkün olduğunca yakın zamanda işe başlanmalı. Tabi ki seninle aynı yatağı paylaşmayacağımı artık bildiğin için köprümüzü yapmayı reddetmeyeceksen."

"Yapacağım dedim ve yapacağım." dedi sert bir şekilde.

Rahatlamış olduğunu ondan gizlese de göğsünün içindeki korku düğümü çözülmeye başladı. "Şimdi bazı tasarılarını bana göstermeye hazır mısın?"

"Göstermeden önce gerçeği bilmek istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Kayıklar."

"Kayıklar?"

"Bu sabah kumsalda otururken deniz yoluyla bir kaçış planladım. Ufukta bayrak sallayarak durabileceğim bir gemi görmedim."

"Gemi yolu adanın diğer tarafından geçiyor."

"O kadarım ben de düşündüm," diye homurdandı. "Ne sorduğumu sonunda anladığı zaman Johnny o kadar üzüldü ki zorlayacak cesaretim olmadı."

"Köyün balık tutmak için kullanılan sayısız kayığı var. Senden saklandılar ama bizim değil daha

çok senin iyiliğin için. Aptalca bir şey deneyebileceğinden korktum." Kadına hoşnutsuzlukla baktı ama hiç bir şey söylemedi.

"Bu küçük kayıklar nadiren adanın diğer tarafına götürülür, çünkü orasıyla burası arasındaki akıntı çok tehlikeli. En usta kayıkçılar bile bunu bir meydan okuma olarak görürler. Bir kişi bunu tek başına yapamaz. Bu motorlu tekne gerektirir ve o da bizde yok,"

"Bu inşaat malzemelerini buraya nasıl getirdin? Balıkçı kanosuyla değil."

"Rıhtımda duran küçük bir yük gemisini ödünç aldık."

"Ödünç mü? Nereden... boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Yani donanma onu kullanmıyordu ve tam bulduğumuz yere geri bıraktık."

Adam kafasını sallayarak kıkırdadı. "Doğruyu söylüyor olmalısın. Kim böyle bir hikaye uydurur ki?" Kadının suratını uzun uzun inceledi, adamın ifadesi kuşku ve hayranlık karışımıydı. "Oturun Doktor duPont."

Kısa bir tereddütten sonra adamın karşısındaki sandalyeye tekrar oturdu. Adamın kaşlarının arasındaki kırışıkların kötü haberlerin işareti olduğundan korktu ama duymak için bekledi.

"Bu hoşuna gitmeyecek Chantal." Ellerini tıraşsız yüzünde gezdirerek mırıldandı, "Yaklaşan düşüğümün hakkında konuşmamızı takiben söyleyeceğim için Tanrı bilir ne sanacaksın. İnan bana Chantal bu seçeneği planladığımda, bu aklıma bile gelmemiştir," "Seçenek?"

"Hemen sonuca varma," dedi kuşkusunu hissederek. Şortunun ceplerini karıştırdı ve üstünü çaprazlayan buruşuklardan birkaç kez katlanmış olduğu anlaşılan, birkaç defter sayfası çıkarttı. "Vadinin bir tarafından öbür tarafına geçmek için kullanışlı bir yol buldum. En azından teoride işe yarıyor."

"O zaman neden hoşuma gitmeyeceğini düşündün?"

"Çünkü bazı anlaşmalar yapmayı gerektiriyor. Öğrendiğim kadarıyla anlaşmak senin iyi olduğun bir şey değil."

Ellerini masanın üstünde kenetledi, "Fikrin ne? Sandığın kadar katı kurallı değilim."

"Tamam." Sayfaları masaya yaydı, Chantal adamın ellerinin ne kadar güçlü görüldüğün fark etti. Bronzlaşmış. Üstüne güneşten rengi açılmış kahverengi tüyler serpilmiş. Uçları nasır tutmuş çalışan adam elleri, kare, keskin olmayan ve temiz tırnaklar...

İstemedi aklı o ellerin teninin üzerinde hareket etmesinin, vücudunu okşamasının, avuçlarına uyması için onu şekillendirmesinin, kalbinin duracağını düşündürecek kadar cinsel zevk vermek için parmak uçlarını kullanışının anılarına gitti.

Adam Boston'a ve Jennifer'ına döndüğünde fırsatı varken onunla sevişmediğine pişman olacak mıydı?

"— zorluk olmadan." ""

"Affedersin," dedi dikkatini tekrar adama yönelterek, "ne diyordun?" Adam garip bir şekilde baktı. Kadın kendini savunarak azarladı, "Bunu hiçbir şeye benzetemiyorum."

Adamın kabaca yaptığı çizimlere sabırsızlıkla baktı.

"O zaman hemen buraya gel böylece çizimleri benim baktığım açıdan görebilirsin."

Adamın önerdiği gibi sandalyesini masanın etrafından çekip adamınkinin yakınma yerleştirdi. Oturduğunda bacağı adamınkine sürttü ama teması fark etmemiş gibi davranmaya çabaladı.

"Bütün bu küçük çizikler ne?" diye sordu adamın kâğıdın üstüne çizdiği bir sürü kalem izini göstererek.

"Sen açık bir şekilde hayal kurarken söylediğim gibi, esrar sarmaya başlamadığın ve az önce yaptığın gibi yakmadığın sürece bir köprü yapmak imkânsız."

"Ne? Dün sehpa köprüden ve kemerlerden ve—"

"Bekle bir dakika. Açıklamama izin ver, olur mu?" Kadın sustu. Adam derin bir nefes aldı ve de-

vam etti. "Asma köprü yapacağım ama eskisiyle aynı bölgede olmayacak. Daha alçakta, vadinin incelerek v şeklini aldığı şurada olacak." dedi kadının dere olduğu konusunda doğru bir tahminde bulunduğu kıvrımlı çizginin bir santim altını işaret ederek. "Buradan itibaren, ee, otuz kırk fit olacaktır."

"Anlamadım. İnsanlar buraya nasıl inecek?"

"Kısa çizgiler onun için. Vadiye inen bir seri beton basamağı temsil ediyorlar."

"Köprüye inen basamaklar," derin bir şekilde sesli düşündü. "Yapılması daha kolay, o kadar çok malzeme gerektirmeyecek daha kısa bir köprü."

"Ya da o kadar fazla insan gücü..."

"Ya da o kadar fazla zaman..." Kadının manalı bakışları tekrar taslaklara inmeden adamın bakışlarıyla çarpıştı. "Bu basamaklar ne kadar dik olacak?"

"Doğrudan aşağı inselerdi çok dik olurlardı. Bu yüzden zikzak yaptım. Vadinin kendisine yakın bir diklikte olmayacak. Muhtemelen ormanın basamakları kaplamaması için sürekli çalışan işçiler gerektirecek."

"Bu problem olmaz. Anlaşmalardan bahsetmiştin."

Adam kafasını kaşıdı. "Bir husus, ortalama bir yayanın vadiden karşıya geçmesi bir önceki köprüde olduğundan daha çok vakit alacak. Ayrıca bir aerobik egzersiz olacak."

"Ama eski köprüyü geçmekten daha güvenli olacak."

"Bir şey için başka bir şeyden vazgeçecekleri kesin."

"Başka ne var?" diye sordu kadın.

"Gücü olmayan kimse karşıya geçemez."

"Gücü olmayan kimse bizim köprümüzü de geçemiyor."

"Eski köprüünüz." Kadına baktı ve gülümsedi.

"Eski köprüümüz," diye hafifçe tekrarladı, sonra adamın planının bir kusurunu daha belirtti, "ve köy hala motorlu taşıtlarla erişilemez olacak."

Kalemini fırlattı ve derin bir nefes verdi. En büyük güçlük bu Chantal. Gecenin çoğunu, elimdeki sınırlı kaynaklarla kullanışlı bir köprü yapmanın yolunu bulmaya çalışarak geçirdim. Ole bir yol yok işte. Üzgünüm mucizeler yaratamam. Bu geniş vadinin üstüne kepler, vinçler, modern aletler, tecrübeli mühendislerden oluşan bir ekiple aylar süren ağır bir çalışma olmadan köprü kuramam.

Köyündeki adamlar istekli olabilirler ama kalifiye işçi değiller. Bu bir aşağılama değil. Bu bir gerçek. Sanırım vadinin alt tarafına beton sütunlarla ve çelik kablolarla desteklenmiş asma bir yaya geçidi yapabilirim, ama yapabileceğimin en iyisi bu."

Kadın adamın suratına ve samimi yüz ifadesine dikkatle baktı. Açıktan açığa dürüst görünüyordu, Yalandan bir iz bile yoktu. Hatta kadına daha iyi bir teklif sunamadığı için gerçekten üzgün görünüyordu.

"Senden tek istediğim yapabileceğinin en iyisiydi Scout."

Kadına yavaşça gülümsedi. "Yani bu plan üzerinden devam etmemi istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve gömleğinin kollarını sıvadı. "Tam anlamıyla. Nereden başlıyoruz?"

Adam güçlkle ve yavaşça sandalyesinden kalktı. El yapımı değneğin sapına koltuk altını yerleştirerek şöyle dedi: "Askerleri bir araya topla prenses. Başkomutanın onlara bir konuşma yapmak üzere."

* * *

"Ne zaman gözlük takmaya başladın?"

Oturma odasının karşı tarafından Scout bir süredir Chantal'ı izlemekteydi. Oda, sadece sehparın

üzerine yerleştirilmiş gaz lambalarıyla aydınlanmıştı. Lambalar kadının yoğun bir şekilde konsantre olmuş suratına gölgeler fırlatıyordu. Önündeki alçak masanın üstüne dizilmiş birkaç lav taşı vardı ve bir defter üzerine notlar alıyordu.

Bakışlarını yukarı kaldırarak, gözlüğünün camlarının arkasından adama dikkatle baktı. "Liseden beri. Sadece okurken."

"Hmm... Ne üstünde çalışıyorsun?"

"Voix de Tonerre hakkında bilgiler."

"Ne için?"

Adama cevap vermedi. Onun yerine, gözlüklerini başının üstüne koydu ve adama endişeyle baktı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Neden yatmıyorsun?"

"Kafamda çok fazla şey var." Kadın bir ayağını altına sıkıştırmış oturuyordu. O an defteri kenara koydu, koltuğu bıraktı ve çıplak ayakları döşemede ses çıkarmadan adama doğru yürüdü. "Babam mükemmel boyun masajı yaptığını söyler. Belki gevşemene yardımcı olur."

"Kulağa harika geliyor." Adamın sandalyesinin arkasına geçti ve boynuna, omuzlarına hünerli ellerle masaj yapmaya başladı. Müthiş hissettiriyordu ama Scout bunun onu gevşeteceğine inanmadı. Chantal'ın etrafında hiçbir zaman gevşemiş hissetmemişti.

Kutlamanın ve kumsaldaki yarım kalan sevişmelerinin gecesinin üstünden neredeyse bir hafta geçmişti. Adam hala gergin ve huzursuzdu. Bir türlü indiremediği ateşi var gibiydi. Birkaç saatte bir aspirin yutuyordu ama ateş direniyordu,

"Son birkaç gündür buraya geldiğim ilk zamanlardan daha sıcak, değil mi?"

"Yanardağ yüzünden," diye açıkladı gerilmiş kasları parmaklarının arasında sıkarken, "Bugünkü iki patlama havayı ısıttı."

Chantal'a bakmakta öyle. Her sabah sade bir gömlek ve şort giyip inşaat ekibine katıldı. Ama göğüsleri gömleğinden çok güzel görünüyordu ve çıplak bacaklarının şorttan görünüşüyse adamı Voix de Tonerre'in olduğu kadar patlamaya yakın tutuyordu. Kaba botlar ve kalın çoraplar giydiğinde bile bacakları zarif görünüyordu..

Yüzünü güneşten korumak için sürekli geniş kenarlı, yıpranmış hasır şapkayı takıyordu. Çirkin bir şapkaydı ama adam şapka hakkında kadınla dalga geçtiğinde garip bir şekilde tepki veriyor ve rencide edici bir şey olarak görüyordu. Adam, şapkanın kadın için manevi bir değer taşıdığını anladı. Her şeye rağmen, bu lanet şeyi sevmeye başlamıştı ve çoğunlukla kendini, dik vadinin kenarlarında dizilmiş işçilerin arasında onu ararken buluyordu.

Akşamlar sakindi. Evin gölgelenmiş odalarını paylaştılar. İlk birkaç gün her odaya girdiğinde veya odadan çıkarken olmayan elektrik düğmesine uzandı. Artık elektrik olmadığını pek fark etmiyordu bile. George'un ofisinde pilli bir radyo vardı. Akşam yemeğinden sonra yarım saattir haberleri dinlemek için yeni bir radyo istasyonunu dinliyorlardı ama dünyada olanların adadaki köy için çok az önemi vardı ya da hiç yoktu.

Garip bir şekilde Scout televizyonunu, video oynatıcısını veya diğer karmaşık elektronik oyuncaklarından hiç birini özlememişti. Gecelerini Du-Pontlar'ın geniş kişisel kütüphanesindeki kitapları okuyarak veya sadece, ona Yunanca gibi görünen jeoloji grafikleri üzerinde çalışan Chantal'ı izleyerek geçirmekten memnundu.

Fotoğraflar ayrı bir gizemdi.

İnşaatin ikinci gününde, köylüler plajdaki saklama yerlerinden inşaat alanına malzemeleri taşıırken Scout Chantal'ın vadinin diğer tarafında iyice saklı bir patikayı çıktığını fark etti.

"Nereye gidiyor bu?" diye sordu Johnny'e cevap beklemeyerek.

Cevap vermesini ummuyordu ama ormanın ağaçlıkları arasında kaybolmadan önce Chantalı fark eden çocuk konuşmaya başladı. "Ne? Yavaş ol, yavaş ol." dedi Scout çocuğun Fransızcasını anlamaya çalışarak.

"Photographie."

"Photographie? Fotoğraf? Fotoğraf mı çekiyor?"

"Qui, qui," dedi heyecanla, ne demek istediğini anlatmanın mutluluğuyla. Fotoğraf makinesinden bakıp, fotoğraf çeker gibi hareketler yaptı.

"Fotoğraflar," diye mırıldandı Scout kafasını şaşkınlıkla sallayarak. "Neyin fotoğrafı?"

Chantal birkaç saat sonra geri döndü. Scout kadını Andre'ye banyo edilmemiş bir kutu film verirken gördü. Adam kadının verdiği talimatları dinledi sonra kayboldu.

"Kimin kamerası?" diye sordu evden içeri girerken boynundan kamerayı çıkartmakta olan kadını şaşırtarak.

"Benim... benim babamın."

Koltuk değneği yerde sert bir ses çıkardı. Kamerayı aldı ve değerini ölçer gibi bir o yana bir bu yana çevirerek inceledi. "Oldukça modern."

"Çok karışık, evet,"

"Kamerayla birlikte neredeydin?"

"Dağ eteklerindeydim,"

"Babam görmek için mi?" "Evet."

"Onun fotoğraflarını çekmek için mi?" Suratı, bunun ona yöneltilmiş en aptalca soru olduğunu belirtir bir ifade aldı. "Tamam, pes ediyorum. Neyin fotoğraflarını çekiyordun?"

"Yanardağın."

"Haa, yani Andre'yi fotoğrafları banyo ettirmesi için gönderdin."

"Ne var bunda?"

"Hiç. Sadece merak ettim. George nasıl?"

"Aynı."

"Yukarıda ne yapıyor? Aşağıda neler olup bittiği hakkında en azından biraz meraklanmıyor mu? Köprü sorununu nasıl çözdüğümüzü bilmek istemiyor mu? Ne zaman onunla tanışma şerefine erişeceğim?"

Kadın şapkasını çıkarmış kendini yellemek için kullanıyordu. "Aldığım gibi fotoğrafları sana göstereceğim. Bence çok ilginç bulacaksın. Ama şimdi bana izin vermen gerekiyor. Çok sıcakladım ve yıkanmak istiyorum."

Adama sıcakladığını söylemesi gerekmiyordu. Çoktan fark etmişti. Ter gömleğinin vücuduna yapışmasına neden olmuştu. Bir damla yavaş yavaş boğazından aşağı iniyordu. O damlayı diliyle yakalamak istedi. Göğüslerinin koyu uçları, gömleğinin dış ceplerinin altından anlaşılıyordu. Scout gözlerini kadının göğsünden uzak tutmak için çok zor zamanlar geçirmişti.

Babası ve fotoğraf konusu ertelenmişti. O ana kadar bunları tekrar düşünmemişti. "Fotoğraflar çıktı mı?" Kadının ellerinin omzunda durakladığını hissetti. "Bir önceki gün çektiğin fotoğraflar."

"Ah evet, çok güzel çıktılar. Görmek ister misin?"

"Başka bir zaman. Yaptığın şeyi yapmayı bırakma. Hiç bırakma."

Hafifçe gülerek, bir elinin parmaklarını kafatasına masaj yapmak için boynundan yukarı, saçlarının arasına kaydırırken diğer elini de adamın alnına götürdü. Adam hoşnutlukla kısık bir ses çıkardı. "George'un boyun masajlarını şiddetle önermesi garip değil. Çok iyi geliyor." Kadın adamın boynuna ve kafatasına masaj yapmaya devam etti. "O dışarıdayken evini bir adamla paylaşmanın hakkında senin *peder* ne düşünüyor?"

"Her şeyden önce o bir Fransız."

"Patrick'le olan ilişkin hakkında ne düşünmüştü?"

Kadın omuz silkti. "Bir baba kızının aşk ilişkileri hakkında genelde ne hisseder? Duyguları karışmıştı."

"Yani ona her şeyi anlattın, ayrılma sebebini bile?" Kadına yüz yüze hitap etmek için kafasını geri doğru eğdi. Kafası kadının karnına dayandı. Bu sorusu kadının rahatsız olmasına neden oldu. Bunu kadının gözlerinde görebiliyordu.

"Hayır, ona bundan bahsetmedim.""Patrick'in bu kadar kolay kurtulmasına izin vermenin nedeni babandı değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Ah evet anladın." Kadın ellerini çekeceği zaman adam onları yakaladı. "Babanın annenle evlendiğinde, ailesinden ve arkadaşlarından hatta ülkesinden yabancılaşması ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu gördün. Bunun iyi kalpli eski Patrick bebeğine olmasını istemedin."

Scout hiç tanışmadığı bu California'lıya karşı yoğun bir nefret hissetti. Adamı hafif eğik omuzları, yumuşak, ince, toz pembe elleriyle kadınsı ve ukala olarak gözünce canlandırmıştı, Patrick'in ellerinin bir âşık dokunuşuyla Chantal'ın teninde gezindiğini düşündüğü her an, bir şeye vurmak istiyordu. Sertçe.

Kıskançlığın her türünü hep aşırı derecede salakça bulmuştu. Hiç tanımadığı bir adama kıskançlık duymak çok saçmaydı. Ama kıskançlık canavarı boğazından yakalamıştı ve onu boğuyordu.

"Patrick'in benimle olmaya mecbur hissetmesini istemedim o yüzden yaygara çıkarmadan nişanı atmasına izin verdim." Sesi gururluydu. "Bu konu hakkında kendi kararımı verdim. Bir şey istediğim gibi olmadığında veya bir şey benden alındığında öfke nöbetlerine kapılmam. Ben olgun bir kadınam."

Adamın gözleri kadının üzüntüyle kalkıp inen göğüs hizasındaydı. "Fark ettim."

Adam şortunun altından iri ve güçlü görünüyordu. Hiç nefes almadan, sürekli oldukça sert olmak adamın sinirlerini bozmaya ve onu asabi yapmaya başlamıştı. Vücudunun Chantal'a karşı verdiği biyolojik tepkileri, Patrick'e duyduğu çocukça kıskançlıktan daha fazla kontrol edemiyordu. Bu asabiyet o an küçümseyerek konuşmasına yol açtı.

"Beni delirtmek hoşuna gidiyor değil mi?"

"Bu konuyu çok can sıkıcı buluyorum Scout. Kolumu bırak."

Bıraktı ama sandalyesinden kalktı ve kadın yatak odasına giderken topallayarak peşinden gitti. Fransız tasarımı ve evdeki bütün mobilyalardan daha kadınsı olan makyaj masasına gitti. Bu masa hakkında adam ilk yorum yaptığında, George'un onu Lili için Fransa'dan gemiyle getirttiğini söylemişti. Annesi ölünce Chantal'a miras kalmıştı.

Oda mumlarla aydınlatılmıştı. Mumlar sıcak bir parlaklık, sesinde eksik olan bir sıcaklık yayıyordu. "Şimdi yatmak istiyorum."

"Ben de öyle."

"Scout lütfen bu konuda anlaşıp rahata ermiştik sanıyordum."

"Rahat?" Dalga geçer gibi güldü. "*Rahat* şu anki fiziksel durumumu pek tasvir etmiyor." Sol bacağına üstündeki baskıyı almasına yardım etsin diye ellerini eşğin iki yanına dayadı. "Karşı çıkmalarına aldırmasam, yanına gelip seni öpmeye başlasam ne yapardın?"

"Öyle bir şey yapmazdın?"

"O kadar emin olma." Sesindeki kötü niyetli ifade adamı bile şaşırtmıştı ama siniri o kadar bozdu ki kendini mazur gördü. Ona dokunmamıştı ama ona dokunmamın nasıl hissettirdiğini unutmamıştı. Onu her zamankinden çok istiyordu.

Güzelliğiyle adamı kandıran Jennifer, her geçen gün daha bulanık bir anıya dönüşüyordu. Partiler, davetler düzenliyor olmalıydı, Tanrı bilir düğünleri için ne hazırlıklar için deydi. Berbat bir

insan ve büyük bir eziyet olabilirdi ama nişanlısının, geceleri bir kadının hayalini kurmadan duramadığı için kendi terinden bir göl içinde bir sağa bir sola dönerek, başka bir kadını bütün hücreleriyle arzulamasını hak etmiyordu.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu Chantal'la mı alakalıydı? Yoksa içinde bulundukları durumla mı? Kadın, sadece ortam çekici olduğu ve o da ortamın merkezinde bulunduğu için mi çekiciydi?

Bir uykusuz gece daha, kafasından atmadan önce bir buçuk saniye bu akla uydurma çabasıyla meşgul oldu. Eğer Chantal duPont dünyanın başka herhangi bir yerinde karşısına çıkmış olsaydı adamın üstünde aynı aptallaştırıcı etkiyi yapmış olacaktı.

Adam neredeyse kırk yaşındaydı. Aşk hayatı efsanevi değildi ama doğru karşılaştırmalar yapacak kadar çok kadınla ilişkisi olmuştu. Daha önce yaşadığı hiçbir şey bu kadına karşı duyduğu yiyip bitiren, ter içinde bırakan, çıldırtıcı arzu ile kıyaslanamazdı.

Bu şehvetten daha fazlasıydı. Kadının vücudunun içini istiyordu, evet ama ayrıca aklının içini de istiyordu. Tanıdığı en merak uyandırıcı kişiydi. Yansıttığı aklı ve ruhu derinlemesine anlayana kadar bu mavi gözlerin arkasına geçmek istiyordu.

Kadını izlerken o an, bu muhteşem gözlerde bir endişe kıvılcımı gördü. Sessizce küfrederek, kollarım rahat bıraktı. Kollan iki yanma düştü. "Seni öpmeye başlamazdım," dedi boğuk bir sesle, "Zehirli iğne, büyük bir bıçak veya balıkçı mızrağıyla öldürülmek istemem."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bekçi köpeğin Andre. Her gece bu evde seninle olmama deli gibi kızıyor. Eğer karanlıkta bir palmyenin altına kamp kurmuş senin yardım çılgınlıklarını bekliyor olsaydı hiç şaşırırmazdım."

Adamın varsayımını hafifçe kafasını sallayarak red etti. "İş içinde senin emirlerine uyuyor."

"Kızgın bir halde. Söyleneni, sadece sen ondan istediğin ve köy için iyi bir şey yaptığımı bildiği için yapıyor. Benden emir almaktan hoşlanmıyor. Öncesini düşünüyorum da, hiçbir zaman hoşlanmadı. Mercan Kayalıkları içinde bile kötü elektrik alıyordum. Ve şimdi," diye ekledi, "neden olduğunu biliyorum. En başından beni senin sevgin için bir rakip, bir tehdit olarak gördü."

"Bu çok saçma."

"Bunu Andre'ye anlat. Senin kendinin olarak görüyor ve beni boğma fırsatını memnuniyetle kullanır. Sınırı aşsam, beni öldürür sonra sorgulardı."

Kadın ruhunun ta kendisiydi yumuşak ama güçlü, açık sözlü ama gizemli, basit ama karmaşık, zarif ama seksi.

Adamın için için yanan bakışları kadını kendine getirdi. Adam kadının yutkunduğunu ve gergin bir şekilde dudaklarını ıslattığını gördü. Kadının sesi gölgelerin içinden adama kısık ve kararsız geldi. "Ne?"

"Hiç," diye cevapladı adam gitmek için arkasını dönerken. "Sadece uğruna ölmeye değer olabileceğini düşünüyordum."

OH

Chantal Scout'u tepeden kumsala öfkeyle inerken fark etti. Uzaktan bile, Scout'un sinirden yarıdağın tepesi gibi tüttüğünü anlayabiliyordu, tek fark Scout'un yakın bir zamanda patlayacak olmasıydı.

Adamın iş için giydiği botları, kadının dizlerine kum fırlatarak tam önünde aniden durdu. "Lanet olsun neler oluyor?"

Kadın şapkasının kenarlarının altından masum bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Scout. Bize katılmana çok sevindim. Biraz yüzsene."

"Yüzmek mi?" duyduğuna inanamayarak kekeledi. "Benim yukarda bu insanlar için canım çıkıyor ama onlar burada, plajda eğlenip, çiçek diziıyorlar," diye bağırdı çiçekten bir kolyeyi tekmeleyerek "ve izin günü kullanıyorlar." Ögle arasının kesinlikle uzadığını fark etmeye başladım, ama anlayışlı bir amir olarak ve bu cehennem sıcaklığını göz önünde bulundurarak kendi kendime dedim ki hey, fazladan birkaç dakikayı adamlara çok görme. Ama sonra öğle yemeğinden sonra gelen işçiler tek tek kaybolmaya başladılar. Bunu fark ettiğimde, herhangi bir iş yapan tek kişi bendim."

"Öyleyse bize katılmanın zamanı gelmiş değil mi? Şu gölgeye otur ve biraz serinle sonra—"

"Oturmak istemiyorum Chantal, Serinlemek istemiyorum. Köprüyü neredeyse bitirdik. Birkaç basamak dışında bütün basamaklar yapıldı. Bu şeyin sonlandığını görmek üzereyiz."

"O zaman bir öğlen çalışmamak sorun yaratmaz." Hazır cevaplılığı adamı sinirinin sınırlarını zorladı. Sıkıttığı yumruklarını yukarı kaldırdı ve açık açık küfrederek şakaklarına vurdu. "Kendini sadece daha çok sıcaklatıyorsun," dedi mantıklı bir şekilde. "Sen de rahatlayabilirsin çünkü kimse yarın sabaha kadar işe dönmeyecek. Bugün tatil ilan edildi."

"Kimin tarafından? Senin mi? Benim yetkimin yerini senin yetkin mi aldı?"

Sonunda kadını sinirlendirdi. Çapraz yaptığı bacaklarını düzelterip ayağa kalktı. Kumlu, çıplak ayak parmakları adamın kaba botlarının karşısında yerini aldı. İnce bikinisi savaş için pek uygun değildi ama kadının gözleri saldırganlıkla parladı.

"Konu bu insanların mutluluk ve rahatlığı olduğunda, evet, benim yetkim seninkinin yerini alır. Köyün liderlerinininki de öyle... Yüksek konsey bana, işçilerin yorulduğundan ve bir gün izne ihtiyaçları olduğundan yakındı. Senin çalıştığın gibi uzun saatler çalışmaya alışık değiller."

"Aslında ben de yukarıda pek eğlenmiyorum biliyorsun."

"Lütfen sesini yükseltme Scout. Onları üzeceksin."

"Onları üzme mi?" diye tekrar etti öfkeli, kısık bir sesle. "Onları üzüyorsam bile hiç umurumda değil." İşaret parmağıyla kendi göğsüne dokundu. "Son güne kadar bu işi yetiştirebilmem için, çalışma gününün her saati bütün işçilerin çalışmasına ihtiyacım var. Geçen gün kümeden kaçan şu tavukları aramak için yaşadığımız gibi yeteri kadar gecikme yaşadık. Tavukları toparlamak saatler aldı ve herkes bu oyuna katıldı. Ve bir de kötü ruha sahip olduğu düşünülen jeneratör olayı. var. Bir jeneratörün davası için tartışırken ne kadar gülünç hissettiğimi düşünebiliyor musun? Bu gayri resmi mahkeme yarım gün aldı."

Son noktayı koymak için kadının yakınına eğildi böylece kadm geriye doğru eğilmezse adama yapışacağı duruma geldi. "Uzun çalışma saatlerine alışık olmayabilirler, ama ben de sadece canları öyle istediği için işi yarım bırakarak yürüyüp giden işçilere alışık değilim."

"Burası Amerika değil." "Şaka yapıyorsun/" dedi tuhaf bir biçimde.

Sakin kalmaya kararlı olan Chantal, sıkı bir şekilde kontrollü bir sesle konuştu. "Onlar son mühletlere göre yaşamıyorlar. Gecikmelerle ilgilenmiyorlar. Onlar adalılar. Yarın bugünkünün ta-

mamen aynısı olacak. Ortalama bir Amerikan erkeğinin aksine başarı hırsıyla yanıp tutuşmuyorlar. Sadece ihtiyacı olan şeyler için çalışıyorlar.

"Şahsen bence bu mükemmel bir yaşam tarzı. Ve üzgünüm Scout ama bu adada olduğun sürece sen de bu tarza uygun hareket etmek zorunda kalacaksın."

Adam ağzının içinden yanağını ısınyordu, bu öfkesinin sadece bir belirtisiydi. Saçı ıslanmış bir halde alnına yapışmıştı. Ter kirli suratında çizgiler yapmıştı. Düğmeleri iliklenmemiş gömleği vücuduna yapışmıştı. Yukarı kalkmış göğsündeki kıllar kıvrıcık ve terden ıslaktı.

Nefis görünüyordu.

Adam öğle güneşine karşı gözlerini kısıtışından, kadın adamın kaşları altında çizikten başka bir şey göremiyordu. Adam sinirliydi, bunu anlayabiliyordu, ama boyun eğmeyi red ederek adamın kısık gözlerine kararlı bir şekilde gözlerini dikip baktı. Köyün erkekleri hak ettikleri bir izni almışlardı. Sözünden dönüp onları işe dönmeye zorlamaya çıktı. Scout bunu sadece anlamak zorundaydı. Anlamak onu aşıyorsa, sadece buna katlanmak zorundaydı. Adam bir anda kolunu kaldırdı. Chantal adamın kendisine vuracağını düşünerek irkildi. Yaptığı tek şey kol saatine bakmaktı. "Tamam, makul olacağım." dedi. "Saat şu anda bir. Günün en sıcak zamanının geçmesini bekleyebilirler. Ama saat dörtte oyun zamanı sona erer. O saat geldiğinde herkesin işe hazır olmasını istiyorum. Hava kararmadan birkaç saat daha çalışacağız."

"Onlardan bu akşam çalışmalarını bekleyemezsin." diye haykırdı.

"Lanet olsun, beklerim. Yapacak bir işim var ve bittiğini görmek istiyorum."

"Acelen ne? Nişanlın için mi?"

"Her şeyden önce."

Kadının gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. Adam onu ağız dalaşma zorlamıştı. Kadın da karşılığında onu kışkırtmıştı. Adamın yerinde cevabı canını acıtmıştı ama bunun onu asıl meseleden saptırmasına izin veremezdi. "Bugün işe dönmeyecekler, nokta."

Elini büktü ve bileğini kadının suratının o kadar yakınına soktu ki burnu neredeyse saate dokundu ve camına çarptı. "Saat dörtte Chantal. Bir saniye bile daha geç değil."

Kadın düşünmeden hareket etti. İnsan gözünün takip edemeyeceği bir süratle, esnek saat kayışını adamın bileğinden kaydırıp ve en yakındaki kayaya çarpacak şekilde denize fırlattı.

"Artık saniyeleri saymakta zorlanacaksınız Bay Ritland."

Scout yükselip tekrar geri çekilen dalgaya ağzı açık bakakaldı. "O bir Rolex'ti!"

"Bu köyde çiçekten yapılmış bir kolyeden daha az değeri var ve ona yakın derecede hoş bile değil."

Bir adım daha atabilseydi, atmış olurdu. Zaten burun buruna durdukları için, sonunda kadına temas edecek kadar vücudunu kadınınkine eğmekle yetindi. Sıkıştığı dişleri arasından şöyle dedi: "Şimdi seni boğacağım."

Chantal başını geri attı ve tehdit ettiği şeyi yapması için kışkırtarak, boynunu meydan okurcasına adama sunarak uzattı. Düelloyu kabul eden adam, ellerini kadının boynunun altına doğru kaldırdı. Parmakları kadının boynunu çevreledi. Başparmağı kadının hararetle çarpan nabzına bastırdı.

Uzun dakikalar birbirlerinin gözlerine baktılar. Sonra adam gözlerini kadının ağzına odaklanmak için indirdi. Kadının dudakları istemsizce karşılık vererek, sessiz bir cazibeyle aralandı.

Adamın göğsünün derinliklerinde kısık bir inleme oluştu ve küfür olarak dışarı çıktı. Kadını kendine çekmek veya uzağa itmek arasında tereddüde düştü sonra itmekte karar kıldı. Sadık bir şekilde adamın yanına koşan Johnny'e iyice yüklenerek, kumsaldan aşağı hızla yürüdü. Chantal nefesi kesilmiş ve tedirgin bir şekilde gözden kaybolana kadar adamı izledi.

"Chantal?"

Andre'nin kadının dikkatini çekmeye çalışarak birkaç defadır adını söylemekte olduğunu farketti.

"Affedersin. Ne oldu?"

"Seni incitti mi?"

"A hayır, hayır." Aceleyle adamı inandırmaya çalıştı. "Neden herkesin izin kullandığını anlamadı. Ona açıklamak zorunda kaldım."

Adamın gözleri, Scout'un gittiği yöne bakarken şüphe ve düşmanlık doluydu. "Boşver onu Andre. Günün tadını çıkar "

Margot'un da içlerinde bulunduğu gençlerden oluşan bir guruba geri döndü. Sonunda, Scout'la yaşadığı münakaşanın bir sonucu olan dizlerindeki bitkinliğe dayanamayarak kendini kumlara bıraktı. Bir palmiye'nin gövdesine dayanarak, gözlerini kapattı ve kalp atışlarıyla nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Adama karşı koymak gittikçe daha zor bir hal alıyordu. Akşamları adamın, içine işleyen bakışlarını üstünde gördüğünde, vücudunun onu zorladığı şekilde adama karşılık vermek istiyordu. Ona bir kadın olarak yaklaşmak, onu mutlu etmek ve adamın içini kemirdiğini bildiği açlığı gidermek istiyordu, istiyordu ama yapamıyordu.

Gururu buna izin vermezdi. Adam onun için mükemmel eş olacak Jennifer'a döndüğünde, kullanılmış, kenara atılmış ve arkada bırakılmış olmayacaktı.

Adalıların sadakat ve korumasına sahipti. Eğer gerekli olursa, kadın Scout'un şehvetine karşı koydu. Ama onu asıl korkutan kendisinin Scout'a karşı duyduğu şehvetti. Vicdanı ona çok az bir koruma sağlıyordu.

"Daha ne kadar uzakta?" Scout bir patikanın üstünde, zaten sıırıslıkm olmuş bir mendille yüzün silmek için durakladı. "Kilometrelerce?"

Johnny şaşkın bir halde gözlerini adama dikip baktı.

"Sıcak gerçekten beni etkiledi sanırım. Söylediğim tek kelimeyi bile anlamayan bir çocukla konuşuyorum. Ama bu, Mercan Kayalıklarının balo salonundan dışarı ada prensesini takip ettiğimden beri başıma gelen her şey kadar mantıklı. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu anlamalıydım Johnny. Bir Tanrıça gibi bakan, hareket eden ve konuşan beyazlar içindeki kadınlara karşı çok dikkatli ol. Er ya da geç cezayı çekersin."

Johnny kararsız bir şekilde gülümsedi.

Scout iç çekti ve tekrar yürümeye başladı. Köyden saatler önce ayrılmışlardı. Chantal ile anlaşamıyorlarsa, ihtiyaçla belki mantıklı bir konuşma yapabilirler diye düşün müştü.

Scout bu Fransız adamın tam bir çatlak olduğunu tahmin ediyordu. Yoksa neden bu insanlığın bildiği her türlü böceğin ve birkaç tane de bilmediği böceğin yaşadığı yabani bitkilerle kaplı dağ eteklerinde kalacaktı? Sıcak dayanılmazdı. Kendi teriyle pişen bir şükran günü hindisi gibi hissetti.Sağında her zaman Voix de Tonerre vardı. Sanki, hâlâ her an aklının köşesinde durması gereken bir tehdit olduğunu hatırlatmak için aralıklı olarak erimiş kayalar ve buhar çıkartıyordu, insan bu iklime tahammül edebilir miydi?

Görünen oydu ki, George duPont edebiliyordu. Scout kimi görmek istediğini Johnny'e anlatabildiğine emindi. Scout duPont'u nerede bulabileceğini sorduğunda çocuk hevesle kafasını sallamış ve vadinin öbür tarafındaki tepeleri işaret etmişti.

"Dağ eteklerinde olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Scout sabırla "ama dağ eteklerinde nerede?" İşaret diliyle anlaşarak Scout yaşlı adama götürülmek istediğini anlattı. Dakikalar sonra köyü terk ettiler. Scout şimdi düşünmeden karar verdiği bu zorlu yolculuğun mantığını sorgulamaya başlıyordu. Yola çıktıklarında ne kadar uzağa gidecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sıcaklamıştı, susamıştı ve yaralı bacağı ağrımaya başlamıştı.

Vadinin uzağındaki zirveye vardıkları anda jeepi fark etti. Ordunun kamuflaj örtüsüyle kaplanmıştı. Kalbi heyecanla çarptı. Kontakta anahtar yoktu ama muhtemelen kısa devre yaptırıp anah-

tırısız çalıştırabilirdi.

Johnny'nin hüznünlü gözlerine ve titreyen alt dudağına bir kez bakması her nasılsa fikrini değıştirdi. Kaçışının yükünü çocuğun üstüne yıkamazdı.

Ayrıca,mköprüyü yarım bırakmayacaktı. Öyle bir şey yapsaydı, işçi sınıfından olan babası tarafından ona aşılana orta batı iş ahlakı, vicdanını bir an bile rahat bırakmazdı.

Zaten, büyük olasılıkla çok zeki ama çok tuhaf olan George duPont u çok merak ediyordu. Corey Reynolds bu Fransızın Voix de Tonerre hakkındaki uzman görüşüne güvenmiş ti. Şirketi bu tatil köyünü yapmak için milyonlar yatırmıştı demek ki volkanoloğun konusunda bilgili olduğunu düşünüyordu.

Jeepi alma isteğine karşı koymasının başka bir nedeni daha vardı. Kadın, köprüyü bitirme konusunda adama güvenmişti. Ona yapacağını söylemişti. Onu öylece ezip geçemezdi. Eğer yapsaydı, kadın, açıkça ona tapan insanlara karşı saygınlığını yitirecekti. Ve tabi ki bir hoşça kal bile demeden kalkıp gidemezdi.

"Kendi çıkarıma göre hareket edemeyecek kadar namusluyum," diye mırıldandı Johnny'e, "hilkat garibesi Scout." Johnny çok ciddi bir şekilde anlaştıklarını belirterek kafasını salladı ve jeepi tam olarak buldukları gibi bıraktıkları zaman rahatlamış göründü.

Şimdi, saatlerce yürümenin ve litrelerce akan terin ardından Johnny bir anda Fransızca bir şeyler konuşarak ve dik bir yokuşun üstünü hareketli bir şekilde işaret ederek ormanın içine daldı.

"Yukarıda mı?" diye sordu Scout üzgün bir halde.

"Harika." Scout derin bir nefes verdi ve dolambaçlı, kayalık patikayı tırmanmaya başladı. Bir ara dinlenmek için durdu. Ellerini ağzının önünde birleştirerek yüksek sesle bağırdı: "George du- Pont?"

Kuşlar rahatlarının bozulmasını çığlıklar atarak protesto ettiler. "Bay duPont. Benim adım Scout Ritland. Bayım, sizi görmek istiyorum. Eminim kızınız size benden bahsetmiştir."

Bekledi. Cevap yok. Yaşlı adam ağır işitiyor olabilirdi. DuPont'un İngilizce bildiğini düşünüyordu ama bundan emin olmadığını fark etti. Bu bilim adamıyla yüz yüze karşılaşmadan önce neden nefesini harcıyordu ki?

Yaralı bacağına dikkat ederek, tepeyi güçlkle çıktı. Johnny, adamın son birkaç bin metre zorlu yolu çıkmasına yardım etti. Düzlüğe vardıklarında adam nefesinin düzelmesini beklerken belini eğdi ve ellerini dizlerinin üstüne koydu.

Ter yüzünden aşağı döküldü, burnunun ucundan aktı, sırlıklam gömleğinin yakasından içeri aktı ve kaşlarında toplandı. Birazı gözünün içine süzölüp gözünü yaktı. Yavaş yavaş kalkarken elinin tersiyle teri sildi, ama onlarda terden kaygan oldukları için pek işe yaramadı.

Gözleri bulanıktı ve sızıyordu. Bu yüzden gördüğü manzaraya başta inanamadı. Birkaç kez gözünü kırptırdı ve şaşkınlıkla başını salladı.

Onlardan, tepenin üstünde Güney Pasifik

manzarasına yukarıdan bakan iki tane vardı. Her biri çiçeklerle örtölmüş ve küçük beyaz bir haçla işaretlenmişti.

Mezarlar.

Chantal küçük çocuğun başını okşadı ve birkaç gün yarasını ıslatmamasını söyledi. Kumsalda oynarken sivri bir kayanın üstüne düşmüş ve bacağını sıyırmıştı. Derin çizdiği tedavi etmesi için çağırılmıştı sonra da ailenin akşam yemeğine katılması için ısrar edilmişti. Bu minnettarlıklarını gösteriş şekilleri, geri çeviremeyeceği bir davetti. Ama bütün yemek boyunca aklı Scout'ta ve onun nerede olduğundaydı. Birlikte kumsalı terk ettiklerinden beri ne onu ne de Johnny'i görmüştü. Eve döndüğünde adamı evde, somurturken bulacağını sanıyordu. Ekibi onu terk etmiş olsa bile onu

inatla köprü üstünde çalışıyor bulsaydı şaşırmazdı. Ama iki yerde de değildi.

Öğlen yerini geceye bıraktığında kadın daha tedirgin bir hale geldi. Gün batınımda Andre'yi yollamıştı.

"Git jeepi kontrol et." "Neden?"

Ters bir şekilde söylemek zorunda kaldı "Sadece dediğimi yap," ama sabırsızlığını frenledi. "Bay Ritland'ı bulamıyorum. Onu gördün mü?" O anda Scout'un kaybolmasından belki de Andre'nin sorumlu olabileceği korkusunun bıçak gibi saplandığı hissetti. Ama bu düşünce aklına geldiği anda, kafasından çıkardı. Çok uzun süredir Scout'u dinliyordu. Kadının hayatı boyunca tanıdığı ve güvendiği insanlardan şüphe etmesine neden oluyordu.

Andre söylediği işi hallederken, kadın bir aşağı bir yukarı yürüdü. Dönüp, jeepin bıraktığı yerde olduğunu söylediği zaman kadın rahatlasa mı endişelense mi bilemedi.

"Yanına birkaç adam al ve etrafa bakın. Bir bakın bakalım bulabilecek misiniz?"

"Bulduktan sonra?"

"Geri getir."

Daha fazla konuşma olmadan, Andre söyleneni yapmak için ayrılmıştı. Henüz dönmemişti, gitmesinden itibaren geçen zaman uzadıkça kadın daha da endişeleniyordu.

Şimdi yaralı çocuğa ve ailesine iyi geceler dileyip babasının ilk yardım çantasını taşıyarak köyün içinde yola koyulmuşken, tekrar adamın **nerede** olabileceğini düşünüyordu.

Karanlık çökmüştü. Engebeli arazi, bütün hayatları boyunca bu adada yaşamış insanlar için bile tehlikeli olabilirdi. Scout tehlikenin nereden geleceğini bilemezdi. Scout, güçlü olduğuna inanmak istediği kadar, öyle olmayan yaralı bacağına iyi bakmamıştı.

Ya bacağının üstüne düşmüşse? Ya bir yerde çaresiz ve kanama halinde yatıyorsa? Ya Johnny köye dönüp, izlemekle görevlendirildiği kişinin onu karanlıkta atlattığını haber vermekten korkuyorsa?

Endişeyle kaşlarını çatarak evine girdi ve ilk yardım çantasını, acil durumlarda her zaman bulunabileceği rafa geri koydu. Ev karanlıktı. Onun yokluğunda hiçbir lamba yakılmamıştı. Scout dönmemişti.

Ama sonra burnuna tanıdık, hafif bir koku geldi.

Kalbi göğsünün içinde hızla attı ve heyecanla çarpmaya başladı. Ürkek bir şekilde kokuyu mutfığa doğru takip etti. Kendine korkularının saçma olduğunu ve sigara içen hayaletler gibi şeylerin olmadığını söyledi ama bambudan kapıyı iterek açmadan önce bir an tereddüt etti.

Yanan sigaranın kırmızı ucu karanlığın içinde parlıyordu. Güçlkle nefes aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Banyo yapıyorum."

Scout dizleri suyun yüzeyinden çıkmış, taşınabilir bakır küvetin içinde tembel tembel yatıyordu. Saçları ıslaktı ve şampuanlanmış, durulanmış sonra da parmaklarıyla kafasının arkasına yatırılmış gibi görünüyordu.

"Demek istediğim onunla—""Sigarayla mı?" diye sordu soğukkanlı bir şekilde. Dumanı iyice içine çekti ve dumandan birkaç halka yaptı ve halkalar tavana doğru süzüldü. "Bence bir tane ödünç almamı George önemsemez, sence?"

Chantal zorlukla yutkunarak kafasını hayır anlamında salladı.

"Seni küçük yalancı."

Scout kendine en yakın sandalyenin üstüne koyduğu seramik kül tablasına yanan sigarayı yerleştirdi. Elleri suyun üstünde sallanacak şekilde, kollarını küvetin kenarlarına dayadı. Parmakları hafifçe suya vurdu, Chantal su sıçramalarını görebildiğinden daha iyi duyabiliyordu. En masumane haliyle bile, bu sesler oldukça kaygı verici ve neredeyse adamın tiz sesi kadar uğursuz geliyordu

kulağa.

"Harika bir gün geçirdim," dedi. "Çok bilgilendirici. Sanırım izin kullanmam için bana ısrar ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Adanın daha önce hiç görmediğim bir bölümünü görme şansım oldu."

Sigarasını aldı ve tekrar bir nefes çekti. Tabi beş litre kadar ter döktüm, sıçtığımanın bacağı deli gibi ağrıyaya başlayana kadar çok yüklendim, insan yiyen bir böcek sürüsünün saldırısına uğradım, belimin çevresi kadar uzun bir yılanla yüz yüze geldim ve bir toprak kaymasından zor kurtuldum, Bunun dışında cennette mükemmel bir limiti. Ve babanla tanışmak bütün bu zorluklara değdi."

Fısıldar, sesi son cümlesinde gerçekten başıma haline gelene kadar aşama aşama yükseldi. Chantal dehşetle ürperdi. Kadın gözlerini kapayarak dengesini toplamaya ve aklında açıkça cinayet olan bir adamın kızgınlığını nasıl yatıştırma çağına karar vermeye çalıştı.

"Her şeyi açıklayacağım. Banyon bittiği gibi oturma odasında görüşelim."

"Benimle şimdi görüşeceksin."

Küvette yere sıçrayan büyük bir dalga yaratarak bir anda ayağa kalktı. Eşit ölçüde su ve küfürlü kelimeler fırlatarak küvetten dışarı adım atıp tehditkâr bir şekilde kadına doğru yürüdü. Chantal korkudan bir çığlık attı ve kaçmak için döndü.

Yeterince hızlı değildi. Scout'un eli, kadının elbisesinin kumaşından bir avuç dolusu kavradı ve kadını sarsarak şiddetle kendine çekti. Kolunu kıvrıp, kadını yüzüne bakması için çevirirken kol kasları şişti. Kadını, göğsünün karşısında dikleştirecek şekilde yumruğunu kadının beline bastırdı. Kafası, suratındaki sular kadının suratına damlayana kadar aşağı indi.

"Öldüğünü neden bana söylemedin?"

"Bunun akıllıca olmayacağını düşündüm."

"Çünkü senin ihtiyarın hala ortalıklarda olduğunu düşünürsem üstümde daha çok etkin olacaktı değil mi?"

"Doğru, benim, ne hakkında olursa olsun düşünceme onunkine güveneneğin kadar güvenmeyeceğini düşündüm."

"Güven kelimesi senin ağzında komik duruyor, prenses." dedi küçümser bir şekilde, kadını kendine doğru daha çok çekerek. "Ne zaman öldü."

"Seni kaçırmadan yaklaşık bir hafta önce." Chantal cevabının adamı şaşırttığını gördü. George'un ölümünün bu kadar yakın zamanda olduğunu anlamamıştı. Adamın, kadını soru yağmuruna tutmadan önce, bir müddet saygılı bir şekilde sessizlik arası vermesi hoşuna gitti.

"Ne oldu?"

"O sadece..." boğazındaki duygusal düğümü temizlemek ve gözlerinde biriken yaşları gözlerini kırparak dökmek için duraksadı. "Yanardağa doğru yaptığı yolculuktan dönüyordu ve... Öldü işte. Kalp krizi sanırım."

"Kimseye haber vermedin mi?"

"Onun öldüğünü kimsenin bilmesini istemedin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Ben ve köylüler dışında kimse için önemi yoktu."

"Ve Andre dışında kimse İngilizce konuşmadığı için, bana anlatamadılar."

"Doğru." diye usulca kabul etti. "Babam annemin yanına gömülmek istedi. Eninde sonunda ölüm belgesi yetkililer tarafından dosyalanmak zorunda kalacak ama hangi tarihte olduğu ne fark eder ki?"

Yukarı kaldırdığı suratında adamın sert bakışlarını hissedebiliyordu. Boyun eğmeyerek karşılık verdi. Hareketleri alışılmışın dışındaydı ama ona göre gerekliydi. Şimdi bu hareketleri için kekeleyerek açıklama ve bahanelere başlamayacaktı.

Adam sonun şöyle dedi: "Hakkını vermeliyim, zekisin."

"Zeki değil çaresiz."

"Beni buraya getirme dalaveresini kim planladı, sen mi baban mı? Seni yem olarak kullanmak kimin fikriydi?"

Gözlerini aşağı indirdi ve adamın çenesine doğru konuştu. "Benim."

"Tabanca?"

"Babam şiddetin her türüne karşıydı. O senin muhtemelen mantık yoluyla konuşulup bize yardım etmeye ikna edebileceğini düşünüyordu. Andre ve benim şüphelerimiz vardı."

"Yani ihtiyar öldüğünde kendi planını yürüttün."

"Evet. Andre'den silah bulmasını istedim." Çenesi yukarı kalktı. "Ve bunu bu şekilde yapmakta haklıydık. Seni zorlamasaydık bize yardım etmeye ikna olamazdın."

"Tamam, böylece beni buraya getirdin ve zorlamanla sana yardım etmeyi kabul ettim. Babanın ölümünü niye bunca zaman sır olarak sakladın? Bu ne amaca hizmet ediyor?"

Meydan okur tavrında tekrar bocaladı. "Eğer hâlâ buralarda olduğuna inansaydın, eğer beklenmedik bir zamanda geri dönebileceğini düşünseydin, o zaman...o zaman..."

Anlamış olmanın ışığı gözlerinde parladı. "Böylece bana karşı güvende olacaktın."

"İşe yaradı." diye iddia etti.

"Şu ana kadar, prenses."

Dudakları kadının dudaklarını vahşice yakaladı. Bir kolu omuzlarının arasında, diğeri kadının ince belinin etrafında kıvrılarak, kadını çıplaklığına doğru yerden havaya kaldırdı.

Chantal, çıplak bacaklarının adamın sıcak tenine, yumuşak kıllarına ve sert erkekliğine çarpmasıyla sersemledi. Diğer hızla artan şaşırtıcı his, adam dilini kadının dudakları arasına sokunca oluştu.

Dişlerini yeni fırçalamış gibi adamın ağzından temiz bir tat alıyordu. Sabun, sigara ve uyanmış erkeklik kokuyordu. Adama duyduğu, yanardağın kalbi gibi için için yanan açlık kadını kendiliğinden yedi bitirdi. Kendi istediği gibi karşılık verdi, vicdanının gerektirdiği gibi değil. Açlıktan ölen vücudu ona başka şans bırakmadı.

Dilini adaminkine bastırdı. Scout şaşırdı. Geri çekti. Bekledi. Sonra arzulu bir sesle ağzını tekrar kadınınkıyla birleştirdi.

Adamı belinden kucakladı ve ellerini adamın sırtının pürüzsüz, erkeksi genişliğinde gezdirdi. Adamın tenine hâlâ yapışık duran su damlaları, kalçalarının yumuşak etlerine dokunurken kadının parmak uçlarını ıslatıyordu.

Coşkuyula, vahşice kadının boynunu öpmeye başladı, uzamış sakalı hafifçe kadının tenine sürüyordu. Boynunu o kadar geriye eğdi ki saçları neredeyse dizlerinin arkasına değdi. Adamın çıplak bacaklarına süründü saçları.

Kafasını kaldırıp kadına uzun uzun baktı. Kadının gömleğinin önü ıslaktı. Kumaş kadının göğüslerinin şeklini almıştı. Ellerini kadının köprücük kemiklerine koydu, sonra ellerini usulca kadının göğüslerinin üstünde aşağı doğru kaydırdı.

Parmaklar, kadının göğüs uçlarını belirgin çıkıntılara döndürerek üstünden sıyrıp geçti. Dilini üstüne hafifçe tekrar tekrar vurarak, sonra onu çevreleyen yumuşak yükseltiden nazikçe bir aşk ısırtığı olarak bir göğsünü ıslak kumaşın içinden öptü. Kadının vücudu refleks olarak, kalçalarını adaminkine itip heyecanlandırıcı bir temas meydana getirerek, büküldü.

"Ah, Tanrım." Kadını altında sabit ve gergin tutmak için kalçalarından kavradı. Kafasını kadının omzunun çukuruna gömerek kaba bir şekilde şöyle fısıldadı: "Seni istiyorum. Yat benimle Chantal. Lütfen "

Belki hiçbir şey söylememiş olsaydı... Belki aralarındaki her türlü ilişkinin geçici ve sadece fiziksel

olacağım hatırlatmasaydı... Belki...

Bunun yerine, adam kadının suratını elleri arasına alıp, ağzını hafif bir kararlılıkla öptüğünde kadın gergin ve ters bir hale geldi. Karşılık vermediğini hissederek kafasını kaldırdı ve kadına merakla baktı.

"Yapamam." diye usulca bağırdı, sesi duygularından kısıp kısıp. "Üzgünüm, yapamam."

Onu durduramadan veya ikna edemedi, ki ikisini de kolayca yapabilirdi, kadın yanından fırlayıp arka kapıdan koşarak çıktı.

Arkasından koştu ama çalılıklardan karanlık gölgeler ortaya çıkınca durdu. Bir mızrağın iğne gibi keskin ucu göbeğine dayandı.

"Lanet olsun, neler oluyor?"

Chantal kumsala doğru paldır küldür koşarken durdu. Geri döndü ve dehşetle içine keskin bir nefes çekti.

"Ah, hayır."

Andre ve köyden birkaç genç adam Scout'un etrafını çevrelemişti. Hepsi bıçak ve mızraklarla silahlanmıştı. Yüzleri kararlı, duruşları tehlikeliydi.

"Bekçi köpeklerini geri çağır Chantal" dedi sert, kulak tırmalayıcı bir sesle.

Kadın, tehditkâr adamlardan oluşan adamın çevresindeki halkaya konuştu. Teker teker adamdan uzaklaşıp, silahlarını kılıflarına soktular. Andre geri çekilen en son kişi oldu. Bunu görünür bir şekilde istemeyerek yaptı. "Onu burada tuzağa düşürdük." diye Chantal' a bildirdi.

"Onları sen mi peşime taktın?" Dakikalar önce Scout'un yüzü tutkuyla doluydu. Şimdi öfkeyle bembeyazdı.

"Nerede olduğumu bilmiyordum," dedi kendini savunarak. "Tehlikede olabileceğini düşündüm."

"Tabi öyle düşündün!" diye hırladı. "Kahrolası köprünü bitirmeden kaçabileceğimi düşündün. Sağduyularıma göre hareket etseydim, öyle yapmış olurdum." Parmağını kadına doğrulttu. Bu adada sonsuza kadar tıkılıp kalsam ve adadaki tek kadın olsan bile artık sana dokunmam. Şükür ki iki durum da içinde olduğum durumlar değil." Bunları söyledikten sonra, yoluna dikilmiş genç adamları sertçe iterek, ağır adımlarla eve girdi ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

ON BİR

Ertesi sabah Voix de Tonerre'de meydana gelen bir patlama Chantal'ı uyandırdı. Hava durgun, sıcak ve rutubetliydi. Patlamaya hazır gibi. Chantal bunun, günün geri kalanının nasıl geçeceğinin göstergesi mi olduğunu kaygılı bir şekilde merak etti.

Yataktan kalkarak, yüzünü yıkayıp giyindi. Evde yalnızdı. Scout, günün bu saatinde genelde üst üste bardak bardak sert, koyu kahve içiyor olarak bulunabileceği mutfakta değildi. Bir önceki gece kadın yüzmeden döndüğünde, adam gitmişti. Görünüşe bakılırsa, gece boyunca dönmemişti. Adamın içinde bulunduğu ruh hali yüzünden, kadın buna şaşırmadı.

Kadın meyve ve kahveyle kahvaltı edip dışarı çıktı. Güneş dağların zirvesinde yeni yükseliyordu ama kadın metal üzerinde kazmanın çıkarttığı çınlama seslerini duydu. Bu saatte bile, kadınınışaat alanına doğru yürürken köy alışılmadık bir şekilde sessizdi. Tepede durup aşağı bakarken Chantal uzakta Scout'u gördü. Haki yeşili kolsuz üstünün, göğsünün ortasından aşağı inen kısmında terden bir şerit oluşmuştu bile.

Kadın üniversitede, adamın, beklenilenden daha başarılı olan ve her şeyi iyi yapma hırsıyla hareket eden A kişiliğine sahip olduğunu anlayabilecek kadar psikoloji dersi almıştı. Şu anda yaptığı gibi, sınırlanırım zorlardı. Köylülerden hiç biri işe hazır olduğunu bildirmeden, o sorumluluğu alarak, ağır çalışmaya başlamıştı bile. Şüphesiz ki adadaki hayatın yavaş gidişatı onu rahatsız etmişti.

Yüzünü bir mendille silmek için durdu. Durduğunda, kadını fark etti. Yüz ifadesi düşmancaydı. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, çünkü adamın apaçık nefreti onu incitiyordu. Ama önceki gece olan olaylar sonrasında adamı suçlayamazdı. Bu şekilde rezilce reddedilme, her erkeğin kişiliğine hakaret olurdu.

Tabi ki hayır demek kadının hakkıydı. Yine de bunu yapmak hoşuna gitmemiştir. Scout'un önceden yaptığı gibi, kendisine uyuşturucu bir arzuyla bakıyor olmasını kesinlikle tercih ederdi, kendisine—

"Mademoiselle?

Bu söz sarf edilince Chantal suçlulukla şaşıracak irkildi ve döndü. Köyün yönetim kurulu üyeleri kadının etrafında toplandı. Adamların tavırları ciddiydi. Birkaçı doğrudan kadının gözlerine bakıyordu.

"Ne oldu?" Son derece ciddi bir şeyi bildirmeye geldiklerini hissetti ama önemini hafife aldı. Problemlerini dile getirdiklerinde, bu kadını vücuduna bir darbe yemiş gibi etkiledi, "Emin misin?" dedi bir adama.

Adamlar suratsızca başlarını salladılar.

"Söyleyin, ne oluyor?" Scout vadinin dik yüzeylerine daha günler önce yapılmış son birkaç basamağı çıktı. Yukarı çıktığında nefesi kesilmişti. "Herkes nerede?"

Chantal adama uzun uzun baktı, gözleriyle adamın gözlerini, içlerinde dürüstlük, güvenilirlik, ihlal edilemez bir ahlâk kuralı görmek isteyerek taradı. "Bugün işe gelmeyecekler."

"Ne? Bir gün daha izin kullanıyorlar deme bana!"

"İşe bugün veya yarın veya hiçbir zaman gelmeyecekler."

Adam sol bacağına verdiği yükü diğerine geçirdi. Birkaç saniye kadına dik dik baktı, sonra oldukça yaşlı adamlardan oluşan guruba kafası karışmış bir şekilde kısaca bir bakış fırlattı. "Lanet olsun biri bana neler olup bittiğini anlatmak ister mi? Herkesin sıkı çalışmasıyla birkaç günde bu şeyi bitirmiş olabilirdik. Sizin sorunuz ne?"

Chantal adamın ne dediğini anlayan tek kişiydi. Sorunu anlatmak ona düştü. "Siz Bay Ritland.

Sorun sizsiniz.""Ben mi?" diye haykırdı terli göğsüne doğru bir elini koyarak. "Onlara ve geleneklerine uyum sağlamak için canım çıktı. Dün onlara izin verdim. Ben—"

"Köyün kızlarından birini baştan çıkardın ve bekâretini aldın."

Kelimeler aralarında sert kayalar gibiydi. Adam Chantal'a açıkça inanmayarak bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Sonra gülümseme yerleştirdi suratına. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi görünüyorlar mı?" Korkunç bir şekilde ağlamaya yakın, elini öfkeli bir halde köyün yüksek kumlarına doğru savurdu. "Bir insanı kullanmayı, bencilce ayartmayı gülecek bir şey olarak görmüyorlar Bay Ritland."

"Ve bende yalan bir suçlamayı öyle görmüyorum," diye cevap verdi sinirle.

"Yani inkâr ediyorsun?"

"Lanet olsun tabi ki! Bu baştan çıkarma ne zaman meydana gelmiş olacak?"

"Dün gece." Chantal göğsünü sıkışmış ve daralmış hissetti. Konuşmak için yeterli nefesi zor alıyordu, ama kendini zorlayarak konuştu. Bir önceki gece gitmeden önce yaptığı öfkeli konuşmayı şiddetli bir netlikle hatırladı. "Seninle yatmayı reddettim, sen de Margot'u buldun ve onu baştan çıkardın. Şimdi daha iyi misin? Şehvetin dindi mi?"

"Her ne şehvete sahiptiysem, beni sen tahrik ettin, prenses."

İstemsiz olarak dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. "Sana kendimi köprüyü yapman karşılığında sundum. Sadece bunu bana hatırlatıp Margot'u rahat bırakamaz mıydın?"

Scout'un ellerini vücudunun yanında yumruk halini aldı. "O sadece bir çocuk, Tanrı aşkına."

"Dün geceye kadar öyleydi."

"Onunla hiç yalnız kalmadım."

"Onun güzel olduğunu düşünmüştün."

"Öyle. Bunu fark etmemek için kör olmalıyım. Ama bununla onu zorla elde etmek arasında çok fark var."

"O tersini söylüyor."

"O zaman yalan söylüyor."

"O yalan söylemez."

"Güzel, ben de söylemem! Buralardaki tek meşhur yalancı *sensin*."

Hissettiği aldatılmışlık duygusu o kadar acı vericiydi ki bu hakareti neredeyse fark etmedi. Bu suçlamayı şiddetle inkâr etmesini duymak istiyordu ama sadece gerçek bu ise. Neden Margot yalan söylesin? Bu soruyu Scout'a yöneltti,

"Bilmiyorum ama söylüyor."

"Dün gece dedin ki —"

"Dediklerimi unut." Eliyle bir şeyi keser gibi reddettiğini belirten bir hareket yaptı. "Sinirden deliye döndüm, kabul ediyorum. Muhtemelen söylememem gereken şeyler söyledim ve bağırdım ama geceyi kumsalda geçirdim. Tek başıma, İnan bana, Chantal."

"Benim neye inandığım önemli değil. Önemli olan onların düşüncesi."

"Benim için değil,"

Kadın adamın suratına, çaresizce inanmak isteyerek uzun uzun baktı. Bakışları tutarlıydı, en ufak bir yalan pırıltısı yansıtmıyordu, insanlara karşı sezgilerinde nadiren yanılırdı. Adamın hataları vardı ama ergenlik çağında bir kızı iç fal etmenin bunlardan biri olduğuna inanmıyordu.

Sonunda kurula döndü ve onlara, Scout'un, Margot'un suçlamalarını reddettiğini anlatan bir konuşma yaptı. Ara ara adama şüpheli bakışlar fırlatarak aralarında mırıldandılar.

"Ne diyorlar?"

"Bu Margot'un babası." Kadın, en hararetle tartışan adamı işaret etti. "Kendisinin ve Margot'un

annesinin bu sabah Margot'u ağlarken bulduklarını söylüyor. Sorunun ne olduğunu söylemesi için ısrar ettiklerinde, bekâretini sana, vermekten utandığını söylemiş. Dürüstlüğünü test etmenin uygun yolunun ne olacağına karar vermeye çalışıyorlar."

"Test mi? Nasıl bir test? Ben—"

Kadın elini kaldırdı ve adamın itirazlarını bertaraf ederek, kurul üyeleri tarafından konuşmacı olarak görevlendirilmiş olan adamın verilen kararı bildirmesini dinledi. Chantal söylediklerini duydu ve bu usulü kabul ettiğini belirtir gibi başını eğdi.

"Yani?" Scout sordu. "Kafamı küçültmekten mi bahsediyorlar, ne?"

Kadın iyice dikleşerek adamla yüz yüze geldi. "Hayır, seni yanardağa göndermekten bahse diyorlar."

"Bu delilik!" Scout çok büyük bir eğretili otunu sadece yanlış zamanda yanlış yerde -adamın yolunda olma şansızlığına sahip olduğu için sertçe vurarak kenarı itti. "Kaderimin birkaç peştamallı kabile büyücüsü tarafından çiziliyor olmasına inanamıyorum."

Suratının yakınında vızıldayan böceğe eliyle vurdu. "Amerika'ya döndüğümde hikâyemi bir Hollywood yapımcısına satacağım. Bunu düşünmeye başladım gerçi çok inanılmaz olduğu için kimse satın almayacaktır."

"Konuşman sadece daha fazla nefes nefese kalmana neden oluyor. Neden nefesini harcıyorsun?"

Yamaca uzanan otlarla kaplı patikada Chantal ile yüz yüze gelmek için döndü. "Bu tamamen saçmalık biliyorsun değil mi? Zaman ve enerji kaybı. Neden seni buna ikna etmelerine izin verdin?"

Diğer her şeyi neden yaptıysam aynı sebepten. Köprü için. Kendi başına bitiremezsin. Saygıdeğer olduğunu kanıtlamadan ve Voix de Tonerre tarafından kutsanmadan insanlar seninle çalışmayacakBu görev hakkındaki olumsuz fikrini mırıldandı, Önceden Tanrılar tarafından gönderilmiş biri gibi saygı ve hürmet görüyordu. Margot'un suçlaması adamın tanrısallığını belirsizleştirmişti. Kurul adamın Voix de Tonerre'e çıkıp bir adak bırakmasına karar vermişti. Eğer bunu zarar görmeden başarabilirse ona tekrar inanacaklardı. Bu, adamın köydeki varlığının tanrısallığının bir işareti olacaktı.

Öfkeyle kadına baktı. "Bildiğim her şeye rağmen, hakkımdaki bu suçlamaları sen uydurdun bu yüzden sen yanardağa çıkıp kahrolası yakın çekim fotoğraflarını çekebilirsin." Kadının omzunda taşıdığı ağır fotoğraf makinesini işaret etti.

"Birinin, adağı herhangi bir yere bırakmadığını doğrulamak için seninle birlikte gelmesi gerekiyordu. Babam dışında, yanardağa en aşına olan kişi benim." Kamerayı yukarı kaldırarak, omzunun üstünde daha rahat bir şekilde soktu. "Sadece kendi nefesinizi değil, ayrıca benim de zamanımı harcıyorsunuz Bay Ritland ilerleyin lütfen."

Adam nefesinin altından küfrederek ilerledi.

Voix de Tonerre'in kraterine en yakın dağı tırmanmaya başlamadan önce dağ eteklerindeki gür ormanlıkta saatlerce yürüdüler. Kamera ve alet edevatının ağırlığı ChantaPm boyun, omuz ve sırtındaki kasları yakacak derecede ağırtmaya başladı.

Scout erzaklarıyla birlikte, her köylü tarafından verilen sembolik adaklarla dolu bir sırt çantası taşıyordu. Yük adama acı vermeye başlamıştı. İçgüdüsel olarak sol bacağına dikkat ediyordu. Sık sık mataralarından su içmek için duruyorlardı, ama neredeyse sıvıyı yuttukları anda ter olarak vücutlarından atıyorlardı.

Sonunda ormanı geride bıraktılar. Zemin az bir bitki örtüsüyle, daha dik ve kayalık bir hale geldi. Daha çok rüzgâr vardı ama hava gittikçe daha yoğun ve sıcak bir hal alıyordu.

Görünürde bir kurtuluş yok gibiyken, bir yayladan yükselen sarp bir uçuruma vardılar. Bir şelale

uçurumdan aşağı doğru, bir göle çağlıyordu. Chantal fotoğraf makinesinin alet edevatlarını bir kenara attı, botlarını çıkardı ve suya balıklama atladı. Scout da aynısını yaptı. Üstlerinden damla damla sular dökülerek çıktılar.

Chantal bir kayanın üstüne oturdu ve matarasından bol bol su içti. Kadm uzun saç örgüsünü çevirerek suyunu akıttı ve yüzüne gölge yapması için hasır şapkasını taktı. Kadın, Scout'u, onu yakından izlerken yakaladı.

"Babanın mı?"

"Ne?" Sonra hasır şapkasından bahsettiğini fark edince başını salladı. "Evet. Ayakkabılarını dolduramayacağımı biliyordum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ben de şapkasını deneyeyim dedim."

"Ben de bole bir şey düşünmüştüm. Ve her gece yaptığın o karalamalar?"

"Üstünde çalışmakta olduğu ders kitabının son bölümü."

"Onun yerine bitiriyorsun."

Kadın yalan söylemeye gerek duymadı. "Bu yüzden ölüm tarihini belirsiz bırakmak istedim. Yarıncıların, bütün bilgileri onun derleyip yazmadığını bilmelerine gerek yok."

"Bundan hiçbir kazancın olmayacak."

"Hiçbir şey istemiyorum," diye yanıtladı, isteyebileceğini düşünmesine şaşırarak. "Aldığım bütün derslerde, lisansüstü eğitimimde bile, babam sahip olduğum en iyi öğretmendi. Yanardağın ruhu onun içindeydi. Onu göğsünde kalp atışı gibi hissediyordu. Onu çok yakından tanıyordu. Sağlayabileceğim tek kazanç onun en sadık öğrencisi olmak."

Scout dikkatli bir şekilde kadına bakmaya devam etti. "O kıza hiç elimi sürmedim Chantal. Sen de kesinlikle bunu yaptığımı inanmıyorsun."

Kaşları kararsız bir şekilde çatıldı. "Senin durumuda—"

"Benim durumumda, yüzlerce kadınla yatabilirdim ama hiçbir işe yaramazdı. Benim istediğim tek bir kadın var. Sen."

Midesi kasıldı, ani ve kısa bir nefes aldı. İçindeki bu mutluluk patlamasını kınamak istedi ama çok güçlüydü. Adamın, bir genç kızın şerefine tehlikeye atabileceğini düşünmek onu üzmüştü ama iddia edilen bu suça karşı verdiği tepkinin kaynağında kıskançlık yatıyordu. Adamın başka bir kadını arzulaması düşüncesine dayanamıyordu. Başka biriyle sevişirken düşünmek kadını deliye çeviriyordu. Bu bencilce ama çok insancıl tavrı kadını şaşırtmıştı, Scout'a olan hisleri ne kadar da derin bir hale gelmişti?

Kafasında oluşan cevap yüzünden rahatsız olmuştu ve o an için bunu kendine itiraf etmeyi reddetti.

"Gitsek iyi olur." Kadın botlarının bağcıklarını bağladı ve gitmeye hazırlandı. Fotoğraf makinesinin çantasını omzuna kaldırınca, Scout makineyi ondan aldı.

"Bırak da ben taşıyayım."

"Çok ağır."

"Bu yüzden benim taşımam gerekiyor," Taşıdıklarının ağırlıklarını omuzlarının arasında bölerek, yükleri üstünde eşitledi. "İşte. Şimdi dengemi sağladım. Daha ne kadar var?"

"Bir buçuk kilometre, belki daha fazla... Bundan sonraki arazi engebeli."

"Şimdiye kadar olduğundan da mı engebeli?"

"Korkarım öyle. Neredeyse dimdik."

"Önden git," dedi yorgun bir halde, "Hemen arkandan geliyorum."

Hiç patika yoktu. Voix de Tonerre en yakın dağın, mükemmel bir bakış noktası sağlayan zirvesine ulaşmak için kayalık arazide tökezleyerek yürüdüler. Hava sıcaktı, içlerine çektikleri sıcak hava ciğerlerini yakıyordu. Yine de heyecanlandırıcı bir tırmanıştı. Kalbi fiziksel çabadan daha çok başka

bir Şeyle hızlandı. Yanardağa bu kadar yaklaştığında her zaman olduğu gibi kalbi heyecanla güm güm attı. Omzunun üstünden Scout'a baktı ve onun da kadınla aynı duyguları paylaştığını gördü. Adam, farklı bir kişiliği varmış gibi görünen doğanın bu etkili gücüne korkuyla karışık bir saygı ve şaşkınlıkla bakıyordu.

Ağzından alevler püskürttü. Çıkan lavlar dağın eğiminden aşağı yavaşça inen kırmızı bir akarsu gibiydi. Her alev püskürmesinde bir gümbürdeme oluyordu. Yer ayaklarının altında sarsılıyordu.

"Ulu Tanrım," dedi Scout saygıyla, "muhteşem, öyle değil mi?"

"Bu yanardağı seviyorum."

"Bir düşün, şu an püskürttüğu maddeler bundan milyonlarca yıl sonra burada olacak. Bir doğuma şahit oluyoruz."

Scout'un olayı kavramasından memnun olan Chantal uçurumun tepesinde, kırmızı gökyüzünün önünde bir siluet halinde durdu. Sıcak rüzgâr elbiselerine vücudunun şeklini aldirtmişti. Babasının şapkasını çıkarttı ve saçındaki örgüyü çözerek, saçlarının etrafında hızla savrulmasına izin verdi. Havadaki kızılık teninin cilalanmış bronz gibi görünmesine neden oldu. Pagan tanrıçasına sadakat yemini etmiş bir rahibe olabilirdi.

Scout kadının yanma doğru çıktı. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Bakışları adamınkilere döndü. Yer güçlü bir patlamayla sarsılana kadar birbirlerinin bakışlarına kilitlenmiş kaldılar. Kayalar sarsılarak yerlerinden çıktı ve altlarındaki uçurumdan aşağı yuvarlandı

Seout'un yüzüne bir tedirginlik yerleştiğini görünce Chantal gülümsedi. "Eğer Margot'u iğfal etme konusunda masumsan Voix de Tonerre'den korkman için hiçbir sebep yok."

"Masumum ama şu çöp çuvalını bir bıraksam çok daha iyi hissedeceğim, fotoğraflarımızı çek ve buradan defolup gidelim."

İkisi de kaygılanmaya başladıkları için korkularını hafifletme amacıyla işi şakaya vurdular. "Bence tavrınız bir tövbekâra uygun değil Bay Ritland." diye dalga geçerek azarladı.

"Biliyorsun, bu işte yeniyim. Ne yapmam gerekiyor, avuçlarıma tükürmem ve bundan sonra iyi bir çocuk olacağım hakkında bir şeyler tekrarlayarak etrafımda üç kere dönmem mi?"

"Bizimle, kültürümüzle dalga geçiyorsun."

"Onların kültürü. Sen de bu hokus pokus işlerine benden çok inanmıyorsun. Sadece benim canımı sıkmak için inanıyormuş gibi davranıyorsun." Adaklarla dolu çuvalı boşalttı ve adakları etrafa saçtı. "Ben bunu yaparken sen de fotoğraf işine giriş, olur mu? Ben Voix de Tonerre hakkında çok iyi şeyler düşünüyorum ama onun bize karşı nasıl hissettiğinden emin değilim."

Kadın fotoğraf sehpasını kurdu ve makineyi üstüne yerleştirdi. Tekniğine uygun olarak fotoğraf çekmeye başladı, her fotoğraf bir öncekinden daha harikaydı. Kadın bir film bitirdi sonra bir tane daha... Voix de Tonerre her şeyi pembe bir ışıltıya boyadığı içi anlaşılması zordu ama güneş batmış, hava kararmıştı.

"Gitme zamanı. Sence de öyle değil mi?" diye sordu Scout ihtiyatla.

"Evet. Hiç istemiyorum. Bu kadar büyük bir patlama bir daha ancak yıllar sonra olur." Sesi üzgündü. Kadın patlama halinde olan dağın tepesini saygı ve üzüntü karışımı bir hisle izlerken adam kadının fotoğraf makinesinin edevatlarını becerikli bir şekilde topladı.

Kadının dirseğine dokundu, sonra elini kadının yanağına götürerek başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Chantal? Prenses? Biliyorum gitmekten nefret ediyorsun. Sana bunu yaptırmaktan nefret ediyorum. Ama hava daha fazla kararmadan bu yokuşu inmeliyiz."

"*Au revoir*" diye fısıldadı. Sonra dönüp Scout'un ona doğru uzattığı eli tuttu.

şimdi daha az yük taşıdığı ve yer çekimi onlara yardım ettiği için, aşağı inerken, yukarı çıkarken olduğundan daha hızlı ilerlediler. Chantal adamın bacağının acıyor olması gerektiğini biliyordu, ama adam acıya direniyordu. Kendi güvenliğinden çok kadının güvenliğini önemsiyor gibiydi. Bir kaç

defa kadının ayağı kaymıştı ve adam kendi vücuduyla kadının düşmesine engel olmasaydı, kadın dik yokuştan aşağı kayacaktı.

Voix de Tonerre karanlık gökyüzüne bir alev topu ve erimiş kayalar fırlattığında omzunun üstünden endişeyle bakarak, "Yanardağ bu adakların bizden olduğunu anlar değil mi?" diye sordu. Patlamalar birbiri ardına, aradaki süre kısalarak meydana geliyordu.

"Ben korkmuyorum. Ya sen?"

"Tabi ki hayır." dedi güçlü bir şekilde.

Sonra ikisi de güldü ve hayatlarını kurtarmak için koşmuyorlarmış gibi davranmaktan tamamen vazgeçip, daha acele bir şekilde ilerlediler. Volkanik patlamalar gittikçe şiddetleniyordu. Kül ve közler yanan kar taneleri gibi etraflarına düştü.

"Çabuk, suyun içine!" diye bağırdı Chantal'- a, daha önce içinde ferahladıkları göle vardıklarında.

"Bekle. Bu harika." Adamın omzundaki çantadan çabucak fotoğraf makinesini çıkarttı ve makinenin izin verdiği kadar hızla fotoğraf çekmeye başladı. "Ah, şuna bak!"

"Chantal."

"Keşke babamda bunu —"

"Chantal!"

Makineyi kadının elinden hızla çekti, yere fırlattı ve kadını da beraberinde götürerek hızla göle atladı. Subaşlarının üstünü kapladı. Scout önce dibe indi sonra onları yüzeye fırlatması için dizleriyle zeminden güç aldı. Kafaları yüzeye çıktığında Voix de Tonnerre patlıyordu.

O ana kadar olan hiçbir şey bu öfkeli patlamaya eş değer değildi. Havadan alev yağdı. Etraflarındaki suya düşen közler cızırdayıp, söndüler. Korkularının yerini saygı almış bir halde ağızları açık bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

Scout bunu bir doğuma benzetmişti. Doğum kadar heyecanlandırıcı, acı verici ve güzeldi. Son- suza kadar sürecek gibiydi.

Sonra durdu.

Bir anda oluşan sessizlik kulakları sağır ediciydi.

Uzun süre suyun içinde çeneleri yukarıda kaldılar. Sonunda Scout kadının elini tuttu ve onu güçlükle yürüyerek gölden çıkarttı. Şimdi volkandan sadece zararsız beyaz dumanlar çıkıyordu. İyi niyetli görünüyordu.

Chantal yorgunluktan tükenmiş bir halde dizlerinin üstüne düştü. Scout kadının yanına oturdu. Konuşmak yersiz gibiydi bu yüzden ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonunda Scout yere yattı ve kadın kendine çekti. Vücudunu korumacı bir tavırla kadınınkine doğru eğdi.

Kafalarının üstünden, kül bulutları serinletici meltemle birlikte denize doğru savruldu.

ON İKİ

Chantal uyandı ve Scout'un kolları arasından ayrıldı. Daha doğrusu ayrılmayı denedi. Kadın kalkarken, adam kolundan yakaladı. Gözleri açıldı. Kadını tutarak, yüzüne baktı. Saçma, yanağına dokundu.

Yüzündeki ifade meraklı ve anlam yüklüydü. Kadına, bütün gece onunla birlikte uyumanın güzel bir his olup olmadığını mı soruyordu? Kadının cevaben güzel bir his olduğunu söyleyen bakışlarını okuyabilmişimiydi?

Kadın eğilip adamın dudaklarına yumuşak ve tatlı bir günaydın öpücüğü kon dunu ak istedi. Ama eğer yapsaydı, bununla kalmak istemeyecekti ve kalması gerektiğini biliyordu. Scout'la bir saniye daha yan yana yatarsa, bir daha yanından hiç ayrılmak istemeyecekti.

Aşırı gururluluk olsa da, kenarda sakladığı öz disiplinine başvurarak kollarını adamın ellerinden kurtardı ve ayağa kalktı. Fotoğraf makinesini inceledi ve makinenin bir önceki gece ciddi bir hasar görmediğini anladı. Çektiği fotoğrafların filmlerinin hepsi sağlamdı ve kutularının içinde kapalı duruyordu.

Scout'un ayağa kalkması ve hareketlenmesi daha uzun zaman aldı. Islak kıyafetlerle uyumaktan eklemleri kaskatı olmuştu. Belliydi, yaralı sol bacağı yine ağrıyordu. Adamı, mataralarını gölden doldurmak için eğilmiş, farkında olmadan bacağına ovarken buldu..

"Şapka yok." Bölgeyi terk ederlerken dikkatini çekti.

"Dün gece dağdan aşağı koşarken kaybettim."

"Söylemen gerekirdi. Üzgünüm."

"Ben değilim. Babam şapkasının Voix de Tonerre'in eteklerinde bir yerde olduğunu bilmek isteyecektir."

Söyleyecek çok az şeyleri vardı ama garip bir şekilde her zamankinden daha iyi iletişim kuruyorlardı. Ayrıca belirgin bir şekilde birbirlerinin farkındaydılar. Defalarca, sanki etraflarını saran istekler onları kımıldayamaz hale getirmiş gibi aynı anda durup birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Eşsiz bir şey paylaşmışlardı ve bu onları birbirine geri dönüşü olmayan bir şekilde kenetleyen bir bağ oluşturmuş gibiydi. Ya da belki, bu yeni yakınlık hissi, geceyi birbirlerinin sıcaklığına sarılı geçirmekten kaynaklanmıştı.

Anlamlı bir şey olmuştu. Fizikselin ötesine gitmiş ve ruhsal olanın sınırlarına dayanmıştı. Değişikliği hissettiler; sadece tanımlayamadılar. Ve o an için, ikisi de isim koymadan bu olayın tadını çıkarmaktan memnun görünüyordu.

Köye varışları müjdelendi. Davullar vadiye ulaşmalarından çok önce çalınmaya başlamıştı. Yeşillik alana adım attıkları anda, karşı tarafta toplanmış kalabalıkta bir alkış koptu.

Chantal, Scout'a gülümsedi. "Bugünün kahramanı sensin gibi görünüyor."

Vadinin bir tarafındaki yeni yapılmış basamaklardan dikkatle aşağı indiler, tamamlanmamış köprüyü ihtiyatla geçtiler, sonra vadinin diğer tarafını tırmandılar. Yolu yarıya kadar çıktıklarında, Scout'a sadakat yemini etmek için bekleyemeyen insanlar tarafından karşılandılar.

"Ne diyorlar?" diye sordu Scout. Johnny, Scout'un elini tutan kişi olmak için diğer çocuklarla kavga etmişti. Kahramanın yanında yürüme ayrıcalığıyla ödüllendirilmişti ve bunu çok büyük bir gururla yaptı.

"Dün geceki patlama Voix de Tonerre'in sevgisinin bir işaretiydi. Sana duydukları güvenin yersiz olmadığına ikna oldular."

"Tanrıya şükürler olsun. O basamakları dinamitle patlatmak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmeyecekti." Coşkuyla karşılanmanın tadını çıkararak aptalca sırıttı. Alması için zorlanan çiçek buketlerini, kolyelerini, ve minnettarlıkların simgeleyen diğer sembolik hediyeleri zarif bir şekilde kabul etti.

Ama neşeli kalabalığın üstüne bir anda sessizlik çöktü. Sessizlik küçük bir şekil halinde belirgince kalabalıktan ayrılıp yolunda yürüdü. Chantal ve Scout, başını çok eğdiği için bir perde saçın arkasından suratını göremedikleri Margot'u önlerine gelip durana kadar merakla izlediler.

Zor ısitilecek bir fısıltıyla konuştu. Yüreklere dağılayan konuşmasını bitirdiğinde, Chantal, Scout'a baktı. "Yani?"

"Senin hakkında yalan söylediğini söylüyor." Chantal duygulandığından kısılan sesini düzeltmek için boğazını temizledi. "Görünen o ki, aşığı yaptıkları için seni suçlamasını söylemiş kıza. Kız da korkmuş. Bu adamı seviyor ve onun isteklerini yerine getirmek istemiş. Ama bu yalanıyla yaşayamamış. Dün gece yanardağın gazabından korkup ailesine gerçeği anlatmış."

Scout pişmanlık içindeki kıza baktı. Adamın gözleri merhamet doluydu, kınama değil. "Ona özrünü kabul ettiğimi ve bütün bu olanları unutmaya hazır olduğumu söyle."

"Bu o kadar kolay değil Scout."

"Neden?"

"Cezalandırılmaları gerekiyor."

Adam korkmuş görünüyordu. "Ona ne olacak?"

"Kurul kızın cezasının, taşımak zorunda olduğu utanç olduğuna karar verdi."

"Ya adam?"

"Bu suçun sana atılması için kızı kışkırtan o olduğu için, cezasına karar vermek sana kalmış."

"Adam kim?"

Chantal soruyu Margot'a yöneltti. Gözyaşları kızın nemli gözlerini doldurdu. Titreye dudaklarının arasından mırıldandı. "Andre."

Bu isim söylendiği anda kalabalığın sonunda bir kargaşa daha oldu. Bu kargaşa Andre'yi iftira attığı Scout'un önüne itene kadar onlara doğru ilerledi.

Adamın itibarının karşısında, çenesini kavgacı bir tavırla eğerek, mağrur bir şekilde durdu. Elleri önünde bağlanmıştı ama Scout'a açıkça meydan okuyarak baktı.

"Ona ne yapacaksın?"

Scout Andre'yle karşılıklı düşmanca bakışmalar içindeydi, ama Chantal bu soruyu sorunca kadına endişeyle baktı.

Kadın soruyu tekrarladı. "Onun düzenbazlığının kurbanı sendin. Ona verilecek cezaya karar vermek ve uygulamak sana kalmış."

Scout parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer hakim olmak isteseydim hukuk fakültesine giderdim. Sadece el sıkışıp bu saçmalığı unutamaz mıyız?"

"Hayır." dedi çok sert bir şekilde, kafasını sallayarak. "Senden onu cezalandırmam bekliyorlar. O cezalandırılmayı bekliyor. Bunu yapmasan onun için daha kötü olur. Onu mahcup edeceğine öldür daha iyi."

Andre sessiz kaldı ama gözleri Chantal'ın kelimelerini yankıladı. "Peki, tamam." dedi Scout suratını asarak. "Biri bana bir bıçak versin."

Chantal dehşete düşmüş bir halde tepki verdi ama kadının eline varana kadar talep edilen bıçak elden ele ilerledi. Bıçağı adamın avucuna bıraktı.

"Unutma, beni bu işe sen soktun." dedi sessizce, düşmanyı karşı karşıya gelmek için döndü. İki gece Andre'nin ona yapmış olduğu gibi, bıçağın ucunu Andre'nin karnına dayadı.

"Margot'un bekâretini aldığın için cezan onunla evlenmek ve ona bir sürü çocuk vermek."

Andre, Scout bıçağı karnına dayadığında ürküp çekilmemişti ama bu sefer çekildi. Gözlerini kırptırdı ve sanki doğru duyduğuna emin değilmiş gibi şüpheyle Chantal'a baktı

Köylüler kadına, kendilerine söylenenleri tercüme etmesi için ısrar ettiler. Kadın tercüme edince, işitilir şekilde tepki verdiler. Margot'un başı birden yukarı kalktı. Aniden dua etmeyi kesti, tespihi hareketsiz kalan ellerinin arasından sarktı.

"Kıza onu sevip sevmediğini sor." dedi kadına. Kadın soruyu Margot* a yöneltti.

Kız ümitle, nefesi kesilmiş bir şekilde dinlerken, gözyaşları çiy taneleri gibi yanaklarında toplandı. "Qui, qui." diye cevap verdi samimi bir şekilde, kafasını sallayarak. Anlaşılmayan bir şeyler daha söyledi.

Chantal, Scout için tercüme etti. "Diyor ki, sevmemiş olsaymış onunla yatmazmış. Ama adamı onun sevdiği kadar sevince, bunu ifade etmeyi her şeye değer görmüş. Utanca bile. Ölüme bile."

Scout'un dikkati, Andre'ye dönmeden önce bir süre Chantal'ın buğulu mavi gözlerine takıldı. "Kızı duydu. Seni seviyor. Evlen onunla. Ona çocuk ver." Adama bir adım daha yaklaştı, neredeyse tenini çizerek şekilde adamın karnım bıçağın ucuyla dürttü. "Eğer ona kötü davranırsan veya onu mutsuz edersen bile, geri döneceğim ve seni çok mutsuz bir hadım haline getireceğim." Geriye sadece biraz çekilerek sordu, "Bu cezayı kabul ediyor musun?"

Sarsılmış görünen Andre başını salladı.

"Güzel." Scout, kalabalığın tümünün nefesini kesen hızlı bir hareketle, Andre'nin bileklerini bağlı tutan halatı kesti. Sonra bıçağı havaya fırlattı, ucundan yakalayarak kemikten sapını Andre'ye uzattı, kafası karışmış olan adam bıçağı aldı. "Mademki bu olay bitti, işe geri dönelim ve şu lanet köprüyü bitirelim."

"Onları avucunun içine aldın. Bıçağı Andre'ye uzatman ve ona arkayı dönmen, onları tamamen kazanmanı sağladı. Bundan önce sana hayranlık duyuyorlardı. Şimdi sana tapıyorlar." Chantal ve Scout bir tahtın olabileceği kadar güzel olan ottan dokunmuş bir kilimin üzerinde birlikte oturuyorlardı. Köprü'nün bitişi nedeniyle yapılan kutlamalar akşam başlamıştı. O andan beri, köylüler Scout'a hediyeler sunuyorlardı.

Chantal konuşurken bile, kıkırdarak gelen genç bir kız adamın boynuna çiçekten bir kolye takmış, iki yanağından öpmüş, sonra fırlayıp, daha rahat olabilmek için, cesaret aldığı arkadaşlarının yanına kaçmıştı.

Chantal'ın yerinde tespitine karşılık olarak, "Şanslı atış," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Verdiğim ceza işe yaramış gibi görünüyor." Margot'un ailesi tasvip eder bir halde izlerken, birbirlerine şefkatle sokulmakta olan yeni evlilere doğru başıyla işaret etti. "Sanırım Andre sana sahip olamayacağını sonunda kavradı ve senden sonraki en iyiyi seçti."

Chantal bu hassas mevzudan uzak durdu. "Margot kocasına candan bağlı bir eş olacak. Şimdiden Andre ona İngilizce öğretmeye başladı ki bence bu onu sadece çok sevdiğini değil ayrıca onu kendisiyle eşit gördüğünü de gösteriyor." Chantal Scout'a bir bakış attı. "Kral Solomon bile daha bilgece bir hüküm veremezdi."

"King Solomon'u biliyor musun?"

Adamın dalga geçmesinden hoşnutsuzluğunu burun kıvrarak gösterdi. "Ben kâfir değilim."

"Bazen şüpheleniyorum." Adamın sesi yumuşak ve kısık bir hal aldı, "Patlamanın yaşandığı gökyüzünün önünde dururken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Korkudan dilim damağım kurumuştu ama sen volkanın öfkesinin önünde parlıyordun."

"Muhteşemdi," dedi kadın basit bir şekilde. Sonra konuyu tekrar adama döndürmek için ekledi, "Köyün erkekleri cesaretine saygı duyuyorlar. Köyün kadınları yakışıklılığınla kendilerinden ge-

iyorlar. Herkes sana âşık."

"Herkes?"

Eğlenmeleri için, bir grup güçlü genç erkek tarafından törensel bir dans sergileniyordu. Çeliğın çeliğe çarpmasıyla, bıçaklar şangırdadı. Mızraklar zararsız sopalarmışçasına hızla döndürüldü. Bir dansçı yanan meşaleleri havada iyice yükseğre fırlatıp, yere düşmeden yakalayarak hokkabazlık yapıyordu.

Dansçılarının çeviklikleri ve yetenekleri neredeyse hiç fark edilmedi. Chantal ve Scout'un gözleri sadece birbirlerinin üzerindeydi. Yanardağdan dönüşlerinden beri, aralarındaki çekim med cezir kadar güçlü ve aralıksızdı.

Adamı seviyordu ve sonunda bunu kendine itiraf edebilmişti.

Adamın köprüyü bitirmek için kendini adayışını seviyordu. Sabırlı ve ağır çalışmıştı, sadece yeterli olan sonuçlarla hiç tatmin olmamıştı. Her şey mükemmel olmalıydı. Sert bir amirdi, ama kendi yapmak istemeyeceğri hiçbir şeyi işçilerinden yapmalarını istemiyordu. Herkese adil davrandı. Hataları veya tembelliğri eleştirmede, ama istisna olan güzel yapılmış işlere ve girişimlerine iltifatlar etti. Margrot ve Andre sorununu halletme tarzının gösterdiğri gibi merhametli ve namuslu bir adamdı.

Ona tutkuyla âşıktı.

Ama adam onu terk edecekti ve buna nasıl katlanacağını bilmiyordu.

"Biraz daha içsen iyi olur." Kendini fark edilir derecede uzun bir zaman birbirlerine bakakalmalarına neden olan büyüyü bozmak zorunda hissetti. "Eğer partide eğlenmezsen, duyguları incinir.

"Daha fazla içersen, hiçbir duygum kalmayacak. El ve ayaklarım neredeyse hissizleşti şu anda." Yine de Hindistan cevizi kabuğrnu dudaklarına kaldırdı ve şimdiye kadar tadı kadar masum olmadığını anlamış olduğru alkollü içkiden bol bol içti.

"Monsieur?" Bütün bir aile adama yaklaştı ve önüne bir sepet meyve koydu.

"Merci"

Adam, kadın ve çocukları çekilince, Chantal, Scout'un besbelli utanmış olmasına güldü. "Üstüz bir kadınla konuşmak seni hâlâ tedirgin ediyor."

"Sanırım çok *Yankee Doodle Dandy* tarzı."

"İsmin nereden geliyor?" Sepetten olgun bir papaya seçti ve kabuklarını soymaya başladı.

"Scout mu?" Adam çocukça sırıttı. "Ben küçük bir çocukken, trencilik oynardık. Ben batıya, çiftliğe giden öncülerden olmak istemedim, anlıyor musun? Karanlık bir geçmişı olan sert adam olmak istedim. Bu yüzden hep casusu oynamak istedim. Mahalledeki çocuklar bana böyle seslenmeye başladı ve bu isim üstüme yapıştı." Omuz silkti. "Ayrıca gerçek adım olan Winston Randolph'tan çok daha iyidir."

"Hayır!" diye haykırdı meyveden sulu bir parçayı ısırırken.

"Evet, iki insanın küçük, masum bir bebeğre koyabileceğri en feci isim, değil mi?"

"Ailen nasıl?"

"Aileden kalan tek kişı benim. İkisi de vefat ettiler."

"Ah."

"O şeyi bütün üstüne döküyorsun."

Kadının çenesinden damlayan papaya suyunu silmek için uzandı, sonra parmaklarını yalayarak temizledi. Kadının dudaklarında hâlâ meyvenin suyu vardı. Birkaç dakika dudaklarına dikkatle baktı, sonra ileri doğru uzanıp, kadının dudaklarına usulca dilini sürerek meyvenin suyunu yalayarak çıkardı. Kadının dudakları aralandı ama geri çekildi.

Kadının adını özlem dolu, uzun bir iç çekmenin üstüne, inleyerek söyledi. Adamın gözleri, bütün hatlarına dokunarak kadının yüzünde gezdi. "İnanılmaz derecede güzelsin."

"Dansı kaçıyorsun. Ve bu dansı senin şerefine sergiliyorlar." Kadın sesini, davul vuruşları ve el yapımı flüt seslerinin altından zor duyuruyordu.

"Görmeme gerek yok. Ritmi hissedebiliyorum. Kafamın içinde. Kalbimde. Ve—" Zorluklar yutkundu ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Seni deli gibi istedim. Seninle her gece aynı çatı altında yatmanın ve o dağın üstündeki gibi seni yanımda hissedememenin ne büyük bir ıstırap olduğunu bilmiyorsun."

"Scout—"

"Sözümü kesme. Dinle beni. Vöix de Touer-re'in aşağısında birlikte uyuduğumuz o gece önemli bir şey oldu." Çaresiz bir tavırla ellerini kocaman açtı. "Tam olarak neydi bilmiyorum, ama o geceye kadar belki de bu gizemli ada tarafından baştan çıkarıldığımı ve senin de bunun bir parçası olduğunu düşünüyordum. Ama olay bu değil, Chantal. Sensin. Yemin ederim ki bu —"

Müzik aniden kesildi. Herkes olduğu yerde kaldı. Dans gösterisi bitmişti. Scout'un dikkati bir an için Chantal'dan uzaklaştı. Tören alanının merkezinin boşalmış olduğunu gördü. Alanın uzak bir köşesinde gizli bir hareketlenme vardı ama henüz bir şey olmuyordu.

Bir fikrini açıklamak için döndüğünde kadın artık yanında oturmuyordu. İmkânsızdı. Kadının hareket ettiğini hissetmemiştir. Havanın kımıldamasını bile hissetmemiştir. Başını sağa sola çevirdi, gözleri dikkat kesilmiş kalabalığı taradı ama görüneneye göre kadın buhar olup uçmuştu.

ON ÜÇ

“Bu şeytan nereye—”

Daha yavaş bir ritimle, davullar tekrar çalmaya başladı. Başka bir dansa daha izlemek Scout'un ilgisini çekmiyordu. Chantal'ı bulmak ve konuşmalarını bitirmek istiyordu. Ama bu kutlama onun şerefine yapılıyordu. Kibar ev sahiplerini gücendirmek kabalık olurdu. Bu yüzden dikkatini gönülsüzce, iki sıra genç kadının kendisine yaklaşmakta olduğu alanın merkezine verdi.

Otlardan yapılma etekleri çıplak bacaklarının etrafında hışırıdıyordu. Kalçaları hipnoz edici bir incelik ve zarafetle hareket ediyordu. Daha önceki gibi, bu dans ta ahlak kurallarının dışına çıkmadan baştan çıkarıcı ve şehvetliydi.

Adamın önüne vardıklarında, dansçılar sağa ve sola dağılarak sıraları ayırdılar. Scout sıradan sadece iki dansçı kalana dek dansçıların eş zamanlı hareket etmelerinin, görülmeye değer manzaranın tadını çıkarttı. Kalanlardan bir tanesi diğerlerini takip ederek uzaklaştı. Bir tanesi kaldı

Bir anda kendini muhteşem bir çift mavi göze bakarken buldu.

Kalbi hızla çarptı. Adam bu gözlerdeki apaçık davetkârlık tarafından büyülenmişti. Giymekte olduğu bikini üstünü çıkarmıştı. Çiçekten bir kolyeyle yetersiz olarak örtülmüş göğüsleri çıplak ve parlaktı. Meşalenin titrek ışığı tenini parlatıyordu. Kadın kafasını geri savurana kadar saçları vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Sonra saçları döndü ve kadının arkasında dalgalandı.

Anıları uyandıran davul vuruşlarına uyarak kollarını başının üstüne kaldırdı. Elleri akıcı, zarif ve mana yüklüydü. Kadının yeteneğini ve zarafetine hayran kaldı ama baştan çıkarıcılığından kesinlikle büyülendi. Adamın gözleri kadının pürüzsüz, esnek göbeğine ve onunla yaptığı dalgalanma hareketlerine odaklandı. Ottan eteği, pürüzsüz teninden anlık görüntüler verip adamın ağzını sulandırarak kalçalarında dalgalandı.

Adamın kafasının içi zonkluyordu. Bu zonklamanın sesi yanardağ patlamasından daha yüksek, likörün etkilerinden daha güçlüydü. Kanı ısındı ve damarlarında hızla aktı. Kan, adam gerici ve hoş bir baskıyla inleyene kadar belinde yoğunlaştı.

Cennete uzanan parmak uçları, kâfir serbestliğiyle geriye atılmış başı ile geriye doğru eğimli bir şekilde Chantal çılgınca dönüyordu. Davul vuruşlarının son kez en yüksek hale gelmesiyle başı dizlerinden aşağı bükülerek adamın önüne çöktü.

Sonra kafasını birden kaldırıp, siyah satenden bir kumaş gibi saçlarını geri savurarak bir kadının ateşli açlığıyla ve bir kaplanın gururlu meydan okuyuşu gibi adama keskin bir şekilde baktı.

Scout ayağa kalktı ve elini aşağı doğru kadına uzattı. Kadın elini adamın kaba avucuna bıraktı. Adam kadının kalkmasına yardım etti sonra onu kollarına aldı.

Sıcak karanlığın içinde, eve çıkan yokuşu kadını taşıyarak çıktı. Ay çok parlaktı, lambaya hiç gerek yoktu. Yatak odasına giden yolu net görebiliyordu, zaten kendisi dışında bir güç adımlarını yönlendiriyordu, Çünkü gözlerini Chantal'ın gözlerinden hiç ayırmadı.

Cibinliğin altından eğildi ve Chantalı nazikçe yatağa bırakıp, kadını takiben aşağı inerek, kadının vücudunu vücuduyla örttü. Adamın aralanmış dudakları kadınınkilere uzun ve derin bir öpücük verdi. Elleri kadının vücudunu okşarken, dili nazikçe ama tamamen kadının ağzına girdi. Ottan eteğin kuşağını kopardı ve yere fırlatarak kadını sadece bikini altıyla ve güzel kokulu çiçeklerden yapılmış kolyeyle bıraktı.

Kadına bakabilmek için kendini yukarı çekti. Kadının göğüsleri, düz ve gergin karnının yüzeyine doğru incelen göğüs kafesinin üstünde yumuşak ve dolgun duruyordu. Ellerini usulca sıkı kumaşın içine sokarak, bikiniyi çıkarttı. Tepeciği, gizemli bir vaatle, yumuşak, koyu, tüylü ve güzeldi.

Adam başını aşağı indirdi, çiçekleri kenarı itti ve kadının göğüslerini öptü. Usulca kadının göğüs uçlarını diliyle ıslattı ve onların dilinin altında büyüüp, sertleşmesini hissetti. Adamın adını soluk soluğa söylemesi, adamın tüylerini diken diken etti. Kadının zevk almasını istedi. Ellerini kadının bacaklarının arasına kaydırıp, kadınlığının kremi karşılaşmasını hissedince zevk aldığını anladı.

Çabucak yatağın kenarında kalkıp gömleğinin düğmelerini kopararak açmaya başladı. Chantal adamın dokunuşlarıyla ördüğü şehvet ağından çıkmıştı. Kadın doğrudu ve adamın kıyafetlerini çıkarmak için yaptığı telaşlı denemeleri durdurarak adamın ellerini tuttu. Bana bırak."

Bekleyebilir miyim bilmiyorum." dedi kendini eleştirir bir gülümsemeyle.

"Bekleyebilirsin."

Kadın bitirmeyi olabildiğince geciktirerek, düğmeleri açma görevini üstlendi. Gömleği önünü açınca, aralık ağzını adamın sıcak, nemli tenine dayayıp göğüs kafesinin tam ortasından öptü.

Zevkle inleyerek parmaklarının kadının saçlarına daldırdı. Dudakları adamın göğsüne öpücükler kondururken, kadın adamın gömleğini çıkarttı ve yere attı. Parmaklarını adamın kaburgalarına sıraladı böylece avucunun içi adamın gövdesini iki eşit parçaya bölen saten gibi çizgiyle buluştu. Çizgiyi dudaklarıyla zarif bir şekilde takip etti.

Adamın gözleri coşkuyla kapanmıştı, kadın zarif ve yavaş bir şekilde öperek aşağı inerken adamın sıkmakta olduğu dişleri açığa çıktı. Ama adamın külotunu aşağı indirmeye başlayınca, adam gözlerini açtı ve aşağı doğru kadına baktı.

Kadının çenesine bir parmağını yerleştirerek başını yukarı kaldırdı ve başparmağıyla kadının ıslak dudaklarını okşadı. "Hiçbir beklentim yok. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Bu yüzden yapmak istiyorum."

Kadın onu tamamen ellerinin arasına aldı ve sıkıca kavradı.

"Chantal." diye inledi.

Onu ağzıyla sevdi. Tamamen. Yavaş yavaş. Zevkle. Scout yavaş ve olağanüstü bir ölüm yaşamaya başladı.

"Emin misin?"

Elleri adamın kalçalarında gezindi ve adamı kendine çekti. "Qui. Evet."

"Ah, bu harika. Ama o kadar derindeyim ki canım acıtıyor gibi hissediyorum. Acıtırsam söyle."

"Acıtmazsın"

Chantal gözlerini kapadı ve adamın içinde yarattığı baskının tadını çıkarttı. Adamın ağırlığını kendi üstünde memnuniyetle karşıladı. Kolyesinin çiçekleri vücutlarının arasın da ezildi. Güzel kokuları cinsellikle yüklü atmosferi doldurdu. Adamın göğüs kıllarının, kadının göğüsleri üzerinde verdiği his tüyler ürperticiydi. Adamı gömleksiz gördüğünde hayran kaldığı sırt kaslarında ellerini gezdirmek hoşuna gitmişti.

"Kendimi... kendimi tutamıyorum." diye fısıldadı dağılmış bir halde.

"Tutma."

Adam kadının vücudunun duvarlarına vurarak, içinde hareket etmeye başladı. Kalçaları adamın oluşturduğu ritme karşılık verdi ve ritmi yakaladı. Kadının kulağına samimi ve erotik kelimeler fısıldadı, kadın da adama İngilizce Fransızca karışık aklı yitmiş şekilde bir şeyler söyledi. A- damın vuruşları daha çok sürtünme yaratarak daha güçlü bir hal aldı.

Chantal bütün kaslarında bir gerilme ve oluşmakta olan dayanılmaz ama yine de keyifli bir gerilim hissetti. Adamın ağzı kadının göğsünün doruğunu buldu ve sertçe çektiğinde gerilim birden bitti. Hayatı boyunca bildiği veya hayal ettiği bütün duygular, varlığının merkezine doğru aktı. Güneşten bile daha çok ışık ve sıcaklık yayarak patladılar. Kadının içinde kıvılcımlar parladı.

Ama daha da iyisi, Scout'un, kadının içini dolduran hayat patlamasını hissetmekti.

"O yüzden sanırım birine bir sorumluluk yüklemeyi zor bulmamın nedeni, her zaman sorumluluğu üstlenen kişi olmak zorunda olmamdı."

"Ailen hırslarım onaylamıyor muydu?" Yanağı adamın göğsünde olan Chantal uyuşuk bir şekilde başparmağıyla adamın göğüs ucuna vurdu.

"Tabi ki onaylıyorlardı. Ama belirli bir gelirleri vardı. Eğer üniversiteye gideceksem ve kendimi babamın otuz yıldır çalıştığı fabrika işinden daha yükseğe çıkaracaksam, bunu kendi başıma yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Bana maddi açıdan destek olamadılar. Okulu bitirebilmek için aynı anda birkaç işte birden çalıştım."

"Karşılığını vermiş. Belli ki, çok iyi başarmışsın."

"Kendi işimi kurmadan birkaç şirkette tecrübe edindim. Firmam küçük çaplı başladı. Bu yüzden Mercan Kayalıkları projesi bu kadar büyük bir yükselmeydi. Bu benim büyük bir şirketle ilk kontratımdı."

Mercan Kayalıkları'ndan bahsedilmesi dış dünyanın rahatsız edici bir şekilde yakın görünmesine neden oldu. İçgüdüsel olarak, adama daha çok sokuldu. Adam anında, kadının çevresine kollarını daha sıkı sardı.

"Buraya gelene kadar," dedi adam rüyada gibi, "Dünyanın bir saat içinde döndüğünü düşündüm. Teslim tarihleri, iş programları ve bir sonraki büyük işleri takıntı haline getirmiştin." Kadının elini ağzına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Sen bana, her şeyin kendi zamanında, kendisiyle ilgilenme tarzının olduğunu öğrettin. Kol saatimi bile özlemedim."

Kadının başının üstünde adamın gülümsemesini hissedebiliyordu. "Bu kültürün içinde büyüdüğüm için, Eyaletlerdeki telaşlı yaşam beni korkutuyor. Oradaki hayatın gereklerinden dolayı buradaki gibi ilerleyemeyeceğini ama ideal bir orta yol olması gerektiğini fark ettim." dedi üzgün bir şekilde.

"Adadaki basit hayatla karşılaştırıldığında, sözde medeniyete karşı bir miktar küçümseme beslediğimi itiraf ediyorum." diye ekledi kadın. "Ama bu hafta, bu kültürün de mükemmel olmadığını öğrendim."

"Nasıl?"

"Andre olayı. Sanırım her toplumun yozlaşma ve namussuzluğu var."

"Çünkü toplumlar insanlarda oluşuyor ve insanlar hata yapabilir. Mesela senin yalan söyleme eğilimin var."

"Ah!" Kadın yukarı doğru kalktı ve şakadan bir yırtıcılıkla adama baktı. Adam gülerek kadının eline sarıldı. Tekrar yerlerine yerleştiklerinde, adamın yüzündeki kocaman gülümseme kayboldu. Parmak eklemlerini kadının yanağında gezdirdi ama dokunuşu çekingendi. "Keşke ne düşündüğünü bilseydim prenses."

"Ne hakkında?"

"Bunun hakkında. Bizim. Bilmeni istiyorum ki—"

"Hayır." Kadın parmak uçlarını adamın dudağına bastırdı. Can sıkıcı hiç bir şeyin bu anlarını bozmasını istemedi, özellikle de vicdanlarının. Margot, Andre'ye olan aşkını ispatlamak için her şeyini feda etmeye hazır olmuştu. Chantal, Margot'un seçiminin erdemli olduğuna inanıyordu.

Scout hiçbir zaman ona ait olmayacaktı. Adam, Chantal ın hiçbir zaman tanımayacağı bir kadına, kadının şüphesiz bir şekilde dışlanacağı bir topluma aitti. Hayır, Scout'un hayatına sahip olmayacaktı ama geçici olarak aşkına sahip olabilirdi. Adam bu aşkı verirken alacaktı ve kalp acısı çekme bedelini sonra ödeyecekti.

"Hiçbir şey söyleme Scout. Gerekçe veya açıklamalar istemiyorum. Lütfen."

"Bazı şeyler var, söylenmeli, söylenmesi gerekiyor."

"Lütfen." diye yalvardı ısrarla.

Adam kabullenerek iç çekti. "Tamam, ama beni, senin şüphe götürmez bir şekilde gördüğüm en güzel kadın örneği olduğunu söylemekten alıkoyamazsın. Yüzün, vücudun," dedi boğuk bir sesle, gözleri kadının üstünde dolaşırken.

"Mükemmelsin ve dengin yok. Ama bu görünüşünden daha öte bir şey. Egzotiksin ve endersin ve gizemlisin ve ilgi çekicisin ve kaprislisin ve önceden kestirilemezsin ve seksisin. Ama bütün bu sıfatlar bile Chantal duPont'un bütün bir resmini çizmiyor."

İpekliliğiyle hayrete düşmüş gibi saç tellerini parmak uçlarıyla okşadı. "Bugün sen, kutlama için hazırlıkları denetlerken, ders kitabın için yazdıklarından bazılarını okudum."

Kadına baktı ve sesli düşündü, "Çok zekisin değil mi? Ben oldukça akıllı bir insanım, ama onu okuduktan başka ne okuyabilirim bilemedim. Güzellik, zekâ, gerçek bir kendini bilirlilik, ama yine de başka insanlar için endişe." Adam çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Sen bütün kadınların olmak için çabalamaları gerektiği gibi bir kadınsın."

Uzun, manalı bir öpücükten sonra kadın kalktı ve topuklarının üstünde, adamın yanına oturdu. "Bu kadar şairane olabilir miyim bilmiyorum."

"Şairane değildim. Sadece gerçekçiydim."

Sevgiyle adamın suratına dokundu. "Bence sen çok yakışıklısın."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim. Galada bana gösterildiğinde kalbim pır pır attı. Ayartmak zorunda olduğum kişinin sen olmandan mutluydum." Kadın parmağını adamın sert çenesine sürükledi. "İnatçısın. Çok kolay sabırsızlaşıyorsun güçlü iradene hayranım. Anlayışlısın ve hiçbir zaman bir soruna veya sorumluluğa sırtını dönmüyorsun. Duyarlısın da, başkalarının hislerine saygı gösteriyorsun." Parmak uçları adamın göğüs kıllarının arasında dolaştı ve usulca vücudunun aşağılarına indi. "Kıllı göğsün hoşuma gidiyor. Çok seksi."

Adam homurdandı. "Tapınılmayı seviyorum." Kendini beğenmiş hissederek, ellerini başının arkasına koydu. "Anlatmaya devam et."

"Tam da kaburgalarının ne kadar belirgin olduğunu söyleyecektim," dedi afacanlıkla ve adamın kendinden memnun gülümsemesi bozulunca güldü. "Buraya geldiğinden daha zayıfsın."

"Her gün terle attığım bir sürü kalori ve sağlıklı beslenmeyle, şüphesiz."

Parmakları adamın karnından bacaklarına doğru yavaşça gezdi. Nazıkçe iyileşmemiş yaraya baktı. "Çok, çok üzgünüm."

"Biliyorum."

"Tabanca elimde patladığında ve üstünde kan gördüğümde inanamadım. Yemin ederim seni vurmak istemedim. Ben—"

Kadının elini sıktı. "Biliyorum."

Adamın elini kaldırdı ve boynuna doladı. "Bilincin yerine geldiğinde ve neler, olduğunu fark ettiğinde çok kızmıştın."

"Evet, öyle. Ama..." Adamın gözleri kadının üzerinde, yeniden alevlenen bir arzuyla gezindi. "Kurşundan daha çok acı veren, seni fena halde istememdi. Seni istemekten sert olarak doğmuş gibi hissediyorum." Kadını aşağı, kendi hizasına çekti. Birkaç keşif öpücüğünden sonra, kadının dudaklarına değerek mırıldandı. "Sana dokunmak istiyorum."

"Böyle mi?" Kadın adamın elini aşağı doğru göğsüne götürdü. Adam kadının göğsünü kavradı. Doğrularak sert göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı ve ağzına sürüklemekten biraz eziyet çekti.

"Scout." diye haykırdı nefesi kesilmiş bir şekilde.

"İçinde olmak istiyorum."

Saniyeler içinde, içindeydi ve Chantal üstünde hareket ediyordu. Adam ellerini kadının göğüslerinden, bedeninde aşağı doğru kaydırды ta ki parmak uçları yumuşak tüylerin olduğu deltada oynamaya başlayana kadar. Adam elini vücutları arasında kaydırды ve kadının yüzünün tutkuyla dolmasını izlerken, kadını içten bir şekilde parmak uçlarıyla okşadı.

Kadının nefesi düzensizdi. Heyecan ılık ve yıkıcı dalgalar gibi bedenini yıkadı. Dalgaların içinde boğuldu. Aynı anda doruğa ulaştıklarında, kadının ruhundan bir çığlık geldi, "Seni seviyorum " gerçi sözcüklerin gerçekten dudaklarını terk ettiğinden hiç emin olmadı.

Sonrasında adamdan uzağa hareket bile edemeyecek kadar yorgun ve doymuş olarak adamın göğsünün üstüne düştü.

Ellerini kadının nemli teninde gezdirerek fısıldadı, "Yanardağın ruhunun babanın içinde yaşadığını söylemiştin, senin içinde de yaşıyor Chantal. Etrafımda nabız gibi attığını hissedebiliyorum."

* * *

Sabah olmuştu ve adam ayrılıyordu.

Kadın şaşırمامıştı, ayrılacağını biliyordu. Kollarını kadının kollarında ayırıp, parmaklarını kadının saçlarından kurtararak yataktan kalkarken, kadın uyuyormuş gibi yaptı. Sessizce kıyafetlerini topladı ve usulca odadan çıktı.

Gözleri kapalı, hareket etmeden adamın toplanma seslerini dinledi. Adamın adımları tekrar koridora girdi. Gözlerini kararlı bir şekilde kapalı tutsa da, o an adamın silüetinin odasının eşiğini kapladığını ve gölgesinin yerde uzandığını biliyordu.

Ve adam adalı kızına içinden hoşça kal dilediğinde bunu biliyordu, çünkü içinde büyük bir boşluk, içi hiçbir zaman doldurulamayacak, genişleyen bir yarık oluştu.

Kadının yanaklarından paylaştıkları yastığa dökülen gözyaşlarını asla göremeden, ses çıkarmadan evi terk etti.

ON DÖRT

Boston'da hava soğuktu. Soğuk ve rutubetli havanın verdiği hissi, nasıl iliklerine kadar dondurduğunu neredeyse unutmıştı. Jennifer'ın BMW'- sindeki klima tam güç çalışıyordu. Ses telleri de öyle. Adamı havaalanından aldığından beri hiç susmamıştı.

"Sana karşı gerçekten çok sinirli olmam gerekiyor." Otoyola giriş rampasında, bir taksiyi sollamak için ustalıkla aniden yolundan saptı. "Beni California'dan aradığında, neredeyse, nerelerde olduğunu ve nedenini açıklayamadan suratına telefonu kapatacaktım."

Adam bavuluyla, yetersiz kıyafetleri içinde titreyerek terminalden çıktığında, kadın dışarıdaki kaldırım kenarında beklemekteydi ve neşeyle kornaya basıp el salladı. Adam bavulunu arka koltuğa koyarken kadın onunla kapıda buluşmadığı için özür diledi. "Ama bu park etmemi gerektirecekti ve havaalanını içinde onca yolu yürümek, yani, gerek yoktu işte," diyip, eğilerek uzattığı dudaklarını adam başından savar gibi öptü.

O anda kadın radyoya uzandı ve adamın bacağına yumuşakça vurdu. "Bir yerli tarafından vurulduğuna inanmıyorum! Tanrım Scout bu çok korkunç olmalı. Bana her şeyi anlatmalısın. Ama önce sana, sen yokken olan olayların hepsini anlatmak istiyorum."

Kadın, tanıdık ve arkadaş çevresinde olan doğum ve ayrılıkları hızlı hızlı saymaya başladı. "Unutmadan, Bay Reynolds-ona Corey demeye başlamam için ısrar etse de dün aradı. Ona senin eve dönüş yolunda olduğunu söyleyince, bizi, kendisi ve Bayan Reynolds'la akşam yemeği yemeye davet etti. Kabul ettim." Kadının sesi gizli bir şey söylemişçesine fısıltıya dönüştü. "Sanırım sana reddedemeyeceğin bir teklif yapmak istiyor. Ne kadar heyecan verici değil mi?"

Her zaman bu kadar geveze miydi?

"Annem senin düğün için zamanında dönemeyeceğinden korktuğu için o kadar gerildi ki yatağa düştü ve ilaç almaya başladı. Sen arayınca mucizevi bir şekilde iyileşti ve sana 'benim zavallı çocuğum' diye hitap etmeye başladı. Yani alıkondüğün için affedildin. Dün, düğün için düzenlemeler tekrar son raddeye çıktı."

Düğün. Evlilik. Scout, onun için Boston trafiğiyle boğuşan kadına baktı ve nasıl olup da ona evlenme teklif ettiğini düşündü. Hoştu, eğitimliydi, kültürlüydü. Kendini nere deyse sadece işini geliştirmeye adanmış ve olgun kırklı yaşlarının ona hızla yaklaştığını gördükten sonra özel hayatı hakkında da biraz düşünmeye başladı.

Bir aile istiyordu. Çocukları olsun istiyordu. Jennifer o sıralarda karşısına çıktı. Evlilik kurma malzemesiydi; zeki, anlaşılır ve potansiyel müşterilerine karşı düzgün görünümlü. O sırada kimseyle ilişkisi yoktu, böylece...

"Babam Hawaii diyor ama annem Hawaii'nin içi geçmiş diyor. *Herkes* balayı için Hawaii'ye gidiyor. Ayrıca senin muhtemelen tropik iklimden bıkmış olacağını söyledim, o yüzden bizi İspanya veya Kuzey Afrika gibi değişik bir yere göndermelerini önerdim. Balayım Kuzey Amerika'da geçirmiş kimseyi tanımıyorum. Bekle ver gör, bir moda yaratacağız,"

Adam gözlerini, yağmur damlalarıyla yıkanmış ön cama dikti. Çiçek kokulu hafif meltem, kıyıya çarpan dalgaların sesi, orman kuşlarının cıvıltıları ışık yılı uzakta gibi göründü. Şimdiden ev özlemi çekiyordu ve sadece üç gündür orada uzaktaydı. Dört? Uçakta ne kadar zaman kalmıştı?

"Sevgilim, hakikaten yorgunluktan bitmiş görünüyorsun." dedi Jennifer, adamı yorgun bir şekilde sakaklarını ovarken yakalayınca. "Seni bu gece benim eve götürüyorum, çünkü eminim bir insanın oturmasına uygun olması için önce dairenin temizlenmesi ve havalandırılması gerekiyordun Hizmetçimi yarın oraya yolluyorum."

"Bu gece ilkin uzun, sıcak bir duş alarak rahatlamayı istiyorum. Ve lütfen tıraş ol. Seni hiç bu kadar pasaklı görmemiştim. Sabah berberinle acil bir randevu ayarlayabilirsin. Tanrıya şükür bu akşam evde yemeyi planladım. Şehirdeki düzgün görünümlü her garsonu korkutabilirdin." Kasaba evinin önündeki kaldırım kenarına arabayı park etti ve motoru durdurdu. "Sen yarın ilkin—" "Jennifer."

Adama şaşkınlıkla baktı. "Tanrım, bunun arabaya bindiğinden beri söylediğin ilk şey olduğunu fark ettin mi? Takma kafana." Adamın koluna teselli eder bir şekilde elini koydu. "Bütün yaptığın bu yolculuklardan soma biraz sıkın olmaya hakkın var. Eve bir girelim daha iyi hissedeceksin. Şömine yanıyor ve buzdolabında margarita var. Akşam yemeği ocağa sürülmeye hazır. Yedi gibi ocağa koyacağım böylece sekizden geç yememiş oluruz. Lütfen o zamana kadar duş alıp tıraş olduğundan emin ol."

işinde yükselen bir adama iyi bir eş olabilecek güzel, genç bir kadındı. Adam, kadının, istediği her şeye sahip olduğunu düşünmüştü. Becerikli. Düzenli. Fıkır fıkır. Belki sadece bu kadardı. Belki biraz fazla... fıkır fıkırdı.

"Jennifer Coral Reynolds'ı bizzat arayacağım ve yemek randevusunu iptal edeceğim." Kadının dudakları sersemletici bir şaşkınlıkla aralandı, ama kadın lafını bölemeden adam devam etti.

"Onunla iş görüşmem gerekiyor ama bunu sıkı bir şekilde resmi tutmayı tercih ederim."

"Nedenini anlamıyorum ama sen böyle olmasını istiyorsan tamam." Dudakları huysuzca büküldü. Özenle yapılmış planların, beklenmedik şekilde bozulmasından nefret ediyordu.

"Ve sen de düğünü iptal et."

Ona bu konuyu bu kadar çabuk açmayı planlamıyordu. Alıştırma alıştırma söylemeyi planlamıştı. Ama kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir neden görmedi. Bu kadına karşı adil bir davranış olmazdı ve bu gerginliğe bir saniye daha dayanamadı.

Göğsündeki gerilimin bu kadar çabuk azalmaya başlaması adamı hayrete düşürmüştü. Çok dar bir kıyafetin dikişlerinin bir anda patlaması gibiydi. Bu ilk kelimeler çıktıktan sonra gerisi kolaydı.

"Bu yapacak olduğumuz şeyin korkunç olduğunu fark ettim. Bana alçak de, haklısın. Ama bu evliliği yapsaydım olacağım kadar büyük bir alçak değilim. Anlıyor musun?"—durdu ve derin bir nefes aldı. "Seni sevmiyorum. Başkasını seviyorum. Hem de çok."

"Gitti?" diye tekrarladı Scout. "Gitti mi? Nereye gitti? Adanın öbür yanına mı? Yüzmeye? Balık tutmaya? Voix de Tonerre'e? Nereye?"

Adamın, telesekreterinin kaydetmiş olduğu yüzlerce mesaja cevap vermesi, epostalarını ayıklayıp cevap vermesi, bütün faturalarını ödemesi ve gerekli iş görüşmelerini yapması bir ayını, uzun bir ayını almıştı.

Corey Reynolds Scout'un artık büyüleyici Jennifer ile nişanlı olmamasına üzüldü ama adama, onu iki sene meşgul edecek kazançlı üç tane sözleşmeli iş teklif etti. Sözleşmenin imzasının yerindeki imzası kurumaya vakti olmadan, Scout, Corey'i ilk projesine başlamadan önce uğraşması gereken özel bir işi olduğu hakkında bilgilendirip, Honolulu'ya giden ilk uçağa atladı.

Sonunda Parrish Adaları'na vardığında bir jeep kiraladı ve köye doğru yola çıktı. Dolambaçlı, dağlık yollarda yolunu bulmakta zorlandı ve ardı ardına çıkmaz noktalara girdi.

Adam, Chantal'ın ve köyün hala uyanamadığı uzun bir rüya olduğuna inanmaya başladı. Ama sağına yanardağı alarak sonunda vadiye geldi. Karşı taraftaki sazdan çatılar, bunların gerçek olduğunu ve hayalinin ürünü olmadığını kanıtladı.

Adam, bir uçak gemisinin pistteki bayrak sallayıcısı gibi kollarını başının üstünde sallayarak jeepin kornasına bastı ve bağırdı. Adamı fark eden birkaç köylü diğerlerini uyarmak için koştu.

Daha Chantal'ı görmemişti ama yerlerine çok yakın zamanda taktığı basamakları indi, köprüden karşıya koştu sonra karşı tarafın basamaklarını çıktı. Tepeye ulaştığında nefesi kesilmişti. Johnny kendini Scout'un bacaklarına fırlattı ve sıkıca sarıldı.

Gülümseyen bir Margot yanında Andre yaklaştı. Başlangıçtaki selamlaşmalardan sonra Scout'un gözleri kalabalığın içindeki yüzleri sabırsızlıkla taradı ama en çok görme nin hasretini çektiği kişiyi görmedi. Chantal'ın nerede olduğunu sorduğunda Andre, adamın kafatasının içinde ölüm çanları gibi yankılanan bir cümleyle cevapladı.

"Amerika'ya gitti."

"Amerika?" dedi Scout nefesi daralarak. "Ne zaman?"

"Haftalar önce."

"Neden?"

Andre ne söyleyeceğini bilemez görünüyordu. Scout kadının evine doğru aceleyle giderken insanları dirsekleriyle kenarı itti. Patikayı koşarak çıktı ve verandayı geçti. "Chantal!" diye bağırarak kapıyı hızla iterek açarken.

Adamı sadece sessizlik selamladı. Mobilyalar eksiksiz duruyordu ama bütün kişisel eşyalar kaldırılmıştı. Artık kitaplar yoktu. Artık fotoğraflar yoktu. Evin içinde, dolap kapaklarını ve çekmeceleri hızla açarak deli gibi koşturdu ama kadının gitmiş olduğu artık belliydi.

Daha yavaş bir şekilde evin içinde yürüdü. Kadının annesinin makyaj masasının orada olmadığını fark etti. Aklının tarafsız, mantıklı kısmıyla vadiyi geçmenin ne kadar zor olmuş olacağını düşündü. Masayı çok fena istemiş olmalıydı. Masayı almış olması dönmeyeceğine işaret etti.

Başını ellerinin arasına alarak, ümitsizliğin yaşayan tanımı gibi, sadece bir kere paylaştıkları ve üstünde, parmaklarını kadının saçlarında gezdirdiği yatağın köşesine oturdu.

* * *

"Bayan duPont," dedi sabırsızlıkla kısa bir şekilde. "Fakültede mi değil mi?"

Adam eyaletlere döndüğü anda kadını aramaya California Üniversitesinden başlamıştı. Yerbilim fakültesi yönetim ofisindeki sekreter küçümseyerek şöyle bir baktı.

"Bayım Dr.duPont tan mı bahsediyorsunuz?"

"Dr.duPont? Evet, evet. Chantal duPont."

Adama, kadının ofisinin olduğu binanın yönü kısaca tarif edildi. Kiralık arabasını hızla sürdü, yasak yere park etti ve içeri koştu. Danışmadan bilgi alarak asansöre binip üçüncü kata çıktı ve kapılardaki numaralan geriye doğru sayarak koridorda yavaşça koştu. Kadının kapısına vardığında pirinçten kapı tokmağını kararlı bir şekilde çevirdi ve kapıyı sertçe iterek açtı.

Kadın adama sırtı dönük bir halde büyük bir pencerenin önünde duruyordu. Kadını takım elbise içinde görmek garip geldi. Saçları ensesinde düzgün bir şekilde topuz yapılmıştı.

"Chantal!"

Kadın döndü. Adam tamamen bir yabancının suratına bakıyordu.

EPİLOG

Kadının muhteşem Pasifik günbatımı manzarası, paçaları kıvrılmış pantolonlu bir çift bacak ve çıplak ayaklarla kapandı. Kadın başını geriye doğru eğdi ve tam da ufuk tarafından yutulmak üzere olan güneşe karşı gözlerine eliyle gölgeledi.

"Scout." Aklından hiç çıkmamış olan bu isim nefesi kesilmiş şekilde bir fısıltıyla dudaklarından hızla döküldü. *

"Gururum okşandı. Hatırlıyorsun."

Adam kumların üstünde dizlerinin üstüne çöktü. Kaşları acı verecek şekilde bildik ve çekici bir şekil alarak birbirlerine değecek kadar çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Sence? Seni arıyorum. Niye terk ettin?"

"Adayı mı?" Oldukça kafası karışmış bir şekilde usulca kafasını salladı. "Babam öldükten sonra planım hep buydu. Önce yapmam gereken sadece iki şey vardı. Onun son kitabını bitirmek ve—"

"Köprüyü yapmak."

"Bu babamın son isteği idi. Bunun, köyün insanlarına mirası olmasını istemişti. Tamamlandığında beni orada tutacak hiçbir şey yoktu."

"Adanın senin evin olduğunu sanıyordum."

Kadın kıyıya vuran dalgalara düşünceli bir şekilde, uzun uzun baktı. "Orası benim için, babam için olduğundan farklıydı. Babam bana ve anneme sahipti. Oradaki hayatı tamdı. Diğer yandan, benim bir ailem yok. Burada beni bekleyen önemli bir iş vardı." Gözleri Scout' a döndü. Manalı bir şekilde omuz silkti.

Scout yatışmaktan uzaktı. "Seni bulmak için içine girdiğim saçmalıkları biliyor musun? Parrish'e geri uçtum, o cehennem gibi ormanın içinde kilometrelerce araba sürdüm, sıcakla, böceklerle ve her şeyle mücadele ettim, sadece oraya vardığımda senin gittiğini öğrenmek için."

Adam nefes aldı. "Bugün havaalanından çıkınca doğrudan üniversiteye gittim ve orayı altüst ettim. Ofisine gittim ve asistanını korkudan deliye döndürdüm. Onun saçları—ah boş ver. Bu kısmı önemli değil."

"Onu deli olmadığımı ikna etmeye çalıştım ama o adresini vermek için onay almak için seni aradı. En az yüz kere çalmadan kapatmasına izin vermedim. Sanırım dışarıda, buradaydın."

"Çoğu akşam kumsalda oturur gün batımını izlerim."

Kadının evine bir bakış attı, üstlerindeki uçurumun tepesine konmuş, küçük, temiz bir yapıydı. "Burası çok hoş. Adayı anımsatıyor."

"Bu yüzden satın aldım. Hikâyene devam et"

"Asistanını, senin adresini vermezse, ona fiziksel olarak zarar vereceğimi söyleyerek, tehdit ettim. Otoyolda bir buçuk saat ve iki hatalı dönüş sonrasında, sonunda başardım."

"Bütün bu belalara beni bulmak için mi girdin? Neden?"

"Neden benimle yattın?" diye anlamlı bir şekilde sordu.

Adam bu durumdayken, kadın kaçamak veya üstünkörü cevap vermenin mantıklı olacağını düşünmedi. Adamın çatılmış kaşları dürüstlük bekliyordu. "Çünkü seni seviyorum." Adam şüpheli göründü. Bu kadına hiçbir şeyin dokunmadığı gibi dokundu. Adamın ellerine uzandı ve onları sıkıca tuttu. "Bu hilelerimden biri değil, beyaz yalanlarımdan da. Sana bu konuda yemin ediyorum. Voix de Tonerre'e gittiğimiz gece seni sevdiğimi fark ettim."

Adam konuşmadan önce biraz zaman geçti. "Bana niye o zaman söylemedin?"

"Çünkü her halükarda beni bırakacağını biliyordum."

"Ve benim bağı hissetmemi istemedin?"

"Doğru."

"Gitmem gerektiğinde gittim Chantal," dedi ellerini tersyüz ederek, böylece şimdi o kadının ellerini tutuyordu. "Bir gece öncesinde sana açıklamaya çalıştım âmai izin vermedin, hatırlıyor musun? Seni bir adalı kız, eve dönene kadar kendimi eğlendirebileceğim bir obje olarak gördüğümü düşündün. Buna inandığın halde yine de benle seviştin?"

Konuşamayarak kafasını salladı.

"Bunun sana bedeli şu olmalı," dedi aceleyle. Uzanıp kadının suratını avuçlarının arasına aldı. Kadın adamın ellerindeki nasırlan yanağında hissetti. "Dinle beni. Jennifer geçmişte kaldı. Nişanı bozdum."

"Ah, ne kadar kötü."

"Kötüydü, evet. O hâlâ resmi olarak resmin içindeyken, seninle sevişmeye devam edemezdim bu yüzden o an açık açık konuşmalıydım."

"O ne dedi?"

"Bir sürü şey. Ama söyledikleri, söylemedikleri kadar çok değildi. Uygunsuzluk ve utanç hakkında uzun uzun konuştu ama bana, bir kere bile beni derinden sevdiğini ve kalbini kırdığımı söylemedi."

"Bak," dedi ciddi bir şekilde. "Ona bu şekilde davranmış olmaktan gurur duymuyorum. Ama bunu hiçbir zaman başaramazdık. Birkaç sene içinde, o kadar uzun sürerse, boşanıyor olacaktık. Bütün arkadaşları boşanıyor. Bu moda. İkimizin de artık evlenme zamanı geldiğine inandığımız bir anda, ben onun elinin altındaydım, aynen onun da benim için olduğu gibi. Yani büyük bir aşk ilişkisini mahvettim diye suçlu hissetme. Hiçbir zaman bir aşk ilişkisi olmadı. Eğer öyle olsaydı, seni balo salonundan dışarı takip etmiş olmazdım."

Chantal ikna edilmek istedi. "Sana çok uygun görünüyordu."

"Evet, öyleydi ama ona aşık değildim. Sana aşık oldum. Yanlış yer. Yanlış zaman. Yanlış her şey. Ama sevdiğim kadın sensin." Kadının suratını yukarı kaldırdı ve olağanüstü elmacık kemiğini öptü.

"Beni seviyorsun?"

"Bundan şüphe edebilir misin?"

Kadının kalbi sevgi ve neşeyle doldu, ama adamın gelecek planları hakkında hâlâ emin değildi. Onu ne kadar severse sevsin, metresi, egzotik oyuncağı veya ucuz eşyası olamazdı. "Ne olacak?"

"Benimle evleneceksin prenses. Ve bebeklerimiz olacak, çünkü genlerimi seninkilerle karıştırmaktan daha değerli bir şey düşünmüyorum."

Kadının parlayan gülümsemesi sadece birkaç dakika suratında kaldı, sonra donuklaştı. "Peki işin ne olacak? Ya benimki? Nerede yaşayacağız?"

"Bunu halledeceğiz." diye usulca söz verdi. "Eğer birbirimizi yeteri kadar seviyorsak, hayatlarımızı birleştirme işini başarıyla halledeceğiz."

Kadının gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. Onu bir daha görmeyeceğini düşünerek geçen haftalardan sonra, önünde diz çökmüş, kadının ona duyduğuna eşit olduğu açık olan aşkını ilan ediyor olmasına inanamıyordu. Kadın, çok gerçekçi bir rüya görmekte olmadığına kendini inandırmak istemişçesine, adamın saçlarına, kaşlarına, omuzlarına dokundu.

"Belirli aralıklara adaya dönmek isteyeceğim."

"Yılda bir kez," dedi, açıkça daha önceden bunu düşünmüş olarak. "Bir ay kalacağız. Bu bizim yıllık aile tatilimiz olacak. Çocuklarımızın kumsalda çıplak koşmalarına, farklı bir kültür öğrenmelerine, yanardağı gözlemlmelerine, Fransız dedeleri ve Polonez ananeleri hakkında bir şeyler öğrenmelerine fırsat tanıyacağız. Ayrıca Johnny'e söz verdim."

"Scout?" dedi ellerini adamın zayıf yanaklarına koyarak, "İşe yarar mı?"

"Beni seviyor musun?"

"Bütün varlığımla."

"O zaman işe yarayacak." Adamın öpüşü sözleri kadar güven verdi. Onları arzuyla iradesiz kılan özlem dolu, içe işleyen bir öpücüktü.

Kadının saçları dağılmıştı bile. Parmaklarını kadının saçlarının arasında gezdirdi, sonra kadının giymiş olduğu gömleğin düğmelerini açıp, gömleği çıkarttı. Sutyen adamı şaşırttı. Kadının sutyen takacağını hiç düşünmemişti.

"Medeniyet."

"Kahrolsun medeniyet."

Göğüsleri eflatun renkli gökyüzünün, tuzlu su serpintilerinin, adamın dudaklarının karşısında açılınca adam kadını yavaşça kuma yatırdı. Dakikalar sonra adam kadının yanında soyunuk bir şekilde uzanmıştı ve kadını kollarının arasına çekti. "Senin içinde barındırdığın bütün kadınları seviyorum ama en güzel halin şu an olduğu gibi bence, doğal ve utangaç."

Adam şortunu çıkartı, kadının bacaklarının arasına diz çöktü ve tatlı bir şekilde göbek deliğini öptü ve bacaklarının arasını okşadı.

"Biliyor musun," dedi kadının üstüne doğru eğilirken, "cennette geçirdiğim onca zaman içinde bir kere bile kumsalda sevişmedim."

Kadın elini adamın boynuna doladı, fısıldayarak onu aşağı çekti. "Ben de."

SON

Tarama: Only
Düzenleme: Zeynep

Yükselen Ates

SANDRA BROWN

"Sandra Brown, birinci sınıf bir yazar olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."

Associated Press

"Romantizm sevenler bu kitapla yatıp kalkacak."

Boston Herald

"Çok hızlı ilerleyen, seri bir hikâye. Zevkli."

Philedelphia Inquirer

"Okurken yanınızda birkaç mendil bulundurmayı unutmayın."

Tampa Tribune

"Daha sürükleyici yazabilecek bir yazar olduğuna inanmıyorum."

San Antonio Express-News

"Yazar Sandra Brown başarının zirvesinde."

Associated Press

"Günümüzde başka kimse bu kadar vurucu olamazdı... Brown'un roman yazarlığındaki mükemmellik az bulunur cinsten."

Toronto Sun

"Tansiyonu yüksek tutmayı çok iyi biliyor ve hikâyenin dönüm noktaları çok can alıcı."

Fresno Bee

Only

Zeynepp